

Hồng Kim

Trọn Đời Chỉ Một

Chương 1

Chuyến bay đến phi trường Tân Sơn Nhất lúc 8 giờ. Thúy Bình cố len khỏi dòng người đông nghịt đang chen lấn, xô đẩy, ôm ấp, chèo kéo nhau. Thúy Bình bước nhanh như muốn nhanh chóng thoát khỏi bầu không khí hỗn tạp đầy tiếng khóc cười.

Thúy Bình phải đợi hơn nửa tiếng sau, mới có xe đến đón.

– Tại sao anh đến muộn thế?

– Kẹt xe. - Người thanh niên nhún vai. - Ở Việt Nam cũng như ở Mỹ thôi. Cô biết mà.

Vừa mệt mỏi, vừa bực mình vì chờ đợi, Thúy Bình lên giọng:

– Anh chỉ là 1 tài xế, anh không có quyền nói với tôi như thế. Nếu không, tôi sẽ đuổi việc.

– Tôi không phải tài xế. Còn nữa, nếu cô muốn đuổi việc thì cứ... Tôi chẳng hề muốn làm việc với 1 người thích nạt nộ người khác mà không rõ lý do, nhất là khi người đó là phụ nữ.

Người thanh niên vừa nói vừa xếp hành lý của Thúy Bình vào cốp xe. Anh nói mà không quay lại:

– Cô lên xe đi, về đến Hà Tiên trong ngày có thể không kịp. Tôi sẽ đặt

phòng khách sạn nếu cô muốn nghỉ. Còn không, tôi sẽ chạy suốt đêm.

– Liệu anh có thể bảo đảm an toàn cho tôi không? Tại sao không cho tài xế đi mà lại là anh?

– Tài xế bận đưa phó giám đốc đi công chuyện không về kịp. Còn an toàn thì tôi bảo đảm, vì tôi vẫn còn yêu đời.

Thúy Bình leo lên xe, đóng cửa đánh rầm.

Chàng trai cho xe chạy đi, không quay lại, anh nói:

– Cô nhẹ nhàng 1 chút, nếu là xe của công ty, cô muốn phá phách thế nào cũng mặc. Nhưng đây là xe của tôi, cô nhớ cho.

Thúy Bình lẩm bẩm:

– Thật là ích kỷ, keo kiệt!

– Tôi không ích kỷ, cũng chẳng keo kiệt. Nếu không, tôi chẳng mời cô lên xe đâu. Nhiệm vụ đón cô chẳng phải là của tôi, nhưng tôi vẫn làm. Như thế, cô có thể gọi là ích kỷ không?

Thúy Bình không trả lời, cô lơ đãng nhìn ra ngoài. Thành phố ồn ào đầy khói bụi, nét quen thuộc ngày cô ra đi cũng không còn. Thúy Bình dõi mắt khắp nơi, cố tìm cho ra hoa điệp vàng – 1 loài hoa mà cô yêu tha thiết.

– Anh tên gì? – Thúy Bình đột ngột hỏi.

– Khánh Phong.

– Anh làm gì trong công ty?

– Kỹ sư.

Thúy Bình ngả người ra sau, mệt mỏi.

– Tôi nói anh keo kiệt quả không sai. Sao anh tiết kiệm từ ngữ thế. Trả lời không chủ ngữ cũng chẳng vị ngữ. Như thế mà cũng thành kỹ sư.

Khánh Phong đáp tỉnh:

– Như thế là sao? Bộ hể là kỹ sư thì ăn nói phải có chủ ngữ và vị ngữ sao?

Thúy Bình không trả lời, cô hỏi tiếp:

– Anh không hỏi tên tôi sao? Và tôi về đây để làm gì nữa?
– Tên cô, tôi không cần biết. – Khánh Phong nói, giọng đều đều - Thế nào rồi tôi cũng biết tên cô thôi. Và cô về đây làm gì thì liên quan gì đến tôi. Nhiệm vụ của tôi là đưa cô về giao cho tổng giám đốc, thế là xong. Còn những điều khác, tôi không cần và cũng không muốn biết.

Thúy Bình vẫn không buông tha.

– Anh ghét tôi hay là ghét phụ nữ?
– Tôi chẳng có lý do gì để ghét cô. Và phụ nữ thì đâu có gì đáng ghét. Nhưng cô hỏi tôi điều đó để làm gì?

Thúy Bình chưa trả lời, cô nghĩ một lúc rồi mới từ tốn.

– Để cho anh lời khuyên thôi.

Khánh Phong chú ý:

– Khuyên ư? Khuyên gì?
– Nếu anh thù ghét phụ nữ, thì tôi khuyên anh không nên. Vì sau mỗi người đàn ông thành công, đều có 1 người phụ nữ... Còn nếu anh ghét tôi, thì đó cũng là điều không nên. Vì tôi là... 1 người rất dễ mến và cực kỳ đáng yêu.

Phong giảm tốc độ.

– Có lẽ cô không phải là con gái ông giám đốc, tôi đoán lầm người mất rồi.
– Tại sao chứ? – Thúy Bình hỏi với giọng ngạc nhiên – Sao anh lại nói thế?
– Vì cô ít “nở” quá! Tôi nghĩ cô là con của giám đốc hãng... thuốc nở mới đúng.

Thúy Bình gật gù:

– Thì ra anh cũng biết giỡn. Vậy là... không đến nỗi. Tôi chắc chắn sẽ sửa được sự cộc cằn và ngang tàng của anh.

Khánh Phong tỏ vẻ bình thản:

– Tôi nghĩ cô sẽ không thành công. Cô nên dành thời gian và sức lực để làm những việc khác.

Thúy Bình cương quyết:

– Để rồi anh xem!

Khánh Phong không nói, anh cho xe vào sân 1 quán ăn ven đường. Thúy Bình đang huyền thuyên cũng im lặng. Quán trưa vắng khách. Khánh Phong và Thúy Bình bước vào gian phòng mát lạnh. Cô tiếp viên nhã nhặn:

– Anh chị dùng chi ạ?

Thúy Bình thả người xuống ghế:

– Cho 1 nước lọc và 1 phần ăn trưa. Còn anh ta – Thúy Bình chỉ Khánh Phong – Anh ta không uống...

Phong ngắt lời:

– Phải, tôi không uống nước lọc, cho tôi 1 ly bia và 1 phần ăn giống cô đây.

Đợi cô phục vụ đi khuất, Thúy Bình nhìn Phong:

– Anh cũng lanh lợi nhỉ!

– Tất nhiên. – Khánh Phong nhún vai – Cô mới biết sao?

Thúy Bình không trả lời. Cô mãi mê thưởng thức cốc nước mát lạnh và đĩa cơm ngon lành đầu tiên trên quê hương. Chưa bao giờ Thúy Bình cảm thấy ngon miệng như lúc này. Có lẽ tình quê hương đã làm Thúy Bình hạnh phúc. Cô nhìn người con trai trước mặt, lòng dâng lên 1 nỗi xúc động mơ hồ.

Khánh Phong là người đầu tiên cô tiếp xúc trên đất Việt, bằng thứ ngôn ngữ cô khao khát được nghe, được nói trên chính quê hương mình đã từ lâu. Dù không biết Khánh Phong là ai, chưa hiểu gì về anh, nhưng trò chuyện với Phong, Thúy Bình cảm thấy rất thoải mái và vui vẻ. Thúy Bình không hiểu vì sao, có lẽ do Phong là người Việt Nam đầu tiên cô tiếp xúc trên đất quê hương sau 15 năm xa cách. Đúng, đã 15 năm...

o O o O o

Khánh Phong cho xe vào ga ra rồi lên phòng. Gian nhà rộng được anh bài trí gọn gàng và đầy nghệ thuật. Vừa mở cửa vào, Khánh Phong đã giật mình:

– Khánh Huy! Em về lúc nào thế?

Khánh Huy ngồi trên sa lông, khui chai bia và tu ừng ực.

– Mới thôi. Anh ngạc nhiên hả? Hay anh không muốn tôi về? Anh cứ nói, tôi sẽ đi ngay, nhà là nhà của anh mà.

Khánh Phong ngồi xuống:

– Sao em nói vậy? Em muốn về lúc nào thì về, anh có nói gì đâu. Đây là nhà của chúng ta mà.

– Chúng ta? – Khánh Huy cười mỉa - Của anh chứ. Chẳng phải trước khi mất, ba đã nói thế sao? Tôi là thằng con hoang, là thằng lêu bêu... Căn nhà này, tôi không có quyền gì cả.

Khánh Phong thở dài:

– Em vẫn còn giận ba?

– Giận ư? Hận thì chính xác hơn. Muôn đời, tôi vẫn hận ông ấy. Anh biết không? Ngay từ khi nghi ngờ tôi không phải tôi là con, ông ấy đã đối xử với tôi thế nào? Anh thì thành kỹ sư, còn tôi, tôi là gì đây, hả?

Khánh Phong từ tốn:

– Khánh Huy! Em hãy đi học lại đi. Anh sẽ lo cho em đến nơi đến chốn.

– Tôi không cần. – Huy hét to – Không cần gì cả. Anh phải hiểu, tôi không cần những thứ đó.

– Vậy em cần gì?

Khánh Huy không nói, mãi 1 lúc sau, Huy mới hạ giọng:

– Anh buông tha Yến Nhi đi.

– Yến Nhi ư? Cô ta là gì của em?

– Không là gì cả, nhưng anh hãy tha cho Yến Nhi. Cho là tôi xin anh đi, đó là mong muốn của tôi.

– Anh đâu có...

Khánh Phong chưa nói hết câu, Huy đã ngắt lời, giọng hằn học:

– Anh đừng bảo không có. Anh quen biết bao cô gái, bao nhiêu, tôi không cần biết, ai tôi chẳng quan tâm. Nhưng anh nên tha cho Yến Nhi, nếu không, tôi sẽ không tha cho anh đâu.

Khánh Huy nói xong đi ra khỏi nhà, Phong nhìn theo. Không phải Khánh Huy nói không đúng. Anh đang có ý định theo đuổi Yến Nhi, nhưng anh không ngờ, Khánh Huy quan tâm Yến Nhi đến như vậy. Cả cuộc đời Phong chưa lo cho Khánh Huy điều gì cả, đây là lần đầu tiên có thể. Anh nghĩ...

o O o O o

Khánh Phong quen Yến Nhi trong 1 dịp tình cờ.

Yến Nhi làm công tác xã hội. Cô hay đến khu phố nghèo cuối đường Phan Hiến Đạo thuyết phục những người nghiện vào trại. Trong 1 lần bị những người ở đây phản ứng, rượt đuổi, Yến Nhi chạy và chặn xe Khánh Phong lại, xin đi nhờ. Lúc đó, Phong nhớ rằng mình đã đồng ý dù không biết Yến Nhi là ai. Anh đã quên mất Yến Nhi vài ngày sau đó nếu không có dịp gặp lại Yến Nhi 1 lần nữa. Nhi là em của Khải Minh, vốn là bạn thân của Phong. Khánh Phong còn nhớ rất rõ lần ấy. Gặp lại Yến Nhi, anh hết sức bất ngờ. Và cũng từ đó, anh làm bạn và dần dần yêu Nhi. Bản thân Phong có vô số bạn gái. Tính anh xưa nay là vậy. Trời sinh anh 1 dáng vẻ phong trần và cách ăn nói làm mềm lòng người đối diện, và... Phong đáp lại tất cả tình cảm mọi người dành cho mình. Nhưng Phong khẳng định mình chưa yêu ai, ngoại trừ Yến Nhi.

Khi gặp Yến Nhi, con tim anh đã thật sự rung động. Yến Nhi dịu dàng, xinh đẹp, ăn nói lại có duyên, anh thật sự yêu Nhi, nhưng bây giờ...

Tiếng chuông cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Khánh Phong. Anh bước ra mở cửa.

– Yến Nhi! – Phong thốt lên.

Yến Nhi lao vào nhà, giọng vui vẻ:

– Anh bất ngờ lắm phải không? Đố anh, em đến đây làm gì?

Khánh Phong lơ đãng nhìn ra cửa sổ:

– Anh... không biết.

– Anh đoán xem! - Yến Nhi nheo mắt.

– Anh không biết mà.

Yến Nhi phụng phịu:

– Không vui gì hết. Hôm nay anh sao vậy? Anh có bệnh không?

– Không. – Phong trả lời – Nhưng anh có công chuyện sắp phải đi, em thông cảm.

– Không đi không được sao?

– Không.

Khánh Phong trả lời cộc lốc. Yến Nhi bực bội, nhưng vẫn dịu dàng:

– Vậy em về. Lúc nào rảnh, anh cứ điện cho em.

Khánh Phong không nói gì, tiễn Yến Nhi ra cửa. Anh đứng nhìn theo dáng Nhi cho đến khi bóng cô khuất hẳn trong dòng người đen nghịt buổi tan tầm.

Không kèm lòng được, Phong hét to:

– Yến Nhi ơi!

o O o O o

Thúy Bình xuống cầu thang. Bộ đồ lửng trắng ôm sát người làm cô đẹp lạ.

Tóc xõa ngang vai, Thúy Bình có vẻ trẻ hơn tuổi 25 của mình rất nhiều.

Bình tiến đến chiếc máy hát đĩa, vặn nhạc thật to:

“Chủ nhật này không anh

Nắng không còn tươi nữa.

Nụ hoa vàng trước ngõ

Cũng kém sắc phai hương

Chủ nhật không anh

Không anh

Em buồn thật buồn

Anh ơi! Anh có biết

Biết cho tấm lòng em...”

Bản nhạc trầm, lời ca êm ả, nhưng Thúy Bình lại nhún nhảy theo điệu rập khiến cô buồn cười không thể tả. Cô nhún nhảy cho đến khi có tiếng đờng hắng trên lầu vọng xuống:

– Chủ nhật không có anh mà con vui vậy sao?

Thúy Bình vịn nhạc nhỏ lại:

– Ba trêu con hoài.

– Chứ chẳng phải thế sao. Nhạc là:

“Chủ nhật không có anh

Em buồn thật là buồn.”

Buồn mà nhún nhảy thế sao?

Thúy Bình bướng.

– Vậy chẳng lẽ buồn thì nằm lì trên phòng? Nhún nhảy cho vui buồn chứ ba.

– Cũng có lý đấy. – Ông Sơn gật đầu – Con nói gì cũng có lý hết. Mà cho ba hỏi...

– Gì hả ba?

– Anh nào làm con buồn thế?

– Ba này! Người ta còn nhỏ mà, anh nào đâu.

– Thật sao?

– Thật mà. – Bình chun mũi.

– Thôi, vậy ba sẽ mai mối cho con 1 chàng để mà thương mà nhớ với người ta.

– Ba định hại con gái ba sao?

– Hại ư? Sao lại gọi là hại? Mai mối mà hại sao?

– Chứ gì nữa ạ. Con gái ba đang vô tư mà. “Người ơi! Tôi biết yêu là khổ” –

Đang nói Thúy Bình đột ngột hát lên rồi lại hạ giọng – Ba không nghe người ta hát sao?

– Thúy Bình à!

– Dạ, có gì không ạ?

– Chuyện ba nói với con thế nào? Con suy nghĩ kỹ chưa?

– Ba à! Bình ngập ngừng - Tại sao ba lại giao quyền điều hành công ty cho con, mà không phải cho anh Hai?

– Anh Hai? Nó làm được gì chứ? Nghề nghiệp gia đình thì bỏ phứt, theo cái nghề hay đi lang thang. Nó muốn thì cứ cho nó bám cái nghề ấy.

– Nhưng nghề họa sĩ cũng tốt vậy ba. – Thúy Bình bênh anh.

– Tốt ư? Làm họa sĩ thì kiếm được bao nhiêu tiền? Cả cơ ngơi này, sự nghiệp này, rồi ai sẽ quản lý? Ba chỉ có 1 thằng con trai... Mà thôi, ngày mai con theo ba đến công ty, ba sẽ giao quyền giám đốc lại cho con, rồi con sẽ phải cai quản cả công ty, làm cho công ty mình ăn nên làm ra.

– Cho con nghỉ vài ngày đi ba. – Thúy Bình năn nì – Hơn 1 tháng nữa ba mới về bến, lo gì. Con mới về có 1 ngày, chưa đi đâu chơi cả.

– Thôi được! – Ông Sơn thở dài – Thôi được. Ba cho con 3 hôm. Hà Tiên này rất đẹp, đi 3 hôm không giáp đâu. Nhưng con còn ở đây lâu dài, rồi sẽ có dịp đi chơi thôi. Vả lại... - ông nhìn Thúy Bình – Con gái lớn rồi, đừng ham chơi quá.

– Liệu... - giọng Thúy Bình đầy lo lắng, cô ngập ngừng – Có ai phản đối việc con làm giám đốc không hả ba?

– Ai dám phản đối? – Ông Sơn hỏi – Con nắm quyền thay cha là chuyện thường, có gì đâu lạ. Vả lại, năng lực và trình độ của con cũng đâu thua ai. Ngoài khả năng quản lý, sự thông minh, nhanh nhạy, tầm bằng kinh tế và quản trị kinh doanh cũng là 1 minh chứng cho năng lực tuyệt vời của con.

– Ba ơi! Thúy Bình nhăn mặt. – Ba đừng ca ngợi con quá. Con gái ba đâu có

giỏi vậy.

Ông Cảnh Sơn cười lớn:

– Tại sao con lại khiêm tốn? Con là con gái của ba, ba ca ngợi con là chuyện thường thôi.

Thúy Bình định trả lời thì chuông điện thoại reo vang.

– Alô. – Ông Cảnh Sơn nói.

– À! Anh hả? – Ông Sơn nhìn Thúy Bình – Con bé có ở đây. Ừ, anh cứ dẫn Minh Vũ tới, hôm nay nó không có làm gì cả. Ừ, anh tới liền nhé.

– Ai vậy ba? – Thúy Bình lên tiếng khi ông Sơn vừa gác máy.

– À! Bác Dương, bạn thân của ba ấy mà.

– Còn Minh Vũ là ai?

– Con không nhớ Minh Vũ sao? Thằng nhóc chơi với con hồi bé ấy. Ba vẫn nhớ, lúc ấy, con thật nghịch ngợm, lúc nào cũng trêu Minh vũ. Có khi, con trêu nó đến phát khóc ấy chứ.

– A! Con nhớ ra rồi! Minh Vũ, Vũ mít ướt chứ gì? – Thúy Bình reo lên.

– Con không được hỗn. Phải gọi là anh Vũ nghe không?

Thúy Bình chưa trả lời thì chuông cửa reo vang.

– Chị Lộc ơi! Mở cửa! – Ông Sơn gọi với ra sau.

– Dạ, thưa ông.

Chưa đầy 2 phút sau, những người khách đã hiện trước cửa.

– Chào anh Dương! – Ông Sơn mừng rỡ reo lên - Mời anh vào nhà!

Thúy Bình liền thoắt:

– Cháu chào bác trai, chào bác gái, chào anh Vũ... mít ướt.

Chữ “mít ướt”, Bình xuống giọng thật thấp, nhưng cô tình để mọi người nghe được. Ông Sơn nhúm mày:

– Thúy Bình!

– Không sao, không sao. – Ông Dương lên tiếng - Cứ để tụi nhỏ sống lại

tuổi thơ đi, đừng gò ép chúng quá, anh ạ.

Ông Sơn cười thoải mái.

– Còn chị, chị nghĩ sao, chị Cầm?

Bà Cầm không trả lời, mà nhìn sang Minh Vũ.

– Còn con thì sao, Minh Vũ?

– Sao là sao ạ? – Vũ hỏi lại.

– Vậy mà cũng không biết. – Thúy Bình ngồi xuống đối diện Vũ.

– Biết gì, Bình... bé... bự?

Vũ cố tình nói to 3 chữ “Bình bé bự” làm Thúy Bình nóng ran cả mặt mày.

Cả nhà cười to, thoải mái.

Bình nheo mắt, phản đòn.

– Ngày mai, tôi sẽ gửi tặng anh 1 cặp mắt kiếng.

– Kiếng ư? Tôi đâu có xài kiếng. – Vũ tỏ vẻ không hiểu.

– Vâng. – Bình đáp tỉnh – Tôi sẽ tặng anh 1 cặp mắt kiếng, vì theo sự nhận biết ban đầu của tôi, anh bị cận thị nặng.

– Cận thị ư? Sao cô biết? – Giọng Vũ vẫn chưa hết ngạc nhiên.

– Vì tôi như thế này mà gọi là Bình bé bự. Thế không phải cận thị là gì?

Minh Vũ phì cười.

– Thế mà tôi cứ tưởng...

– Tưởng gì?

– Cô là bác sĩ khoa mắt chứ.

Thúy Bình liếc xéo Vũ:

– Anh chẳng khác ngày xưa là mấy.

– Cô cũng vậy.

Vũ buột miệng và nhớ ngày xưa. Ngày xưa, khi Vũ còn bé, thưở anh còn mang cái tên Bi đầy tươi đẹp. Thưở anh và Thúy Bình cùng hái hoa, bắt bướm, cùng chơi trò cô dâu-chú rể. Thưở anh trèo cây hái trộm những quả ổi

cho Thúy Bình. Anh cũng nhớ rất nhiều ngày Thúy Bình lên máy bay rời quê hương. Lần đó, Vũ nhớ mình đã khóc thật nhiều. Đôi lúc, ngủ giật mình tỉnh giấc, mắt anh vẫn còn ướt và lưỡi anh vẫn còn vị mặn của nước mắt.

– Anh đang nghĩ gì thế? – Bình đột ngột hỏi làm Vũ giật mình.

– Không có gì. – Vũ cười nhẹ.

– Thôi, Bình! – Ông Sơn lớn tiếng – Con để anh Vũ yên có được không?

Con gái lớn rồi, dịu dàng một chút. Không khéo.... Ba sẽ phải nuôi con suốt đời đó.

– Ba! – Bình nhăn mặt – Ba kỳ quá.

Ông Dương nhìn bà Cầm, rồi quay sang Thúy Bình:

– Cháu đã quen không khí ở đây chưa?

– Dạ, rồi ạ.

– Lúc nào muốn đi chơi, nhớ nói bác sẽ bảo Minh Vũ đưa đi. Hà Tiên dạo này đẹp và rộng ra, không khéo cháu sẽ lạc mất đấy.

Thúy Bình không đáp, cô nâng tách trà lên môi, nhấp nhẹ.

– Còn cháu thì sao Minh Vũ? – Ông Cảnh Sơn lên tiếng.

– Sao là sao ạ?

– Thì.... Cháu có đồng ý đưa Thúy Bình đi chơi không?

– Dạ, đồng ý ạ. Có gì bác cứ bảo Bình gọi cháu.

Ông Sơn hỏi rồi quay sang Thúy Bình:

– Minh Vũ rất giỏi. Mới 27 tuổi thôi mà là giám đốc công ty “Nam Việt”, lại là 1 trong 10 nhà doanh nghiệp thành đạt trong năm nay đấy.

– Có gì đâu ạ. Rồi trong năm sau, con sẽ là người nữ duy nhất trong 10 nhà doanh nghiệp thành đạt ấy. – Thúy Bình liếc nhanh về phía Minh Vũ – Con sẽ không để thua đâu, phải không anh Vũ? – Thúy Bình đột ngột hỏi Vũ làm anh ngơ ngác 1 lúc rồi gật đầu.

– Ừ.

– Ừ cái gì? Anh nghe tôi hỏi gì không? – Thúy Bình nheo mắt trêu Minh Vũ.

Biết không thể nào đối đáp lại Thúy Bình, Minh Vũ đành im lặng. Anh đánh trống lảng:

– Bao giờ Bình đi làm?

– Ngày mai.... và ngày mốt, tôi sẽ chính thức gia nhập hàng ngũ những nhà doanh nghiệp trẻ.

Vũ cười xòa, lắc đầu trước câu nói của Thúy Bình. Anh lại nhớ đến Hải Bình. Rõ ràng chị em Thúy Bình chẳng có gì giống nhau cả. Hải Bình yếu đuối, dịu dàng bao nhiêu, thì Thúy Bình mạnh mẽ và sôi động bấy nhiêu. Lúc đầu mới gặp Hải Bình, anh đã bị chinh phục ngay bởi bản tính ấy. Đột nhiên anh hỏi:

– Hải Bình đâu rồi, Thúy Bình?

Bình nhìn Vũ đầy nghịch ngợm:

– Tại sao anh quan tâm đến Hải Bình thế?

– Đâu có gì. Tôi chỉ buột miệng hỏi thế thôi.

– Sao anh biết Hải Bình là em tôi?

– Tình cờ thôi. – Vũ đáp.

– Hải Bình ở Đà Lạt dưỡng bệnh, chưa về.

– Bệnh ư? – Vũ ngạc nhiên - Bệnh gì?

Thúy Bình không nói. Ông Sơn dường như cũng không muốn nói về đề tài này nữa, nên lái sang chuyện khác.

– Thôi, cả nhà ta ăn mừng hội ngộ đi. Chúng ta đến “Cát Trắng” nhé.

Thúy Bình đứng lên:

– Đúng rồi, con đói bụng chết đi được.

Ông Dương nhìn Bình thích thú:

– Cháu lúc nào cũng tạo ấn tượng cho người khác, Thúy Bình ạ.

Bình gật đầu:

– Vâng, ai cũng bảo thế ạ.

Ông Dương sững người nhìn Bình 1 lúc lâu, rồi như chợt hiểu ra, ông cười to.

– Mọi người quả là có con mắt tinh đời.

oOoOo

Hoa vàng phố biển chiều nay

Vàng ánh mắt, vàng bờ vai ngọc ngà

Người là một khách phương xa

Đam mê phố biển đường hoa chẳng về

Dưới hoa người thốt câu thề

Ngỏ lời hẹn sẽ về cùng hoa

Nghìn năm tình vẫn không nhoà

Nghìn năm người vẫn đợi chờ đáng xưa

Điệp vàng dù gió, dù mưa

Dù sương, dù nắng vẫn chưa phai màu

Mai sau

Rồi lại mai sau....

Điệp vẫn rực rỡ một màu vàng tươi

Sắc hoa níu gót chân người....”

Từ rất lâu rồi, màu hoa điệp vàng đã làm Thúy Bình say đắm. Ở trời Tây, không có loài hoa ấy, Thúy Bình đành thỏa mãn nỗi đam mê mình bằng ảnh chụp và những bài thơ, bài nhạc. Bây giờ thì khác, Bình đang đứng trước hoa điệp vàng thật sự. Dãy hoa vàng rực rỡ ôm lấy con đường nhỏ, những cánh hoa lung linh trong gió sớm. Con đường được trải 1 lớp thảm vàng. Hoa quện nắng, quện gió, gió quện hương nồng của biển. Thúy Bình hít thật sâu mùi hương ấy, cảm thấy mắt say ánh vàng, lòng say hương gió. Cô

vừa đi, vừa ngân nga bài thơ mình yêu thích.

“Hoa vàng phổ biển chiều nay...”

Trộn Đồi Chỉ Một

Chương 2

Thúy Bình cho xe chạy vòng con đường. Nơi đâu có màu hoa vàng là có vết chân cô. Thúy Bình đi mãi, cho đến khi nắng cao quá đầu, cô mới nhận ra những gì quanh mình bây giờ quá lạ. Cô nhìn mãi vẫn không biết mình ở đâu. Bên tai Thúy Bình vẫn còn tiếng sóng biển, nhưng đây là đâu thì Thúy Bình nhìn mãi vẫn không ra. Cô đành cho xe tấp vào quán nước ven đường.

– Xin lỗi. – Thúy Bình hỏi cô tiếp viên vừa bước ra – Đây là đâu?

Cô gái tròn mắt ngạc nhiên nhưng vẫn lễ phép:

– Dạ, Hà Tiên ạ.

– Không phải. Tôi biết đây là Hà Tiên, nhưng tôi hỏi đây là đâu? Từ đây về công ty “Cát Tiên” bao xa?

Cô gái lắc đầu:

– Xin lỗi, tôi cũng mới đến thôi. Tôi chưa biết nơi chị hỏi.

Thúy Bình thở dài:

– Thôi được, cảm ơn cô.

Cô gái đi rồi, Thúy Bình mới cảm thấy lo. Cô không biết làm sao để tìm ra đường về. Số điện thoại nhà và công ty, Bình đều không nhớ. Thúy Bình cũng không thể hiểu nổi mình. Điều gì Bình cũng có thể nhớ, nhưng số điện thoại thì không. Bình vừa uống nước vừa thở dài.

– Cô chịu về chưa?

Khánh Phong kéo ghế ngồi xuống trước mặt Thúy Bình.

– Cô về hay là còn muốn đi tiếp, tôi sẽ để cô đi.

Thúy Bình mím môi:

– Sao anh biết tôi ở đây? Anh theo dõi tôi à?

– Cô nghĩ tôi rảnh vậy sao? – Khánh Phong hất hàm - Vả lại, tại sao tôi phải theo dõi cô? Điều đó đâu ích lợi gì cho tôi.

– Vậy sao anh biết tôi ở đây?

– Tình cờ thôi.

– Tình cờ ư? Tôi không tin.

– Không tin thì thôi. Cô muốn nghĩ sao cũng được.

- Nếu tôi không về thì sao?
- Cô cứ ở lại, tôi về. – Khánh Phong đáp.
- Anh phải dụ dăng hơn 1 chút. Anh không thể nói chuyện như thế với phụ nữ, với... phải đẹp.

Khánh Phong cười mũi:

- Tôi không thích điều ấy. Tôi không giống những người đàn ông mà các cô cần. Tôi không giống bất cứ hình mẫu lý tưởng nào các cô đặt ra. Và cô, cô không thể đòi hỏi tôi điều ấy. Tôi không thể nào dụ dăng hơn đâu.

Thúy Bình nhìn Khánh Phong:

- Tôi nghe nói là anh rất có tài.

Khánh Phong chưa trả lời thì Bình tiếp:

- Rất cao ngạo và đặc biệt là... rất bay bướm.

Ba chữ “rất bay bướm” được Thúy Bình nhấn mạnh, làm Khánh Phong bực mình.

- Liên quan gì đến cô?
- Tôi quan tâm đến mọi việc của công ty.
- Việc tôi bay bướm thì liên quan gì đến công ty?
- Có chứ. – Bình gật đầu - Lỡ như lúc nào đó, mọi chuyện đổ bể ra, danh tiếng công ty sẽ bị anh hủy hoại.
- Danh tiếng ư? – Phong nhếch mép – Nó đã bị cha cô hủy hoại từ lâu rồi.
- Anh nói gì? Tại sao anh nói như thế?
- Cô cứ về hỏi cha cô. Còn bây giờ thì về, nếu không tôi sẽ về trước. Cô có về không?

Thúy Bình hậm hực:

- Lúc nào cũng gấp. Một lúc nữa được không?
- Tôi không rảnh. Thời gian tôi không chỉ dành cho cô.

Bình nheo mắt:

- Vậy chứ anh dành cho ai?

Khánh Phong không trả lời mà đứng lên ra xe. Bình không còn cách nào khác hơn là đứng lên và đi theo anh. Vừa đi, cô vừa lầm bầm:

- Rõ thấy ghét! Làm gì mà gấp thế không biết?

o O o O o

Thúy Bình đứng lên, chào tất cả mọi người, rồi cất tiếng:

- Hôm nay, tôi chính thức nhận chức giám đốc thay cho ba tôi. Tôi không biết nói gì hơn, ngoài cảm ơn sự cống hiến của mọi người cho công ty trong những năm qua. Tôi cũng mong rằng trong những năm sắp tới, mọi người sẽ cùng tôi góp sức xây dựng “Cát Tiên” ngày 1 hùng mạnh hơn. Tuổi tôi còn rất trẻ, mọi người chắc chắn có kinh nghiệm hơn tôi. Tôi mong rằng sẽ học hỏi được thêm kinh nghiệm ở mọi người.

Tiếng vỗ tay vang lên phía dưới. Thúy Bình cười thật tươi, nhưng cô biết,

trách nhiệm bắt đầu đè nặng lên người mình. Gia đình cô có 3 người con. Duy Bình anh cô thì không theo nghiệp nhà. Hải Bình thì quá yếu đuối. Rốt cuộc, cả sự nghiệp gia đình đều trút xuống vai cô. Thúy Bình không biết có làm nổi không. Vì dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng rất yếu đuối. Cô có sự yếu đuối vốn có của 1 người con gái.

Tiếng vỗ tay vẫn nổ giòn phía dưới. Thúy Bình cúi chào rồi ngồi xuống. Ngày mai, mọi chuyện sẽ đổi khác. Bất chợt, Thúy Bình thấy lo lo.

o O o O o

Thúy Bình nhìn người con trai còn trẻ đang ngồi trước mặt mình. Anh đẹp hơn người bởi sống mũi cao và đôi kính trắng tô đậm vẻ trí thức. Thúy Bình nói mà không nhìn thẳng người đối diện.

– Anh là phó giám đốc Vĩnh Phú?

– Vâng.

– Anh làm việc bao lâu rồi?

– Hơn 7 năm.

– Có lẽ anh rất hiểu công việc của công ty. Mọi việc, anh phải hỗ trợ tôi trong những ngày đầu.

– Tất nhiên! – Phú gật đầu.

Thúy Bình thở dài:

– Tôi không biết mình có làm nổi không?

– Cô không tự tin sao?

– Tự tin chứ. Nhưng tôi vẫn cứ lo lo làm sao ấy.

– Có gì mà phải lo. Cô có năng lực, lại có niềm tin, bao nhiêu đó đã đủ cho 1 người thành đạt.

– Vâng, cảm ơn anh.

Vĩnh Phú chưa trả lời thì điện thoại bên người Bình đã reo vang.

– Alô.

– ...

– Anh Hai hả? – Bình hạ giọng.

– ...

– Được, em sẽ sang liền. Chào anh nhé!

– Có chuyện gì à? – Phú hỏi.

– Vâng. Xin lỗi anh nhé.

– Không có gì. Thôi, chào cô.

o O o O o

Thúy Bình bước vào phòng vẽ trên đường Lê Văn Duyệt. Gian phòng hẹp, lỉnh kỉnh những tranh và viết, thước, bột màu.

– Có chuyện gì không, anh Hai?

– Ba biết em tới đây không?

– Không.

- Hải Bình sao rồi?
 - Không sao. Nó khỏe rồi. Anh nhấn em tới đây gấp, có chuyện gì không?
 - Thúy Bình! Em có tiền mặt ở đó không?
 - Có. Nhưng anh cần bao nhiêu?
 - 10 triệu.
 - 10 triệu ư?
 - Đúng vậy.
 - Anh cần số tiền lớn như thế để làm gì? Có gấp lắm không?
 - Gấp lắm. Anh phải có nó trong hôm nay. Thúy Bình! Anh không hề muốn làm phiền em. Đối với ba, món tiền đó không bao nhiêu. Ngày trước, ba có thể cho gấp 2, gấp 3, thậm chí gấp 10 lần như thế. Nhưng bây giờ, anh không thể xin ba, em hãy hiểu cho anh.
 - Em hiểu. Nhưng anh cần tiền đó để làm gì ?
- Duy Bình ôm đầu ngồi xuống:
- Vân Phương vào viện rồi.
 - Chị Vân Phương? Nhưng... vì sao thế?
 - Tai nạn.
 - Tai nạn gì?
 - Giao thông. Vân Phương bị 1 tay lái xe phóng nhanh đâm phải. Hắn ta bị .
 - Giao thông. Vân Phương bị 1 tay lái xe phóng nhanh đâm phải. Hắn ta bị bắt rồi. Nhưng... Vân Phương cần 1 số thuốc rất quan trọng. Anh chỉ có hơn 5 triệu trong tay, 10 triệu nữa chưa chắc đủ.
 - Vậy người đụng chị Phương?
 - Hắn cũng rất nghèo.
 - Sao anh biết?
 - Ít ra là cũng do hắn nói. Hắn nói hắn rất nghèo, muốn bắt hắn thì bắt, hắn không có đồng nào cả.
 - Chị Phương thế nào rồi?
 - Đã qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng vẫn chưa tỉnh.
 - Thôi được. Em sẽ lo cho anh số tiền em có thể. Có lẽ là hơn 10 triệu.
 - Cảm ơn em.
 - Anh Hai! Em muốn vào thăm Vân Phương.
 - Lúc nào Phương tỉnh, anh sẽ báo.
- Duy Bình nói xong rồi lái sang chuyện khác.
- Công việc của em thế nào rồi?
 - Tốt thôi. Nhưng mà...
 - Anh hiểu em muốn nói gì, nhưng anh không về đâu. Anh suốt đời vẫn yêu công việc này. Còn công việc kinh doanh, anh không quan tâm. Anh mong là 1 ngày nào đó, ba sẽ hiểu. Anh cũng tin rằng em có đủ năng lực quản lý. Em sẽ giúp được ba thôi.

– Anh Hai! Anh về xin lỗi ba đi.
– Anh sẽ về, nhưng không phải bây giờ. Lúc nào anh thành công đã.
– Tùy anh thôi. – Thúy Bình mỉm cười - Nội trong hôm nay, em sẽ mang tiền đến cho anh.
– Em về. – Duy Bình ra mở cửa phòng – Anh vào viện với Vân Phương đây. Thúy Bình vừa đi khuất, Duy Bình đóng cửa lại, đến bệnh viện. Mùi ê tê đặc trưng xộc vào mũi. Anh bước đến phòng hồi sức, Vân Phương vẫn chưa tỉnh. Bình lặng lẽ ngồi xuống. Vân Phương nằm trên giường, mặt tái xanh, chai nước biển vẫn đều giọt, bình oxy nơi đầu giường.
Duy Bình nắm bàn tay xanh gầy của Vân Phương.
– Vân Phương! Em tỉnh lại đi. Anh không thể mất em. Cuộc đời anh thay đổi ngay từ khi có em. Nếu bây giờ anh mất em, nếu bây giờ em bỏ anh ra đi, thì những gì anh sẽ làm, anh đã làm... ai sẽ khuyến khích, sẽ vui mừng với anh đây?
Bình nói với Phương rất nhiều. Anh nói chuyện quá khứ, chuyện tương lai, nói mãi... Duy Bình nhìn lại Vân Phương, anh chợt vui mừng, lòng nhen lên 1 niềm hy vọng khi từ 2 rèm mi khép kín, 1 dòng nước mắt nhẹ nhàng chảy ra.

o O o O o

Khánh Huy ngồi trước mặt viên cảnh sát. Vẻ mặt bất cần đời, Huy ngửa mặt ra ghế.

– Không ai bảo lãnh, tôi sẽ giam anh đấy – Viên cảnh sát tỏ vẻ bức tức.
– Anh cứ giam, tôi chẳng còn ai thân thuộc cả.
– Còn bạn bè?
– Cũng chẳng có ai. Tôi không chơi với ai cả.
– Lý do?
– Chẳng có lý do. Tôi không thích giao thiệp, thế thôi.

Người cảnh sát lắc đầu:

– Chạy xe cho cố, rồi đâm phải người khác. Loại người như các cậu, tổng hết vào trại giam cho thiên hạ nhờ.
– Không có tội tôi thì cảnh sát mấy ông sẽ không có việc làm, sẽ rất buồn. Tôi phá rồi chút thôi, có gì đâu.
– Phá rồi ư? Đụng người ta như thế còn không chút ân hận. Báo cho anh biết, nếu cô gái đó chết, anh sẽ ra tòa. Ít nhất là 3 năm, anh biết không?
Khánh Huy không nói. Sống bất cần đời, nhưng anh cũng có lòng nhân. Anh rất ân hận về vụ việc xảy ra, dù ngoài miệng nói cứng. Anh vẫn nhớ mình lao xe vào cô gái thế nào. Anh có uống rượu, chút men làm tăng nguồn cảm hứng, anh chạy xe mà không cần biết xung quanh có ai. Lúc thấy cô gái dắt xe qua đường, anh cố tránh nhưng không kịp. Chính anh đã đưa cô vào viện, báo cho người quen cô qua điện thoại tìm thấy. Anh quả thật rất lo cho cô,

nhưng bây giờ...

- Anh đã bao nhiêu lần chạy xe kiểu như thế? - Người cảnh sát lại hỏi.
- Vài lần thôi.
- Vài lần là bao nhiêu? Cũng may anh còn chút lòng nhân, chứ nếu không...
- Không thì sao?
- Cô gái ấy chết rồi. Bác sĩ bảo may đưa vào viện kịp lúc, anh còn cho máu cô ta...
- Tôi không cần ai cảm ơn. Anh đừng nói chuyện đó cho ai biết, tôi không thích.
- Không có ai bảo lãnh anh thật sao?
- Tôi nói là không, anh chưa nghe rõ sao? Tôi chẳng có ai thân quen trên cõi đời này cả.
- Bố mẹ đâu?
- Mất cả rồi.
- Anh chị em?
- Không có. – Khánh Huy đáp cộc lốc.

“Không có.” – Lòng anh chùng xuống. Có chứ, Khánh Phong đó kia mà. Khánh Phong cũng yêu thương, cũng chăm lo cho mình vậy, nhưng tại sao mình lại không chấp nhận được Khánh Phong là anh? Trong lòng Huy vẫn âm ỉ 1 mối hận, Hai anh em, tại sao ba luôn dành cho Khanh Phong mọi ưu ái, còn Khánh Huy này thì không? Tại sao lại có sự bất công ấy? Bất giác, Huy thở dài. Anh dụi điều thuốc vào gạt tàn trước mặt, ngả người lên ghế, mệt mỏi. Khánh Huy cứ như thế, quên hết mọi vật xung quanh. Cho đến khi người cảnh sát lại lay tay anh:

- Anh có thể về, nhưng giam xe lại. Anh cố gắng ở trong thành phố trong khoảng thời gian này, vụ việc chưa xong đâu.
- Có người bảo lãnh tôi sao?
- Có.
- Ai thế?
- Tôi không biết. Người đó nói là anh của anh.

Khánh Huy hét to:

- Tôi không cần.
- Không cần cũng mặc. Anh về đi. Nhớ lời tôi dặn.

Khánh Huy xô ghế đứng dậy, bực tức lao ra cửa. Khánh Phong đã ra tới nhà xe. Anh chạy theo:

- Khánh Phong! Anh đứng lại đó.

o O o O o

Khánh Phong được báo cáo việc của Khánh Huy vào chiều ngày xảy ra tai nạn. Anh vào viện thăm Vân Phương và hẹn gặp Duy Bình.

- Xin chào! – Phong nhã nhặn – Anh là Duy Bình, là hôn phu của Vân

Phương?

– Anh ngồi đi! Anh là anh của Khánh Huy?

– Phải. Tôi xin lỗi anh.

– Lỗi ư? Anh có lỗi gì chứ?

– Nhưng Khánh Huy là em tôi.

– Vậy thì sao? Anh cũng đâu liên quan gì với vụ việc. Tôi công tư phân minh, việc ai làm người nấy chịu.

– Tôi đến xin anh bãi nại cho Khánh Huy. Tiền thuốc thang, tôi sẽ chịu, đồng thời sẽ bồi thường cho anh 1 số tiền nữa. Chỉ cần anh làm ơn bãi nại.

– Anh nghĩ tiền làm được tất cả sao?

– Ý tôi không phải thế. Nhưng mà...

– Anh đừng dùng tiền thuyết phục người khác. Có kết quả đấy, nhưng không phải lúc nào cũng có kết quả đâu. Tôi & Vân Phương nghèo lắm, nhưng tôi không cần tiền của anh. Chỉ cần Vân Phương không sao, tôi sẽ bãi nại.

– Cảm ơn anh. Anh tốt quá!

– Không cần. Thừa em anh thì tôi được gì? Chuyện lỡ rồi. Nhưng tôi chỉ sợ Vân Phương... - Bình ôm đầu - Nếu cô ấy có bề gì, tôi sẽ không sống nổi.

– Anh yêu Vân Phương thế sao?

– Vâng. Chỉ có Vân Phương thôi. Cô ấy không chê tôi nghèo, cũng chẳng chê tôi còn lông bông, họa sĩ nửa mùa... Cô ấy chấp nhận bản tính chẳng giống ai của tôi. Thử hỏi, người như thế, anh có yêu không?

Khánh Phong không nói, anh thoáng nghĩ tới Yến Nhi.

– Tôi vào viện đây. Chào anh! – Duy Bình đột ngột nói.

– Tôi có thể gặp anh ở đâu?

– Xưởng họa sĩ Duy Bình. Thôi, chào anh.

– Anh cố giúp tôi.

– Anh thương em anh lắm, có phải không?

Phong gật đầu:

– Phải.

– Tôi cũng rất thương Vân Phương. Anh hiểu cho tôi.

Khánh Phong hiểu những gì Bình nói, anh thở dài.

– Mong anh nghĩ lại.

– Anh nên mong Vân Phương tỉnh lại thì hơn.

Phong theo Bình vào viện. Lòng thầm mong Vân Phương mau tỉnh dậy.

– Anh về đi! – Bình nói – Anh vào đây không để làm gì cả.

– Tôi...

– Anh cứ về, tôi sẽ lo cho Phương.

Khánh Phong đành cáo từ:

– Thôi, tôi về. Chúc Vân Phương sớm bình phục.

Khánh Phong nhìn đến khi bóng Duy Bình khuất sau dãy hành lang bệnh

viện. Anh đến phòng cảnh sát.

– Cho tôi gặp Khải Minh.

– Anh đợi 1 chút. - Người thường trực nói – Tôi sẽ gọi Khải Minh giúp anh.

– Anh Phong! - Người thường trực gọi điện xong quay lại – Anh tìm Khải Minh có gì không?

– Có chút chuyện.

– Khải Minh sang liền bây giờ.

Khánh Phong thở dài. Thời gian trôi qua thật nặng nề, 5 phút mà anh tưởng hàng thế kỷ.

– Có gì không Phong? - Khải Minh hỏi.

– Có thể gặp cậu 1 lúc được không?

– Được thôi. Cậu cần gì?

Khải Minh đưa Phong ra căng tin. Vừa ngồi xuống anh vừa hỏi.

– Khánh Huy bị tạm giam rồi.

– Có chuyện gì thế?

– Nó gây tai nạn.

Khánh Phong kể cho Minh nghe về vụ tai nạn và hoàn cảnh Khánh Huy.

– Minh không phụ trách bên giao thông, nhưng sẽ cố hết sức giúp cậu.

– Cảm ơn Minh.

– Nếu bên kia không kiện thì tốt biết mấy. Anh gặp bên kia chưa?

– Rồi, nhưng kết quả chẳng có gì. Bây giờ, tôi chỉ mong cô Vân Phương tỉnh lại. Chỉ lúc đó mới có đơn bãi nại.

Phong kể cho Minh nghe về cuộc trao đổi giữa mình & Bình. Minh gật đầu:

– Tôi nghĩ anh ta sẽ bãi nại. Đừng lo! Anh ta chỉ nói cứng vậy thôi.

– Tôi cũng hy vọng thế. Tôi muốn mình làm 1 cái gì đó cho Khánh Huy. Tôi là anh mà chưa làm được 1 cái gì cho nó cả.

– Khánh Huy là 1 người rất tốt. - Khải Minh nói – Tôi thấy điều đó qua cái vẻ ngoài bất cần đời của nó. Anh biết không? Lần đó, Khánh Huy đang làm công tác xã hội thì bị tôi bắt gặp. Lúc ấy, tôi thấy nó rất hiền, rất đáng quý.

– Khánh Huy có trong đội công tác xã hội ư?

– Vâng.

– Vậy anh... sao anh không cho tôi biết?

– Nó năn nỉ tôi giấu. Nó cùng đội với Yến Nhi mà.

– Hèn gì... - Khánh Phong buột miệng.

– Hèn gì? Cậu nói gì thế?

– Không có gì. – Khánh Phong cười – Tôi chỉ buột miệng thế thôi.

– Sao dạo này anh không đến với Yến Nhi?

– Tôi bận.

– Bận ư? Bận đến nỗi không có thời gian gọi điện thoại ư?

– Vâng. – Khánh Phong đáp bừa – Không có thời gian ăn nữa.

- Giám đốc mới khó lắm à?
 - Không khó, nhưng tôi không thích.
 - Vì sao?
 - Cô ta là con gái, cô ta nhỏ tuổi hơn tôi & trình độ chưa chắc bằng tôi.
 - Sao cậu lại nghĩ thế? Xưa nay, cậu đâu ghét phụ nữ.
 - Nhưng mình lại chẳng thích cô ta. Mà thôi, nói chuyện khác đi, nói chuyện công ty hoài, chán lắm.
 - Chuyện gì bây giờ?
 - Chuyện của Thủy Trinh & cậu. – Phong khuấy nhẹ ly cà phê vừa được bung ra.
 - Mình & Thủy Trinh đâu có chuyện gì đâu. Thủy Trinh dường như không thích mình. Cô ta... yêu người khác rồi.
 - Có người yêu rồi, hay là yêu đơn phương người khác rồi?
 - Mình không rõ.
 - Cậu biết người Trinh yêu không?
 - Biết.
 - Ai vậy?
 - Cậu.
 - Tớ? – Khánh Phong chưng hửng - Cậu nói chơi chắc.
- Khải Minh nhún vai:
- Mình nói thật đấy. Thủy Trinh có tình cảm với cậu lâu rồi.
 - Thật sự mình không chú ý. Mình chỉ coi Trinh như em gái. Cậu vẫn biết, Trinh học chung với mình ở Pháp. Xứ lạ quê người, Trinh lại là con gái, mình chăm sóc cô ta là chuyện đương nhiên.
 - Tớ biết, nhưng Thủy Trinh thì khác. Thủy Trinh rất quý cậu, cô ấy lúc nào cũng nghĩ về cậu, cậu phải nhận ra chứ.
- Khánh Phong thở dài:
- Tại sao lại thế chứ?
 - Sao với trắng gì? - Khải Minh vỗ vai Phong - Nếu không yêu thì lúc nào đó, nói rõ với người ta.
- Phong gật đầu:
- Thủy Trinh là của cậu. Mình sẽ nói rõ tình cảm của mình & của cậu cho Thủy Trinh biết.
 - Đừng mà!
 - Sao lại đừng? Thủy Trinh cũng rất quý cậu mà.
 - Nhưng.... cậu đừng nói. Tớ sợ nói ra rồi thì tình bạn của tớ & Thủy Trinh sẽ không còn.
- Khánh Phong cười:
- Tớ không ngờ cậu nhát thế. Cảnh sát mà...
 - Tớ chỉ gan dạ trong công việc thôi.

Khánh Phong cười to. Anh tạm quên đi chuyện Khánh Huy.
Trời ngả về chiều. Khánh Phong nằm dài trên xa lông. Anh hút thuốc liên tay. Phong lo cho Khánh Huy lắm, nhưng không thể đến thăm.

Reng... Reng...

Phong chụp nhanh điện thoại.

– Alô.

– Anh đó hả? - Giọng Thúy Bình vang lên. Tại sao hôm nay nghỉ? Anh bệnh à?

– Phải. – Khánh Phong cộc lốc – Cô gọi tôi có chuyện gì không?

– Sao không? Bộ hỏi thăm sức khỏe không phải là chuyện, không phải là việc cần sao? Mà này! Nghe giọng anh không giống người bệnh chút nào.

– Cô là bác sĩ chắc, lại là bác sĩ giỏi nữa. Nghe giọng nói đoán được bệnh.

Khánh Phong hừ mũi - Thế sao cô không đi làm bác sĩ có hơn không?

– Đương nhiên là không rồi. Tôi rất sợ máu. Nếu có làm bác sĩ, tôi chỉ có thể làm bác sĩ... tâm thần thôi.

– Không có gì, tôi gác máy nhé. Tôi đang bận.

– Bận gì? Bệnh mà cũng bận sao? Anh đến bác sĩ chưa?

– Chưa. Tôi gác máy đây. Chào cô.

Không đợi Thúy Bình trả lời, anh gác máy, chưa đầy 30 giây, điện thoại lại reo.

– Alô.

– Anh không sao chứ?

Khánh Phong chán nản.

– Lại là cô.

– Anh đợi điện thoại ai à?

– Không liên quan đến cô. Cô để cho tôi yên. Tôi không sao, không sao, không sao cả, cô nghe rõ chưa?

– Rõ rồi! – Thúy Bình đáp giọng không có gì bức dọc.

– Rõ thì tôi gác máy đây.

– Anh làm gì mà ghê thế? Ở nhà 1 mình, nói chuyện điện thoại là phương pháp giải buồn hay nhất đó.

Phong không trả lời, anh ngắt điện thoại. Rồi như chợt nhớ nãy giờ mình đợi điện thoại, anh đặt điện thoại lên chỗ cũ. Chưa kịp buông tay xuống thì điện thoại reo.

– Alô. – Phong hét to – Cô làm cái gì thế hả?

– Gì cơ? – Bên kia đầu dây hỏi – Cô nào? Tôi đây.

– Anh Bình hả? – Phong ngồi dậy.

– Phải.

– Có gì không anh?

– Vân Phương tỉnh rồi. Tôi sẽ giữ lời hứa. Đơn bail nại tôi đã viết, anh đến

chỗ tôi đi.

– Chỗ nào?

– Xưởng họa.

– Anh không chăm sóc Vân Phương sao?

– Có bạn cô ấy lo rồi. Tôi về nghỉ 1 chút, sẵn tiện viết cho anh lá đơn.

– Cảm ơn anh nhiều. Anh đợi nhé, tôi tới liền.

Không kịp chào hỏi, Phong gác máy, lao vào phòng. Anh thay đồ chớp nhoáng & có mặt tại phòng họa của Duy Bình không đầy 10 phút sau đó.

– Tôi cảm ơn anh, Duy Bình. – Phong vừa ngồi xuống vừa nói.

– Tôi chẳng muốn làm khó anh. – Bình nói - Điều đó chẳng có lợi gì cho tôi & Vân Phương. Vả lại, Vân Phương đã tỉnh rồi. Thôi, ta đến phòng cảnh sát.

Khánh Phong chờ Duy Bình đi, anh gọi chuyện:

– Anh có anh chị em gì không?

– Tôi có 2 em gái.

– Nhà anh ở đâu?

– Ở xưởng họa. Tôi ở đó luôn, không về nhà.

– Vân Phương là bạn gái của anh?

Mãi 1 lúc sau, Duy Bình mới trả lời:

– Phải. Vân Phương là bạn gái của tôi. Chúng tôi sắp cưới nhau.

– Chúc mừng anh! – Khánh Phong buột miệng – Anh thật hạnh phúc, được sống với người mình yêu.

– Anh thì sao? – Duy Bình chợt hỏi.

– Không sao. Tôi chỉ nói vậy thôi.

Phong cho xe tấp vào phòng cảnh sát. Mọi thủ tục diễn ra nhanh chóng. Duy Bình cáo từ để vào bệnh viện.

– Để tôi đưa anh đi. – Khánh Phong đề nghị.

– Không cần. – Anh ở lại đón em anh đi. Cậu ấy đang cần sự an ủi & thông cảm. Hãy ở lại với cậu ấy!

– Cảm ơn anh. – Khánh Phong lặp lại lời nói đã hàng chục lần.

Duy Bình cười:

– Bao nhiêu đó đủ rồi. Thôi, tôi đi đây, lúc nào đó tôi sẽ đến... à không, mời anh đến chỗ tôi chơi.

– Vâng, tạm biệt anh!

Khánh Phong đợi Duy Bình đi khuất liền ra xe. Đúng lúc đó Khánh Huy lao ra:

– Khánh Phong! Anh đứng lại đó.

o O o O o

Khánh Phong dừng lại.

– Có chuyện gì không? Anh nghĩ là em không muốn gặp anh.

– Tôi không cần anh bảo lãnh, không cần anh quan tâm. Anh cứ mặc tôi.

Nhận tôi, sẽ ảnh hưởng đến danh dự anh, cũng như ba ngày xưa vậy.

– Em về đi. Về nhà, ta sẽ nói chuyện rõ hơn. Đừng để mọi người nghe chuyện gia đình ta.

– Anh sợ xấu hổ chứ gì? Tôi biết ngay mà.

– Sao em lại nói thế?

– Thế là thế nào? Tôi nói thế đấy, anh không đồng ý thì thôi. Tôi ít học hành, tôi đâu có cách ăn nói như anh.

Dù nói thế, nhưng Khánh Huy vẫn cảm động trước lời nói của Phong. Anh leo lên xe của Phong.

Phong cho xe chạy chậm chậm qua các con phố mát rượi bóng điệp vàng.

Những vòng xe nghiêng nát cánh hoa điệp rải rác trên đường. Phong im lặng, Huy không nói. Thời gian như chợt dừng lại.

– Anh cho tôi xuống đây.

– Tại sao chứ?

– Xuống nhà tôi, không được sao?

– Về nhà anh đi. – Phong đề nghị.

– Tôi không thích. Nếu anh không muốn ghé nhà tôi thì cứ về.

– Thôi được. – Phong đầu dụi – Em chỉ đường đi.

Khánh Phong cho xe chạy lên lối mòn, lối nhỏ ngoằn ngoèo khó đi. Một lúc sau mới vào được căn nhà nhỏ nằm khuất sâu trong hẻm, sau những rặng cây um tùm.

– Huy à! – Phong nói – Em dọn về nhà anh đi.

Căn nhà nhỏ tồi tàn của Huy làm Khánh Phong chạnh lòng.

– Tôi không bao giờ dọn về căn nhà đó. Căn nhà này tuy nhỏ, nhưng lại tình cảm hơn căn nhà đó nhiều.

– Ba đã mất rồi, em hãy tha thứ cho ba.

– Tha thứ? Ông ấy luôn đối xử khắt khe với tôi, chỉ vì nghi ngờ tôi không phải là con ông ấy. Chỉ nghi ngờ thôi, nhưng anh biết ông ấy đối với tôi như thế nào không? Cứ như là tôi vào nhà ông ấy để cướp tài sản vậy. Đi vào đại học, ông ấy cũng không cho. Còn anh, anh đi du học nước ngoài, làm kỹ sư. Công bình đâu? Nếu là anh, anh có hận ông ấy không?

– Anh...

– Anh không trả lời được chứ gì. Nếu là anh, anh cũng sẽ như tôi thôi. Và bây giờ, tôi vẫn là 1 thằng con hoang trong tư tưởng của ba. Ba mất rồi, nhưng tôi vẫn không thể tha thứ. Tôi rất hận ba.

Khánh Phong định nói điều gì đó, nhưng thấy thái độ Khánh Huy nên thôi.

Anh thở dài:

– Thôi, anh về. Em bình tĩnh lại đi. Nghe anh, hãy trở về. Anh lúc nào cũng xem em là em.

Khánh Huy không nói gì. Anh đến nhìn Khánh Phong cho đến khi xe chạy

khuất sau rừng cây. Bất giác, Huy ứa nước mắt. Những giọt nước mắt cảm động pha lẫn uất ức.

Trọn Đời Chỉ Một

Chương 3

Thúy Bình không biết vì sao mình bỗng quan tâm đến Khánh Phong thế. Khánh Phong nghỉ có 2 ngày, mà cô thấy lòng lo lắng sao đó. Khi nghe báo lại anh nghỉ bệnh, Bình đã gọi điện ngay đến nhà. “Ghét! – Bình làm thảm - Cứ như là ma đuổi ấy, chưa kịp gì hết đã gác máy. Hỏi thăm chưa, trò chuyện chưa. Người gì mà...”

Thúy Bình xếp mấy tập hồ sơ lại, mở máy vi tính trên bàn.

– Hi! Công chúa bướng bỉnh.

– Chào tiểu hoàng tử!

“Tiểu hoàng tử” là người bạn Bình đã quen trên mạng hơn 1 năm nay. Khi còn ở Mỹ, người bạn vui vẻ ấy đã đem lại cho Thúy Bình nhiều niềm vui. Cũng chính người bạn ấy đã xóa nỗi cô đơn trong lòng mình nơi quê người, đất khách.

– Công chúa khỏe không?

– Không. – Bình gõ vào máy.

– Không khỏe sao? Không khỏe sao có thể vào mạng trò chuyện được.

– Sao không được. Nằm trên giường có thể vào mạng được ấy chứ. Còn hoàng tử, khỏe không?

– Không.

– Chúc mừng nha! – Bình gõ vào máy mình hình cái mặt cười rồi nhấn Enter.

– Mừng gì?

– Mừng bạn... không khỏe.

Bên kia máy gọi lại 1... gương mặt khóc.

– Sao lại khóc?

– Mình buồn quá! Công chúa không quan tâm đến mình gì cả.

– Tại sao lại phải quan tâm? À, mà này! Hoàng tử biết Hà Tiên không?

– Biết.

– Hà Tiên thế nào?

– Đẹp lắm!

– Đẹp bằng nơi bạn ở không?

- Cũng tương tự thôi.
- Tương tự ư? – Bình thắc mắc.
- Ủ. Mà công chúa có nghe bài hát này không?
- Bài hát ư? Bài gì?
- Mở máy đi, mình gởi nhạc qua cho.

“Hoa vàng
 Phố biển chiều nay
 Áo em
 Vàng rực màu hoa này
 Chiều nay, em đi về phương khác
 Hoa vàng nhẹ rơi trên tay
 Em theo chồng
 Hoa vàng ngập lối
 Bước chân đi trên thảm điệp màu
 Ngày mai
 Đi rồi em có nhớ
 Một người
 Chờ đợi em dưới hoa...”

- Bài hát buồn quá. – Bình gõ vào máy.
- Mình sáng tác đấy.
- Bạn sáng tác ư? Bạn là nhạc sĩ à?
- Ủ.
- Tâm trạng à?
- Bạn đừng ừ & à liên tục thế. Thật ra mình chỉ muốn viết tặng công chúa thôi. Không ngờ, bài nhạc lại thành công.
- Hiện giờ, bạn đang ở đâu?
- Trước máy.
- Không, ý mình hỏi là ở chỗ nào, số nhà, đường, tỉnh, nước... ấy mà.
- Nghe nè, mình ở chỗ này, số nhà: không rõ, đường: trắng nhựa, tỉnh: không rõ, nước Việt Nam.
- Thúy Bình mỉm cười 1 mình, trò chuyện với hoàng tử quả là thoải mái.
- Công chúa ời!
- Gì?
- Mình có chuyện muốn nói.
- Gì?

Hoàng tử kể lại cho Thúy Bình nghe nhiều việc, chuyện của em mình, chuyện của bạn bè & chuyện của người mình rất yêu, cả những chuyện nan giải trong cuộc sống .

- Bạn nghe mình nè...

Chưa bao giờ Bình nói nhiều đến thế. Thúy Bình an ủi, đưa ra nhiều cách

giải quyết cho chuyện của hoàng tử. Dù không biết hoàng tử là ai, nhưng Thúy Bình cảm thấy trò chuyện rất thoải mái. Cô biết hoàng tử rất tin mình & chính Thúy Bình cũng rất tin hoàng tử.

- Cảm ơn công chúa.
- Không có gì. Chỉ mong hoàng tử vui vẻ hơn thôi.
- Công chúa ơi! Có chuyện này vui lắm.
- Gì?
- Có 1 người rất đáng ghét.
- Ghét mà vui ư?
- Không, nghe mình nói đã.
- Thì... nói đi!

Thúy Bình nghĩ đến Khánh Phong.

- Người đó vừa cộc cằn, vừa thô lỗ, vừa nói chuyện thấy ghét.
- Gì nữa?
- Lúc nào mình gặp người đó cũng tỏ ra ta đây tài lắm. Lúc nào cũng chống đối công chúa cả.
- Cho quân... chém đầu hắn.
- Không đùa đâu. Hắn thật đáng ghét. Công chúa quan tâm hắn, hắn cũng không biết. Lúc nào hắn cũng trêu tức công chúa.

Bên kia gởi hình cái mặt cười:

- Công chúa có tức không?
- Có.
- Có ghét hắn không?
- Có.
- Sao nhắc đến hắn nhiều thế?
- Đâu có. Mình chỉ bày tỏ nỗi tức giận thôi.
- Thật vậy sao?
- Thật. Hoàng tử không tin mình sao? – Thúy Bình vẽ hình gương mặt giận.
- Tin chứ. Không tin bạn thì tin ai. Mà gã ấy tên gì?
- Có nói, hoàng tử cũng không biết đâu?
- Nói thử đi.
- Không nói.
- Nói đi mà! – Hoàng tử năn nỉ.
- Sao bạn lại quan tâm dữ thế? Gã tên gì đâu quan trọng, quan trọng là bạn không biết gã kia.
- Biết đâu mình biết thì sao? Nói đi mà!
- Khánh Phong.
- Gì?
- Gã... tên... là... KHÁNH PHONG. – Thúy Bình viết to 2 chữ Khánh Phong.

- Tên hay đấy chứ.
- Hay ư? Tên dở ồm, thế mà khen.
- Công chúa tên gì?
- Tên... công chúa. Còn hoàng tử?
- Tên... hoàng tử.
- Trả đũa ư? Không biết nhường nhịn phụ nữ gì cả.
- Tại sao lại phải nhường?
- Không nói chuyện với hoàng tử nữa.

Thúy Bình nói xong liền tắt máy. Tính Bình là vậy, không bao giờ để cho người khác nói lời chia tay trước. Lúc nào Bình cũng muốn giành thế chủ động. Trong mọi chuyện, Bình đều muốn giành thế chủ động.

- Ai đó? – Đang mơ màng, tiếng gõ cửa làm Thúy Bình sực tỉnh.
- Vào đi!

Vĩnh Phú đẩy cửa bước vào.

- À, anh Phú! Có chuyện gì không?
- Có chút chuyện. Cô xem lại bản hợp đồng này. Nếu không có vấn đề gì, thì cho tôi xin chữ ký.

Thúy Bình lấy bản hợp đồng:

- Đối tác của chúng ta kỳ này là ai?
- Là 1 công ty khá lớn. Công ty xây dựng “Việt Thành”.
- Việt Thành ư?
- Cô biết gì về Việt Thành mà ngạc nhiên dữ vậy?
- À không! Tôi có người bạn bên “Việt Thành”. Không có vấn đề gì đâu.

Vĩnh Phú nhìn Thúy Bình:

- Bạn trai à?
- Không. – Bình ngược lên – Mà sao anh hỏi thế?
- Không có gì.

Thúy Bình vẫn thắc mắc nhưng không nói. Cô lẳng lặng ký vào bản hợp đồng rồi trao cho Phú.

- Anh chưa về sao?
- Chưa. Trưa nay tôi ở lại. Còn cô?
- Tôi cũng ở lại. Tôi còn 1 số việc cần làm.
- Cô đi ăn cơm với tôi nhé!
- Cảm ơn. Nhưng tôi không đói.
- Cô ở lại đến chiều, sẽ đói chết đấy.

Bình che miệng cười khúc khích:

- Nhịn đói 1 buổi mà chết ư? Tôi chưa nghe điều đó bao giờ.
- Nhưng tôi thì thấy rồi. Cô đi nhé!
- Anh thấy lúc nào? – Bình vẫn chưa rời chỗ.
- Xuống căng tin, tôi sẽ nói cô nghe. Đi! – Phú cười.

– Tôi sợ anh luôn. Thôi, ta đi. Nhưng mà...

– Mà sao?

– Anh trả tiền đây nhé.

Phú cười to:

– Tất nhiên rồi. Chứ cô tưởng tôi bắt cô trả tiền chắc. Cô thật là khéo đùa.

– Tôi ăn nhiều lắm đấy nhé.

– Tự nhiên.

– Anh đủ tiền trả không?

– Nếu không, tôi sẽ...

– Sẽ làm thế nào?

– Ở lại rửa chén trừ.

Bình cười khúc khích, cô vui vẻ rời phòng, sánh vai cùng Vĩnh Phú xuống căn tin. Phía sau cô & Phú, cuối dãy hành lang, 1 đôi mắt nhìn theo đầy ứ giận.

– Thật đáng ghét! Mới về đã thả mối. Vĩnh Phú cũng thế, chưa gì đã bị ả hớp hồn.

– Thật đáng ghét! Mới về đã thả mối. Vĩnh Phú cũng thế, chưa gì đã bị ả hớp hồn.

– Cô bức cái nỗi gì? - Tiếng nói làm Thế My quay lại.

– Thế Luân! Tôi đâu có trêu chọc gì anh.

– Thấy cô, tôi thật tội nghiệp. Yêu đơn phương 3 năm không ai đáp lại, người ta mới về 1 ngày mà đã có người theo đuổi.

– Anh thích tò mò chuyện người khác lắm sao?

– Tôi không muốn biết cũng không được. Mọi chuyện sờ sờ ra trước mắt đó thôi.

– Thế Luân! Anh hãy lo công việc của anh đi. Hay anh cũng ghen?

– Ghen ư? Không bao giờ.

Thế My ngênh mặt:

– Hừ! Ai nói không ghen mà lòng như lửa đốt. Thúy Bình, cô ta có gì tốt đẹp chứ, sao ai cũng tỏ ra yêu thương cô ta thế nhỉ? Cô ta đâu có điểm gì thu hút đâu.

– Có đấy.

Thế My chưa trả lời thì Thế Luân tiếp:

– Nếu không có thì tại sao Vĩnh Phú của cô lại xiêu hồn lạc phách.

– Đừng có mở miệng ra là “Vĩnh Phú của cô”. Anh thích trêu tức tôi, hay là tại quá nhiều chuyện, không có chuyện để nói thì về nhà mà nghỉ.

– Chanh chua thế, hèn gì không ai thèm.

– Anh nói cái gì?

– Không có gì cả.

Thế Luân nói rồi quay lưng đi. Thế My nhìn theo.

– Đồ đáng ghét!

My lại nhớ về hình ảnh Bình & Phú ban nãy.

Thúy Bình giật Vĩnh Phú trong tay Thẻ My này thì hơi khó đấy. Tôi sẽ không để cô làm việc đó đâu. Thẻ My này muốn gì là phải có đó. Bằng không thì những gì Thẻ My này đã mất thì không ai đạt được. Hẹn gặp lại Thúy Bình! Nếu Vĩnh Phú 1 ngày còn bị cô làm điên đảo thì tôi còn hận cô. My nhếch mép:

– Bình ơi! Chờ nha.....

Trọn Đời Chỉ Một

Chương 4

Thúy Bình về nhà đã hơn 6:30 chiều. Vừa vào cửa, cô đã reo lên:

– Hải Bình! Em về khi nào thế?

– Em mới về thôi.

– Sao không báo cho chị biết? Em hư ghê vậy đó.

– Em không muốn làm phiền chị. Có người đón em về nhà mà. Em đang ngồi đây, chị không thấy sao?

– Em thật khỏe chưa?

– Thật khỏe rồi.

Bình vuốt đôi má hồng hồng của em gái.

– Em hết xanh rồi đấy, đôi gió tốt thật. Mà... em nghe chị hỏi này. – Thúy Bình liếc ra nhà sau rồi nhìn lên lầu – Minh Vũ gặp em trong trường hợp nào?

– Minh Vũ ư? Sao chị biết Minh Vũ? Chị gặp Minh Vũ lúc nào? Anh ấy đến đây hả?

Thúy Bình nhìn em tinh nghịch:

– Em để cho chị thử được không? Hỏi gì mà ghê thế! Chị phát hiện ra rằng, em quan tâm đến Minh Vũ hơi bị nhiều đấy.

– Đâu có đâu. - Hải Bình chống chế.

– Không có ư? Không có thật sao? Vậy thì... em hỏi nhiều như thế về Minh Vũ để làm gì?

– Vũ với em là bạn bình thường thôi mà chị.

– Đương nhiên là bạn bình thường rồi. Chị thấy em & Minh Vũ đâu ai bất bình thường đâu.

Hải Bình cầu vào vai Thúy Bình:

– Chị này...

– Đau à ghen. Nếu đau, chị sẽ không trả lời câu hỏi của em đâu.

– Chị này! Em hỏi thật đó. Minh Vũ đến đây làm gì?

– Hỏi vợ.

– Hỏi vợ ư? Hỏi ai thế?

– Em nghĩ Minh Vũ hỏi ai?

Hải Bình đỏ mặt:

– Chị này... trêu em hoài.

– Chị hỏi thật. Bởi vì Minh Vũ đến đây theo sự mai mối của ba & ba muốn... Vũ & chị... - đột nhiên Thúy Bình ngáp ngừng.

– Ba muốn gả chị cho Minh Vũ?

– Phải. – Thúy Bình gật đầu.

– Thế chị...

– Chị không đồng ý đâu. Em an tâm đi!

– Sao lại không đồng ý? Tôi có gì không tốt chứ?

Có tiếng nói phía sau làm Hải Bình & Thúy Bình quay lại.

– Anh Vũ! – Hải Bình kêu lên.

Thúy Bình trừng mắt:

– Anh dám nghe lén chúng tôi nói chuyện sao?

– Sao anh không dám? Vả lại, cô nói oang oang, có muốn không nghe cũng không được, phải không Hải Bình?

– Anh ghê nhỉ! Anh đến đây làm gì?

– Đến thăm Hải Bình không được sao?

– Làm sao anh vào đây được?

– Chị Hiền mở cửa. Vả lại, nếu không mở thì tôi cũng... leo rào vô.

Thúy Bình đột ngột nhìn Hải Bình, rồi nhìn Minh Vũ.

– Chị Bình! Em...

– Em sao? Chị không làm phiền em lâu đâu. Chị chỉ muốn hỏi Minh Vũ câu này...

Bình ngưng 1 lúc rồi quay sang Vũ.

– Anh có thật lòng với Hải Bình không?

– Chị Bình! – Hải Bình níu tay Thúy Bình - Chị kỳ quá.

Thúy Bình vẫn nhìn Vũ không chớp mắt.

– Anh trả lời đi chứ!

– Thật. – Minh Vũ gật đầu.

– Vậy thì anh nghe tôi nói. Hải Bình vốn rất yếu đuối. Đến với nó, anh sẽ gặp nhiều khó khăn đấy.

– Tôi chấp nhận.

– Vậy thì rất tốt. Anh phải chăm sóc & chiều chuộng nó. Vả lại, Hải Bình rất đa cảm, anh mà làm nó buồn, tôi sẽ không tha cho anh đâu.

– Chị Bình! – Hải Bình lay lay tay chị.

– Tôi hứa với Thúy Bình. – Vũ nói.

– Vậy thì tốt. Anh tạm thời cùng tôi giấu chuyện này. Ba tôi rất cố chấp, ông ấy sẽ không chấp nhận liền được đâu. Còn anh, anh cũng nên báo cho gia đình biết đi.

– Tôi cũng chưa thể nói.

– Tại sao?

– Ba tôi cũng như bác Sơn, rất cố chấp. Tôi nghĩ để từ từ.

– Tùy anh thôi. Nhưng anh phải nói, tôi không muốn thấy em tôi buồn. Như thế là xúc phạm tới Hải Bình đấy.

Thúy Bình nói xong quay sang Hải Bình.

– Em nói chuyện với Vũ đi. Thoải mái, hôm nay ba không có nhà.

Bình nói xong đi lên lầu. Còn lại 1 mình, Hải Bình nhìn Vũ:

– Sao anh không thương chị Bình? Chị ấy dễ thương lắm.

– Hải Bình! – Vũ nói – Sao em lại nói thế? Em không yêu anh sao?

– Yêu, em yêu anh lắm. Nhưng anh hãy nghe em. Anh thương chị Bình tốt hơn em. Chị Bình mạnh mẽ, tài giỏi. Chị ấy sẽ giúp anh nhiều hơn trong công việc.

– Hải Bình! Nghe anh, anh không cho phép em nói thế. Em & Thúy Bình khác nhau. Và anh, anh chỉ yêu mỗi em. Bây giờ & mãi mãi cũng thế. Và lại, Thúy Bình cũng không hợp với anh.

Hải Bình chớp mắt:

– Nhưng em yếu đuối, lại bệnh hoạn. Em biết mình sẽ làm phiền anh.

– Hải Bình! Anh yêu em. Dù có thế nào, anh cũng chỉ yêu em. Nghe lời anh, ráng khỏe mạnh. Anh sẽ cưới em vào 1 ngày gần đây. Em yên tâm đi! Anh sẽ thuyết phục được ba & bác Sơn. Anh tin tình yêu chúng mình sẽ làm ba & bác cảm động.

– Em cũng mong là vậy.

Vũ nhìn Hải Bình. Anh kể cho cô nghe nhiều chuyện. Nhìn nụ cười trên mặt Hải Bình, Vũ tự nhủ lòng:

– Mình sẽ mãi giữ nụ cười này. Hải Bình ơi! Anh hứa sẽ mãi giữ nụ cười trên gương mặt em.

Thúy Bình dựng xe dưới tán điệp vàng. Cô nhặt những bông hoa điệp vừa mân mê cánh hoa, vừa khe khẽ hát:

“Điệp vàng
 Vàng mãi trong em
 Hoa như
 Người đến trước thềm
 Nắng tan
 Một chiều hoa nắng không sang
 Lòng khe khẽ run, đôi hàng lệ mơ...”

– Thật lẳng mạn!

Tiếng nói phía sau làm Bình quay lại.

– Yên Nhi! – Bình nói mà không quay lại – Mi biết mi tới trễ mấy phút không?

– Mới có 5 phút, làm gì dữ thế? Mà nếu không tới trễ 5 phút, làm sao ta có thể chứng kiến sự lẳng mạn của bà giám đốc trẻ.

– Mi ấy, lúc nào cũng trêu người khác. Phải, lúc này người ta hạnh phúc rồi. Có chàng bên cạnh, lo gì cho con bạn này nữa.

– Mi lúc nào cũng thế. Đi thôi! Hôm nay đội công tác xã hội ta có thêm người mới.

– Ai?

– Mi mới về nên không biết. Anh này vào đội được hơn năm nay rồi, nhưng lại ít hoạt động. Hôm nay, anh ta cũng đi chung. Lát nữa, ta giới thiệu cho.

– Người quen của mi à?

– Ừ.

Thúy Bình không hỏi nữa, cô dắt xe xuống lề đường.

– Vậy thì lên xe nhanh đi!

– Làm gì mà dữ thế? – Yên Nhi nhăn mặt - Người quen của ta chứ bộ của mi sao?

Hơn 3 năm nay, dù ở nước ngoài, Thúy Bình vẫn thường xuyên làm công tác xã hội tại Việt Nam. Cô biết nhóm của cô qua mạng vì tính. Không thể trực tiếp tham gia, Thúy Bình ủng hộ hết mình. Cô vừa là nhà hảo tâm, vừa là nhà vận động hảo tâm. Chính vì tấm lòng ấy, Thúy Bình trở nên thân thiết với Yên Nhi.

– Nè! Nghĩ gì thế? – Yên Nhi đột ngột hỏi – Nghĩ người mới có đẹp trai không hả?

– Mi thật là... Lúc nào cũng suy bụng ta ra bụng người. – Bình trả đũa.

– Nè! Đừng nói bậy à nha. Người ta có ý trung nhân rồi đó.

– Ai? Mi hay “người mới”?

Yên Nhi vỗ vai Bình:

– Mi thật là... Đương nhiên là ta rồi. Lúc nào cũng “người mới, người mới”, làm gì quan tâm người mới thế?

Thúy Bình đánh trống lảng.

– Còn ý trung nhân mi tên gì? Đẹp trai không? Bao nhiêu tuổi? Tính tình thế nào? Nhà cửa ra sao? Giàu hay nghèo? Nhà có mấy anh chị em?

Yên Nhi đánh vào Bình:

– Làm gì hỏi dữ thế? Mi giống y như anh Hai ta, lúc nào cũng cứ như điều tra tội phạm ấy.

– Vậy thì sao nào? Có thể, mi mới chịu khai chứ. Thế nào, nói đi!

Yên Nhi cười xòa, chịu phép:

– Thật bó tay, Miệng mồm mi, ai mà nói cho lại. Thôi, nghe nè, hấn tên là Khánh Phong.

Thúy Bình thắng xe lại làm Yến Nhi chúi nhủi về trước.

– Sao, Khánh Phong ư?

– Ủ, sao thế? Có quen à?

– Quen.

– Thân hay sơ?

Bình cho xe chạy tiếp.

– Múi.

– Cái gì cơ? – Yến Nhi hỏi.

– Thì mi hỏi thân hay sơ, ta trả lời là... múi. Có nghĩa là thân thì không, nhưng... hơn sơ 1 chút xíu. Hấn là... nhân viên của ta.

– Nhân viên ư?

– Ủ. 1 kỹ sư trong hàng chục kỹ sư ở “Cát Tiên”.

– Mi thấy hấn thế nào?

– Thế nào là thế nào? – Bình vặn lại.

– Thì... hấn tốt hay xấu... nói chung là tất cả.

– Ta không biết. Mới gặp hấn có vài lần, làm sao mà phán đoán. Còn theo mi, hấn là người thế nào?

Yến Nhi đỏ mặt:

– Anh ấy tốt lắm.

– Tốt ư?

– Ủ.

– Nè! Coi chừng lắm nha cô nương. – Thúy Bình đe - Đừng ham vẻ bề ngoài của hấn.

– Không đâu. Anh ấy là bạn rất thân của anh Hai. Anh Hai tin anh ấy lắm.

– Mi yêu Khánh Phong lắm hả?

– Không biết nữa. – Yến Nhi thật thà – Mình chỉ biết rằng xa anh ấy, mình rất buồn, thế thôi.

Thúy Bình không nói nữa. Cô cho xe chạy chậm lại. Thì ra Khánh Phong là người yêu của Yến Nhi. Thúy Bình thờ dài nhìn lên trời. Hoa vàng vẫn rực rỡ trong nắng.

Tại sao lại là Yến Nhi? Mà tại sao mình lại buồn khi biết Khánh Phong có người yêu? Thúy Bình cảm thấy không hiểu nổi mình.

– Nè, nè! – Yến Nhi kéo áo Bình – Nghĩ gì vậy? Chạy lố chỗ hẹn rồi kìa.

Bình quay đầu xe lại.

– Xin lỗi, mình mãi nghĩ nên...

– Nghĩ đến chàng hả?

Thúy Bình trả đũa yếu ớt rồi im lặng. Cô lại nhớ Khánh Phong. Khánh Phong tuy thích chống đối cô, song Phong vẫn có nhiều ưu điểm làm xiêu

lòng cô. Thúy Bình nhận ra rằng: trong lòng mình đang thay đổi. Ước gì... - Bình cười nhẹ.

Trọn Đời Chỉ Một

Chương 5

Phòng tranh Duy Bình mở đã được 3 ngày.

Khách ra vào tấp nập.

Duy Bình luôn miệng chào khách. Vân Phương thướt tha trong tà áo dài hồng phấn tới lui giới thiệu & bán tranh. Chốc chốc, Duy Bình nhìn Vân Phương & cười mãn nguyện.

– Cho tôi gặp họa sĩ đi?

Có tiếng nói phía sau làm Duy Bình quay lại. Anh định trả lời thì thấy Khánh Phong.

– Cho tôi gặp họa sĩ đi. – Phong lặp lại.

– Họa sĩ đi vắng rồi. – Duy Bình trả lời.

– Đi đâu ạ? – Phong vẫn tiếp tục đùa.

Duy Bình kể tai Phong nói điều gì đó làm anh cười sặc sụa.

– Họa sĩ gì mà ăn nói chẳng hoa mỹ gì cả.

– Mình là họa sĩ, chứ không phải văn sĩ. Vậy thì làm sao nói lời hoa mỹ đây.

Vân Phương đi đến từ lúc nào, lên tiếng:

– Anh ấy lúc nào cũng thế, chẳng bao giờ chịu nghe lời người khác.

– Em dám nói xấu anh trước mặt Khánh Phong sao?

– Đâu phải nói xấu, chỉ là có gì nói nấy thôi, phải không Vân Phương?

Phong chưa kịp gạt đầu thì ngoài cửa có tiếng xe dừng. Duy Bình quay ra, mặt anh tái đi khi thấy người vừa bước vào.

– Đẹp mặt nhỉ! Mở phòng tranh nữa. Xin hỏi 1 bức tranh, ngài họa sĩ mất bao nhiêu thời gian vẽ & bán được bao nhiêu?

Khánh Phong kêu lên:

– Tổng giám đốc!

– Phải, tôi đây. Anh là bạn của nó hay là khách mua tranh? – Ông Cảnh Sơn hất mặt về phía Khánh Phong.

– Là bạn ạ.

– Là bạn? Bao lâu rồi?

– Không lâu, hơn tháng thôi – Phong trả lời.

– Ba! Chúng ta vào trong nói chuyện đi.

– Không cần đâu. Tôi đi ngay. Tôi chỉ đến đây hỏi anh 1 điều, anh có đẹp

ngay cái phòng tranh này đi & theo tôi về không?

– Kia bác! Đây là tâm huyết của anh Bình, cháu xin bác... - Vân Phương lên tiếng.

– Tôi không nói chuyện với cô. Ở đây, cô không có quyền gì cả. Quyền gì cô xen vào chuyện cha con tôi?

– Thưa ba, Vân Phương sẽ là vợ con, con xin ba tôn trọng cô ấy.

– Tôn trọng? – Ông Sơn bĩu môi – Tôn trọng con bé người mẫu này ư? Nó đáng sao?

– Thưa ba, dù thế nào đi nữa, con mong ba đừng xúc phạm Vân Phương.

– Tao không cần biết, chỉ cần mày trả lời có về nhà không? Nếu về thì đóng cửa ngay phòng tranh này, lập tức rời xa con bé đó, tao giao lại công ty cho. Bằng không thì 1 đồng tao chẳng cho.

– Ba! Con không cần. Con chỉ xin ba cho con theo đuổi ngành nghề con yêu thích & cho phép con cưới Vân Phương.

– Vậy thì hãy bán tranh mà sống nhé. Còn chuyện cưới vợ, tao tuyệt đối không tham gia. Nếu mày muốn cưới nó thì cứ... nhưng tự động mà làm. Tao sẽ không nhìn, không thấy & không đứng ra cưới đâu.

– Ông tổng! – Phong lên tiếng.

– Cậu nữa, tôi không thể ngăn cậu nói chuyện hay kết bạn với Duy Bình, nhưng tôi khuyên cậu không nên tham gia vào chuyện của nó. Tốt nhất là tránh xa nó ra nếu cậu muốn tốt. Cậu là 1 kỹ sư giỏi, tôi không muốn đuổi việc cậu đâu.

– Thưa ông! – Khánh Phong nóng nảy – Tôi sẵn sàng nghỉ việc, nhưng việc ông yêu cầu tôi, tôi không thể làm. Duy Bình là bạn tôi, anh ấy rất tốt, tôi không thể bỏ rơi anh ấy.

Khánh Phong nói thật lớn như để bày tỏ tức giận. Từ lúc Khánh Huy gây tai nạn, anh quen Duy Bình, Khánh Phong phát hiện ra Bình rất tốt. Và từ những chuyện tới lui viếng thăm của Vân Phương, Khánh Phong đã hình thành nên tình bạn thân thiết với Duy Bình.

– Cậu lựa chọn kỹ chưa?

– Rất kỹ. Tôi chờ quyết định cuối cùng của ông.

Ông C-Sơn gật đầu, rồi quay sang Duy Bình.

– Tốt thôi! Vậy là mày kiên quyết giữ nghề họa sĩ & cưới con bé Vân Phương?

– Vâng. – Bình đáp.

– Để xem mày làm sao sống với cái nghề này? Tao ráng sống để chờ ngày mày thành đạt. Chào!

Ông Sơn nện gót giày thành thịch khi rời phòng tranh. Duy Bình nhìn theo, ánh mắt vô hồn, không rõ là anh đang tức giận hay buồn bã.

Khánh Phong vỗ vai Duy Bình:

- Đừng buồn nữa! 1 ngày nào đó, giám đốc sẽ hiểu anh thôi.
- Tôi hy vọng thế. – Bình trả lời rồi quay sang Vân Phương - Đừng buồn nhé Phương! Anh xin lỗi.
- Không có gì. Vân Phương cười buồn – Anh đừng lo.
- Đúng vậy, đừng lo, không có gì phải lo cả. Tình yêu 2 người như thế, còn lo gì nữa.

Khánh Phong quay lại:

- Thì ra là cô!
- Thì ra là anh! Anh đến đây làm gì?
- Thăm bạn tôi.
- Bạn anh? Là ai? Ở đây có ai là bạn anh chứ? Không lẽ lại là Vân Phương?
- Thúy Bình! – Duy Bình nói khẽ - Khánh Phong là bạn anh.

Thúy Bình cười:

- Thật tình cờ, phải không anh Phong? Anh vốn không ưa tôi, bây giờ lại kết bạn với anh tôi?
- Vậy thì sao? Tôi vốn ân oán phân minh. Vả lại, anh cô dễ thương hơn cô nhiều.
- Vậy sao? Anh rõ ràng không có mắt thẩm mỹ & đánh giá người hơi vội vàng. Anh tôi rất tốt, rất đẹp trai, nhưng không thể nào dễ thương được. Còn nữa, sao anh biết tính tôi không dễ thương bằng anh tôi khi anh tiếp xúc với tôi mới vài lần?
- Tôi đánh giá người chính xác lắm. – Phong đáp tỉnh – Cô yên tâm đi! Tôi kết bạn với anh cô là điều không sai lầm.
- Dĩ nhiên là không lầm rồi. Nhưng anh tôi kết bạn với anh thì quả là sai lầm nghiêm trọng của anh ấy.
- Cô nói thế là thế nào?

Thấy không khí hơi căng thẳng, Duy Bình xen vào:

- Thôi nào! Hôm nay đến đây không phải để gây gổ. Hai người đừng gây cãi nữa.
- Ai thèm gây với hấn. – Bình liếc xéo Phong, rồi tiếp – Em đến đây chúc mừng anh thôi.
- Cám ơn em. Còn Hải Bình đâu?
- Hải Bình tới bây giờ. Nó đi xe sau với Minh Vũ.
- Minh Vũ?
- Ừ. Anh biết Minh Vũ mà.
- Biết. Mà không phải Minh Vũ thích em sao?
- Không. Minh Vũ là của Hải Bình. À, mà anh Hai này! Bao giờ anh với chị Vân Phương làm đám cưới?
- Anh cũng không biết. Anh định lúc nào sự nghiệp ổn định đã.
- Cưới vợ thì cưới liền tay... anh không nghe người ta nói thế sao?

– Cô thì lúc nào cũng hấp tấp. – Khánh Phong lên tiếng - Chuyện hệ trọng cả đời mà cô cứ nói như chuyện chơi vậy. Cưới vợ chứ bộ mua tranh sao? Mua tranh, người ta còn phân vân, cưới vợ, cô bảo cưới liền tay làm sao mà cưới.

– Thôi đi mà! – Duy Bình lên tiếng - Người ta bảo thương nhau lắm cần nhau đâu. Bộ 2 người có ý thương nhau sao?

– Không dám đâu. – Thúy Bình dài giọng.

– Tôi cũng không dám đâu. – Khánh Phong nói – Thôi, tôi về. Ở đây 1 lúc nữa không ổn đâu.

Khánh Phong nói xong đi nhanh ra cửa. Thúy Bình nhìn theo:

– Người đâu mà đáng ghét.

Duy Bình cười:

– Đừng ghét! Ghét của nào trời trao của đó đấy.

Thúy Bình chun mũi:

– Em không thèm.

– Để rồi xem... Anh thấy em & Khánh Phong cũng có duyên lắm đấy.

Thúy Bình định trả lời, thì Vân Phương bước tới.

– Vậy thì cũng tốt. Khánh Phong vừa đẹp trai, lại có tài, xứng đôi với Thúy Bình quá rồi còn gì.

– Vân Phương! – Thúy Bình nhăn mặt - Chị kỳ ghê! Chưa trêu chị với anh Hai thì thôi, lại còn trêu người ta.

Thúy Bình nói mà trong lòng vui sướng. Lời Vân Phương trêu làm dấy lên trong cô niềm hạnh phúc. Minh & Khánh Phong rất xứng đôi. Bình nghĩ lại & thậm ao ước 1 ngày nào đó, câu nói kia thành sự thật.

Bao nhiêu năm nay ở nước ngoài, Thúy Bình có bao người theo đuổi, song bao giờ Thúy Bình cũng từ chối. Đối với ai, cô đều cảm thấy có khoảng cách. Dù điều chỉnh lòng cách mấy, cô vẫn không yêu ai được, nhưng bây giờ thì khác...

Vĩnh Phú rời khỏi phòng Thúy Bình, anh về phòng mình.

– Vào đi! – Phú đáp lại tiếng gõ cửa.

– Anh Phú!

Thê My cười tươi. Hôm nay cô thật đẹp trong bộ vest đỏ ôm sát người.

– Có gì không My? – Phú cười đáp lễ.

Thê My chớp mắt, ngồi xuống:

– Bộ không có gì thì không thể kiếm anh sao?

– Không có. Ý tôi hỏi là My tìm tôi có gì quan trọng không?

– Quan trọng.

– Chuyện gì?

– Một lúc nữa ra về, My chờ anh.

– Không được, lát nữa anh có hẹn với Thúy Bình rồi. Hôm nay, anh sẽ ở lại

bàn công việc. Anh không thể đi với My được. Thông cảm nha!

– Thúy Bình... Cô ấy chỉ lợi dụng bắt anh làm việc, ngay cả nghỉ trưa cũng không cho. Đúng là hiệp người quá đáng.

– Sao My nói vậy? – Phú nhăn mặt – Làm gì có chuyện đó. Tại công ty tồn tại nhiều việc quá, Thúy Bình làm sao gồng gánh hết. Trong thời gian này, anh phải phụ Thúy Bình là chuyện đương nhiên, có gì đâu. Vả lại, Thúy Bình không yêu cầu, chỉ tại anh tự nguyện thôi.

– Tự nguyện, lúc nào cũng tự nguyện. Từ ngày Thúy Bình về đây, anh thay đổi đến đáng sợ. Tại sao anh tránh mặt em?

– Anh đâu có.

– Anh còn nói không có. Em hỏi anh, tại sao lần nào em hẹn đi ăn, anh cũng từ chối.

– Anh bận mà.

– Lúc nào cũng bận. Em hỏi anh, em có gì thua Thúy Bình chứ? Hay là cô ấy giàu hơn em?

– Thế My...

– Anh nói đi! Có phải do em không giàu có?

– Thế My! Em phải phân biệt rõ ràng, sao em lại so sánh em với Thúy Bình? Em có ưu điểm của em, còn Thúy Bình, cô ấy có ưu điểm của cô ấy. Đừng làm sự so sánh.

Thế My nhếch mép:

– So sánh ư? Tại sao lại phải so sánh? Nhưng em nói cho anh biết, Thúy Bình không để ý đến anh đâu.

Vĩnh Phú bực bội:

– Anh không muốn nói với em nữa.

– Cũng được. Nhưng em nói cho anh biết, anh không thể với tới Thúy Bình đâu. Còn em thì khác, lúc nào em cũng yêu anh.

Vĩnh Phú nhìn Thế My:

– My à! Anh không muốn dối My. Anh quả thật chỉ coi My là em gái. Anh rất quý My, nhưng mà...

– Anh Phú! – Thế My nhếch mép - Rồi 1 ngày anh sẽ phải nghĩ lại. Anh sẽ hối hận...

Thế My chưa nói hết câu thì chuông điện thoại reo vang.

– Alo. – Phú cầm lấy điện thoại - Được rồi, 1 chút nữa tôi sang, Bình chờ nhé!

Thế My nhìn Phú bằng ánh mắt tóe lửa. Cô xoay lưng nện gót giày rời khỏi cửa.

– Thế nào? Bị chàng đuổi rồi hả? - Một giọng mai mỉa vang lên.

Thế My quay lại:

– Anh nói cái gì?

– Có gì đâu. – Thế Luân cười to – Tôi chỉ nói sự thật thôi.
 – Tôi cảm anh cười giọng như thế.
 – Cô quyền gì?
 – Tôi...
 – Cô phải biết, trong lòng Vĩnh Phú chỉ có Thúy Bình thôi.
 – Anh nói thẳng ra đi! – Thế My vén tóc – Anh muốn gì?
 – Đồng ý. Cả 2 ta sẽ giúp nhau.
 – Cách nào?
 – Tạm thời tôi chưa nói ra, nhưng cô yên tâm đi. Vĩnh Phú sẽ là của cô & Thúy Bình sẽ là của tôi.
 – Không biết Thúy Bình có gì mà thu hút nhỉ? – Thế My bấu môi – Ai cũng say mê cô ta, cả anh nữa.
 – Cô đừng lầm! Tôi tìm đến Thúy Bình vì lẽ khác. Thúy Bình sẽ làm vợ tôi, rồi cô sẽ thấy.
 – Cô ta để ý đến anh sao?
 – Không để ý thì sao chứ? Cô ta cũng đâu phải không biết quen tôi. Từ từ cô sẽ thấy, Thúy Bình sẽ là vợ tôi.
 – Anh vì cái gì?
 – Tài sản, thế thôi. Chứ người tôi yêu là hạng như cô kia.
 – Tôi cảm anh mặt sát tôi. – Thế My gần giọng.
 Thế Luân cười nhẹ:
 – Vậy hả! Vậy thì tôi xin lỗi. Thôi, chào cô. Cô nhớ nhé! Từ nay, chúng ta hợp tác nhau.
 Thế My không trả lời, trong lòng cô bùng lên 1 ý nghĩ khác:
 – Thúy Bình ơi! – Cô nắm chặt tay - Rồi 1 lúc nào đó, cô sẽ biết tay tôi.
 Đừng tưởng Thế My này hên. Vĩnh Phú chết mê chết mệt cô. Nhưng 1 ngày không xa, anh ta sẽ thấy, cô không cao đẹp như anh ta tưởng đâu.

Trọn Đời Chỉ Một

Chương 6

Thúy Bình nhìn ra ngoài cửa sổ. Dây điệp vàng rực rỡ phô ra trước mắt, phía xa là biển xanh. Khung cảnh thần tiên làm Bình nhìn mãi không chán. Bình mở tung cửa sổ, cánh điệp rơi lả tả bên song. Bình nhặt mấy đóa hoa rơi, khẽ hát:
 “Điệp vàng
 Vàng mãi trong em

Hoa như
Người đến trước thêm
Nắng tan...”

Thúy Bình hít thật sâu không khí trong lành của biển. Cô tạm quên đi không khí căng thẳng trong cuộc họp lúc này.

Công ty hơn chục kỹ sư giỏi. Trong đó, trội hơn tất cả là Khánh Phong & Thế Luân. Khánh Phong du học ở Pháp về, trình độ & tay nghề cao. Tuy nhiên, Phong không được lòng trong công ty. Không ai ủng hộ Khánh Phong, họ đều nghiêng về phía Thế Luân. Dù vậy, Thúy Bình vẫn muốn chọn Khánh Phong đảm nhiệm dự án mới.

Thúy Bình thở dài trở lại bàn làm việc.

Khánh Phong bước vào phòng, ngồi xuống.

– Cô cần tìm tôi?

– Phải. – Bình đẩy tách nước trà lại phía Phong – Có 1 số chuyện, tôi muốn nói với anh.

– Quan trọng không?

Thúy Bình liếc xéo Phong:

– Không quan trọng không thể nói được à?

– Không, tôi chỉ tiện miệng hỏi thế thôi. Có chuyện gì vậy?

– Anh nghĩ sao về những lời mọi người nói lúc này?

– Chẳng nghĩ sao cả. – Phong nhún vai về bất cần – Tôi không sống bởi dư luận, dư luận không nuôi sống tôi, thì tại sao tôi lại phải sống vì dư luận.

– Đó không phải là dư luận, mà đó là nhận xét chung của mọi người. Anh phải căn cứ vào đó mà sửa mình.

– Cô muốn nói chuyện này với tôi sao? Nếu vậy thì xin lỗi nhé...

– Anh thật cố chấp!

– Tôi cố chấp thế đấy. Cô có gì nói thì nói nhanh đi, tôi còn bận công chuyện.

Thúy Bình tỏ vẻ hờn dỗi.

– Lúc nào cũng công chuyện. Chuyện đâu mà lăm thế?

– Cô nói hay không? Tôi đi à.

– Thì... nói. Anh đủ sức nhận dự án trên không?

– Đủ.

– Tự tin thế ư? – Bình ngạc nhiên.

– Tự tin là bản tính, là thế mạnh của tôi.

– Được. Vậy tôi giao cho anh.

– Sao không giao cho Thế Luân? Anh ấy cũng rất có tài mà, như mọi người nhận xét ấy. Cô không sợ mọi người nói à?

Thúy Bình nhấp 1 ngụm nước trà trên tay.

– Tôi thử đứng trên dư luận 1 lần xem.

– Cô cũng liều thật. Nhưng báo cho cô biết, dư luận rất đáng sợ.
Khánh Phong không nói, anh nhìn ra cửa.

– Anh sao vậy?

– Có sao đâu. Nhưng tôi muốn xin cô 1 việc.

– Việc gì?

– Tôi muốn toàn quyền quyết định, từ nguyên vật liệu đến quy trình sản xuất. Tôi muốn áp dụng quy trình sản xuất mới vào dự án này.

– Anh bảo đảm thành công không?

– Đừng hỏi tôi. Tôi luôn tự tin vào việc làm của mình, tôi càng tin khả năng của mình hơn.

– Vậy được. Anh cần ai phụ giúp?

– Vĩnh Phú.

– Chỉ 1 Vĩnh Phú thôi sao?

– Đúng vậy. Chỉ Vĩnh Phú là đủ. Và tôi không muốn bắt kỳ ai can thiệp vào, kể cả cô.

– Đồng ý! Tôi tin anh.

– Cảm ơn.

– Hy vọng anh sẽ đạt thành công lớn.

Thúy Bình nói xong nhìn ra cửa. Dãy hoa điệp vàng vẫn mênh mông, lòng Bình cũng mênh mông. Thúy Bình len lén nhìn Khánh Phong, lòng trỗi lên 1 cảm xúc mơ hồ.

– Hôm nay, anh có đi đâu không?

– Đi đâu là đi đâu?

– Không. Ý tôi hỏi là anh có rảnh không? Tôi mời anh đi ăn cơm, xem như chúc mừng.

– Vậy thì tôi mời cô mới đúng chứ.

– Nếu anh muốn. – Bình đứng lên.

– Cô chọn quán đi, tôi sẽ chờ cô tới đó.

– “Điệp Vàng” – Bình đáp.

– Cô yêu điệp vàng đến thế cơ à? Lúc nào cũng điệp vàng.

– Vì điệp vàng rất đẹp, anh không thấy sao?

Thúy Bình chỉ tay ra cửa, dãy hoa lung linh trong nắng. Bình khe khẽ hát.
“Điệp vàng
Vàng mãi trong em...”

– Cô thích bài hát đó sao?

– Phải. Bài hát hay & ngọt ngào làm sao, nhất là được hát bởi ca sĩ Khánh Bình.

Khánh Phong mỉm cười, nụ cười hiếm hoi trong cuộc sống chưa bao giờ Phong cười thoải mái thế.

Thúy Bình chột nhìn sang Phong:

– A! Anh cũng biết cười.

Phong hừ mũi:

– Chứ ai không biết cười hả? Cô này thật lạ.

– Không, ý tôi nói là... chưa thấy anh cười bao giờ. Anh cười, trông đẹp lắm. Người ta bảo: “1 nụ cười bằng 10 thang thuốc bổ”, anh cười nhiều sẽ rất tốt cho sức khỏe.

Phong nhú mày:

– Cô giống bác sĩ hơn là giám đốc.

– Giám đốc hay bác sĩ cũng đều là người. Thế thì có gì khác nhau?

– Có chứ. Bởi vì...

– Vì sao?

– Bác sĩ thì rất tỉnh táo, còn giám đốc thì... tôi không bảo đảm.

– Anh nói thế là thế nào?

– Chẳng thế nào cả. Cô cứ về mà nghĩ.

Thúy Bình quay lưng lại, nhìn vào mắt Phong:

– Anh có yêu hoa điệp không?

– Không. – Phong đáp – Tôi chẳng thích cái gì rục rờ quá.

– Rục rờ thì sao? Hoa điệp tuy rục rờ, nhưng nó vẫn bình dị, thanh khiết. Và lại, rục rờ cũng là 1 vẻ đẹp.

Phong lắc đầu:

– Lúc nào cô cũng đầu lý lẽ. Cô nên làm... luật sư thì hơn.

Bình nghiêng đầu nhìn Phong nghịch ngợm:

– Đây là lần thứ 3 trong buổi nói chuyện hôm nay, “đồng chí” bảo tôi đổi nghề. Bộ “đồng chí” ghét tôi lắm sao?

– Đâu có, tôi chỉ khuyên thôi. Vì tôi thấy các nghề đó hợp với cô.

Bình thở dài:

– Tôi cũng thấy vậy.

– Vậy sao cô...

– Vì ba tôi thôi. Ba muốn tôi nối nghiệp ba. Em tôi thì yếu đuối, anh tôi thì theo nghề khác. Công việc kinh doanh rồi chỉ còn mình ba...

Thúy Bình hạ giọng tâm sự:

– Tôi rất muốn là 1 luật sư, nhưng mà... tôi làm sao bỏ ba tôi được.

Khánh Phong nhìn người con gái trước mặt, xúc động. Không ngờ Thúy Bình lại dịu dàng vậy. Anh nhận ra ở Bình 1 cái gì đó rất đáng yêu.

– Thôi, đi ăn đi. Tôi đói quá rồi. – Bình đột ngột lên tiếng.

Phong cười nhẹ:

– Cô thật là... xoay như chong chóng, tôi chẳng biết đường đâu mà lần.

– Người ta chỉ lần khi không biết đường thôi.

Ngó người ra 1 lúc, Phong mới hiểu câu nói lấp lửng của Bình. Anh lắc đầu:

– Cô thật lắm chuyện.

- Anh thấy vậy sao?
- Tôi không rõ. Nhưng... tôi vốn quý những người lắm chuyện.

Bình chun mũi:

- Tôi chẳng thêm. Vả lại, lắm chuyện mà quý nổi gì, anh nịnh nọt hay đấy.
- Tôi không nịnh. Bây giờ, cô đi chưa hay là muốn nói gì nữa?
- Đi chứ. Tôi đói bụng lắm rồi.

Bình nói rồi nhí nhảnh bước khỏi phòng. Phong khép cửa rồi nhìn theo, lòng băng khuâng không rõ vì lý do gì. Anh đếm bước phía sau, nhìn dáng mảnh mai của Bình phía trước. Tim Khánh Phong rung lên 1 điệu nhạc nhẹ nhàng. Khánh Phong đến quán nước quen thuộc, anh hẹn Yến Nhi ở đó.

Hôm nay, Yến Nhi thật đẹp. Áo màu hoàng yến, quần xanh đậm, gương mặt cô rạng rỡ.

- Em đến lâu chưa? – Phong kéo ghế ngồi xuống.
- Chưa. – Nhi lúc lắc mái tóc được cột cao - Mới tới thôi. Nhưng mà... anh tới trễ đó.
- Xin lỗi mà.
- Ừ. Lỗi phải gì. Em nhỏ mọn thế sao? Anh uống gì? Cà phê nha!
- Ừ.

- Anh sao vậy?
- Đâu có sao. À, Yến Nhi này! Anh có chuyện muốn nói với em. – Phong ngập ngừng.

- Chuyện gì hả anh?

Nhìn vẻ mặt chờ đợi của Yến Nhi, Phong không muốn nói: Anh rất yêu Yến Nhi, nhưng....

Phong nghĩ tới Khánh Huy. Anh biết Khánh Huy thương Yến Nhi thật lòng, Yến Nhi cũng không phải không có tình cảm với Khánh Huy.

Yến Nhi vẫn chờ đợi. Khánh Phong hít 1 hơi thật sâu:

- Chúng ta...
- Sao hả anh?
- À! Khánh Huy làm việc tốt không em?
- Khánh Huy ư?
- Ừ. – Khánh Phong gật đầu, tay khuấy đều ly cà phê vừa được đem ra – Nó thế nào rồi?
- Khánh Huy à? Anh ấy tốt lắm. Mà sao anh biết Khánh Huy?
- Khánh Huy là em anh. À! Cảm ơn em đã giới thiệu việc làm cho nó.
- Không có gì. Hèn gì... anh ấy hao hao giống anh. Nhưng sao em hỏi, anh nói là không có anh em gì cả.

Khánh Phong buồn buồn:

- Chuyện dài dòng lắm, nhưng có thể nói ngắn gọn là Khánh Huy không nhận anh là anh của nó.

– Sao kỳ vậy?
 – Em có quý Huy không?
 – Có. Nhưng sao cơ?
 – Nhi à! – Phong ngập ngừng – Anh...
 Giọng Phong nhẹ như gió thoảng:
 – Chúng ta... chia tay đi.
 – Chia tay ư? – Yến Nhi thảng thốt – Vì sao chứ? Hay... anh nói đùa, hả Khánh Phong?
 – Anh không đùa. Anh bảo là... ta chia tay đi.
 Yến Nhi lắc đầu, mím môi, nước mắt rơi lã chã:
 – Em không tin. Nhất định là anh đùa. Anh nói đi! Anh đùa có phải không?
 – Anh không đùa. Nhi à! Anh không đùa – Phong hét to – Anh nói hoàn toàn là thật. Anh không muốn làm khổ em nữa. Anh... chỉ coi em như em gái. Còn nữa, anh... anh đã có người yêu rồi, em nghe chưa?
 – Có người yêu rồi ư? Là ai chứ?
 Khánh Phong không biết trả lời sao. Thoáng thấy bóng Thúy Bình vừa bước vào, anh kéo tay lại.
 – Đây nè, em nhìn cho rõ đi.
 – Sao, là Thúy Bình ư?
 – Là Thúy Bình. Đúng vậy, là cô ấy.
 Thúy Bình vẫn còn ngỡ ngàng thì Yến Nhi xô ghế đứng dậy, chạy ra khỏi quán. Trong lúc vô ý, Yến Nhi băng qua đường, không thấy 1 chiếc xe du lịch đang chờ đến.
 Người tài xế thắng lại, nhưng đã muộn.
 Yến Nhi ngã xuống, bên tai còn nghe tiếng hét chói tai của Thúy Bình.
 o O o O o
 Thúy Bình & Khánh Phong đi qua đi lại trước cửa phòng cấp cứu. Khánh Huy cũng vừa tới.
 – Có chuyện gì xảy ra với Yến Nhi? Anh nói đi, tại sao Yến Nhi bị xe đụng?
 Tính cô ấy xưa nay vốn cẩn thận mà.
 Khánh Phong thở dài:
 – Lỗi tại anh. Anh đòi chia tay với cô ấy.
 – Còn lỗi với phải. – Khánh Huy gằn giọng – Anh lúc nào cũng vậy cả. Ah đã làm khổ bao nhiêu cô gái rồi, anh biết không?
 – Khánh Huy à! Anh...
 – Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa. Nếu Yến Nhi có bề gì, tôi sẽ không tha cho anh đâu.
 Khánh Huy đảo mắt nhìn xung quanh. Thấy Thúy Bình, anh nhếch mép:
 – Bạn gái mới của anh hả? Vì cô ta mà anh chia tay Yến Nhi?
 Khánh Phong không kịp trả lời thì Khánh Huy đã quay sang Thúy Bình:

– Cô cẩn trọng, không khéo lại là Yến Nhi thứ 2 đó.

Khánh Phong bức bối nhìn Huy:

– Huy! Chẳng lẽ trong mắt em, anh xấu xa đến thế sao?

– Tôi không dám nhận xét đâu.

– Em...

Khánh Phong chưa đáp lại thì cửa phòng cấp cứu bật mở:

– Bác sĩ! Cả 3 cùng kêu lên – Cô ấy thế nào rồi?

– Tạm ổn. Nguy hiểm đã qua.

– Nhưng...

– Sao hả bác sĩ? – Khánh Huy hoảng hốt.

– Có dấu hiệu chấn thương sọ não, không biết bao giờ cô ấy tỉnh lại. Có thể 1 ngày, cũng có thể năm, 10 năm... Tôi không chắc.

Khánh Huy lao đảo ngồi xuống ghế:

– Thật vậy sao bác sĩ? Chẳng lẽ không còn cách nào khác?

– Rất tiếc là không. – Bác sĩ thở dài.

– Ông nói dối! – Khánh Huy hùng hổ - Tôi sẽ làm thủ tục chuyển viện. Tại ông không trị được thôi. Thế nào, thế nào cũng có người trị được.

– Tùy cậu thôi.

Vị bác sĩ già nói rồi bỏ đi ngay. Khánh Huy ngồi xuống ghế, nức nở:

– Tại sao lại thế chứ? Yến Nhi đâu có tội tình gì?

Thúy Bình nãy giờ không lên tiếng bỗng nói, mắt đỏ hoe:

– Anh đừng lo mà. Thế nào Yến Nhi cũng khỏe lại thôi.

Khánh Huy quắc mắt nhìn Thúy Bình, vẻ căm phẫn:

– Cô & Khánh Phong rời khỏi chỗ này ngay! Chỉ tại 2 người thôi. Nếu không vì 2 người, Yến Nhi không đến nông nỗi này. Cút đi!

– Tôi cũng là bạn của Yến Nhi vậy. – Thúy Bình lớn tiếng – Tôi cũng đau lòng vậy. Còn Khánh Phong, Anh em các người sao lúc nào cũng vậy, cứ hồ đồ. Tôi bị lôi vào chuyện này mà không rõ vì sao.

– Cô không rõ ư? – Khánh Huy cười mỉa mai - Vậy cô giải thích đi, lý do gì anh tôi nói cô là bạn gái anh ấy, hả?

– Sao chú biết? – Phong ngạc nhiên.

– Muốn người ta không biết thì tốt nhất đừng làm.

Có lẽ cuộc tranh cãi sẽ diễn ra mãi nếu không có sự can thiệp của y tá.

– Xin lỗi, quý vị có biết đây là bệnh viện. Chúng tôi yêu cầu yên tĩnh.

– Xin lỗi cô.

Khánh Phong nói, anh run rẩy đặt điều thuốc lên môi.

– Ở đây không được phép hút thuốc, ông thông cảm.

– Xin lỗi. – Phong nhét thuốc vào túi áo – Tôi có thể vào thăm bệnh nhân được chứ?

– Chiều đi, bây giờ vào không tốt đâu. – Cô y tá lên tiếng.

– Cảm ơn cô. – Thúy Bình nhỏ nhẹ - Chiều, chúng tôi sẽ đến.

Đợi cô y tá đi khuất, Thúy Bình quay sang Khánh Phong:

– Tôi muốn gặp anh. Chúng ta ra kia nhé! Còn anh...

– Tôi ở lại, chiều sẽ vào với Yến Nhi.

– Huy à! – Phong lên tiếng.

– Tôi muốn yên tĩnh. Anh đi trước đi.

Khánh Phong thở dài rồi đi theo Thúy Bình. Còn lại Khánh Huy, anh nghĩ đến mẹ, đến Khánh Phong rồi Yến Nhi. Nỗi buồn ập đến, anh ôm mặt khóc nức nở trên hành lang lạnh vắng.

o O o O o

Thúy Bình & Khánh Phong ngồi trên băng đá cuối sân bệnh viện.

– Anh nói đi!

– Nói gì?

– Vì sao anh mượn tôi để chia tay Yến Nhi mà không nói cho tôi rõ?

– Tôi đâu định mượn cô, chỉ vì cô tới đúng lúc thôi.

– Anh còn dám nói sao? Anh có biết Yến Nhi là bạn tôi không? Cô ấy là bạn thân của tôi. Biết bao lần cô ấy kể với tôi về anh, anh làm thế, tôi làm sao nhìn mặt Yến Nhi đây. Tôi mang tiếng phản bạn, anh có biết không?

– Tôi xin lỗi.

– Xin lỗi? Xin lỗi là đủ sao? – Bình vẫn nóng nảy - Một lời xin lỗi... danh dự của tôi, mạng sống của Yến Nhi, anh thật quá đáng.

– Tôi chỉ có thể nói lời xin lỗi. Vả lại, tôi đâu ngờ có sự thế này.

– Tại sao anh muốn chia tay với Yến Nhi?

– Không liên quan cô.

– Bây giờ thì liên quan đấy. Vì Yến Nhi là bạn của tôi, & anh, chính anh đã lôi tôi vào chuyện này. Yến Nhi có gì không tốt? Anh nói đi!

– Tôi...

– Sao anh không nói? Hay là anh chỉ quen cho biết như lời người ta đồn đại?

– Cô không được xúc phạm tôi.

– Vậy sao? Vậy thì anh nói đi.

Khánh Phong nói, giọng vừa có vẻ mai mỉa vừa có vẻ bức dọc:

– Tại sao cô lại quan tâm tôi thế? Định làm Yến Nhi sao?

Thúy Bình cố ý trêu tức Phong:

– Tôi chỉ quan tâm Yến Nhi thôi. Tôi chỉ muốn biết vì sao anh chia tay để khuyên cô ấy tránh xa hạng người có mối nối cũ.

– Cô nói gì?

– Không có gì. Mà tại sao anh phải lên tiếng nhỉ? Tôi đâu nói tới anh. Hay là tôi nói thế... đụng chạm đến anh? Nếu có, tôi xin lỗi nha.

Giọng trêu cợt của Thúy Bình làm Khánh Phong tức tối. Anh quay sang Thúy Bình, không nói gì. Thúy Bình bình thản nhìn Khánh Phong như

không có gì xảy ra.

Phong ngả người mệt mỏi.

Anh nhắm mắt lại hồi tưởng khúc phim quá khứ. Thật khủng khiếp, ước gì đó chỉ là 1 giấc mơ.

– Tôi rất yêu Yến Nhi. - Đột ngột Phong nói.

– Gì cơ?

– Tôi rất yêu Yến Nhi. – Phong lặp lại – Cô biết không? Tôi rất yêu Yến Nhi.

– Vậy sao anh đòi chia tay Yến Nhi?

– Vì Khánh Huy.

– Khánh Huy ư?

– Phải. – Phong đáp bằng giọng mệt mỏi – Khánh Huy cũng yêu Yến Nhi.

– Và anh hy sinh?

– Tôi không cao cả thế, nhưng đây là việc duy nhất tôi có thể làm cho Huy. Từ trước tới giờ, điều gì tôi cũng hơn nó. Bây giờ, tôi muốn trả Yến Nhi lại cho nó...

– Như 1 lời tạ tội, phải không? – Thúy Bình hỏi.

– Phải.

– Anh sai rồi. Anh làm thế là làm khổ Yến Nhi, làm khổ cả Khánh Huy, cả anh nữa.

Phong ôm đầu. Thúy Bình vẫn rít giọng đều đều:

– Anh nghĩ lại đi. Anh sẽ đau khổ, rồi Yến Nhi sẽ nghĩ gì? Cái gì thì hy sinh được, chứ tình yêu thì không, anh rõ không?

– Tôi không rõ gì hết. Hiện giờ thì tôi mong sao Yến Nhi tỉnh lại.

Thúy Bình nhìn Khánh Phong, không ngờ 1 người bề ngoài cao ngạo, khó gần như Phong lại có 1 tâm hồn đẹp đến thế. Lòng Thúy Bình xúc động. Cô muốn an ủi Phong, nhưng lại không thể mở lời.

– Thôi, ta vào đi! – Phong nói – Tôi muốn thăm Yến Nhi.

Khánh Phong nói xong đứng dậy đi vào. Thúy Bình thở dài rồi đi theo.

Còn lại sau băng đá, Khánh Huy đứng sững sờ.

Huy thả người xuống ghế, mắt dỗi xa xăm. Khánh Phong làm lòng anh rối bời. Yến Nhi ơi! – Huy nức nở - Sao lại thế? Tại sao chúng ta lại rơi vào cuộc tình tay ba này chứ?

Nắng lao xao trên cây, Khánh Huy thả hồn vào không gian tươi đẹp. Nhìn nắng, nhớ lời Khánh Phong, Huy thấy lòng ấm áp lạ. Lần đầu tiên, tình anh em sống lại trong lòng Huy mãnh liệt. Bao hờn dỗi trong lòng tan biến. Huy chợt thấy mình hạnh phúc sau bao năm đau khổ.

Khải Minh chọn những bông hồng thật đẹp đến chúc mừng sinh nhật Thủy Trinh.

– Anh Minh hả?

Thủy Trinh tỏ vẻ thất vọng khi thấy Khải Minh. Cô mở rộng cổng.

– Vào đi anh! Còn...

– Khánh Phong không đến được. Nó bảo anh đến trước, nếu thu xếp xong, nó sẽ đến sau.

Thủy Trinh tỏ vẻ giận dữ:

– Ghét! - Hẹn rồi sao không tới chứ.

Khải Minh trân trọng trao hoa cho Thủy Trinh:

– Sinh nhật vui vẻ!

– Cảm ơn.

Khải Minh theo Trinh vào nhà. Trên bàn, 1 chiếc bánh sinh nhật lung linh ánh nến.

– Ngồi đi anh Minh.

– Thủy Trinh này!

– Gì cơ?

– Trinh yêu Khánh Phong lắm hả?

Thủy Trinh không trả lời. Cô vén tóc, với chai sâm banh trên bàn, khui ra.

– Anh uống rượu.

Trinh rót ra ly, uống ừng ực. Hết ly này rồi ly khác.

– Yến Nhi thật hạnh phúc. Ước gì em là Yến Nhi. Dù vẫn chưa tỉnh, nhưng Yến Nhi lại được sự quan tâm đặc biệt của Khánh Phong. Tại sao Khánh Phong không quan tâm em? Tại sao, tại sao hả Khải Minh? Anh trả lời em đi.

Khải Minh không nói, lòng Thủy Trinh đã quá rõ ràng, xem ra anh không còn hy vọng.

Minh đứng dậy cáo từ, lòng buồn rười rượi. Vậy là uổng công Khánh Phong đã dàn dựng cuộc gặp này.

Minh tự nhủ lòng sẽ cố quên. Yến Nhi chưa tỉnh, lòng Khải Minh càng phải cố quên. Anh phải dồn hết tâm sức vào công việc & vào Yến Nhi.

Khải Minh lang thang trên phố. Nỗi buồn trỗi lên dữ dội. Anh gọi điện cho Phong, hẹn đến quán cà phê quen thuộc.

– Có chuyện gì không? – Phong hỏi khi vừa ngồi xuống – Thủy Trinh thế nào?

– Thất bại nặng nề. T-Tring không đuổi tớ ra khỏi cửa là may.

– Cậu nói quá! Thủy Trinh cũng biết cậu vậy.

– Biết thì đã sao. Hôm nay, Thủy Trinh đang chờ cậu, đột nhiên tớ vác mặt đến.

Khánh Phong cười xòa:

– Tớ đã làm khổ cậu rồi.

– Không phải tớ. – Khải Minh nhún vai – là Thủy Trinh. Hỏi thật nha, cậu đã làm khổ bao nhiêu người con gái rồi?

– Yến Nhi... Tớ đã làm khổ Yến Nhi.
 – Chỉ Yến Nhi thôi sao? Còn Thủy Trinh?
 – Tớ chưa bao giờ làm khổ Thủy Trinh, chưa bao giờ tớ hứa hẹn. Trước hay sau, Trinh vẫn được tớ coi như là em gái. Chỉ có thể thôi.
 Khải Minh kéo áo Phong:
 – Cậu nhường Yến Nhi cho Khánh Huy, điều đó sẽ làm khổ cậu, khổ Yến Nhi & cả Khánh Huy nữa.
 – Tớ biết.
 – Biết sao vẫn làm? – Minh bực bội.
 – Cậu biết tớ vì Khánh Huy mà... - Phong thở dài.
 – Tại sao con người ta luôn khổ vì tình thế - Khải Minh hớp 1 ngụm cà phê – Sao không ai, không ai thoát khỏi lưới tình nhỉ?
 – Alô. – Tôi Khải Minh đây.
 – Thật sao? – Khải Minh đột ngột la lớn rồi đứng lên – Đi Phong ơi!
 – Đi đâu?
 – Bệnh viện. Yến Nhi tỉnh rồi.
 – Thật hả? Tuyệt quá! Ông trời quả không phụ lòng người.
 Khải Minh trả tiền rồi nhanh chóng dắt xe ra khỏi quán. Lòng anh vui vẻ hơn bao giờ hết. Bóng dáng Thủy Trinh cũng mất, giờ anh chỉ còn thấy nỗi vui mừng.
 Khánh Phong chợt nghĩ đến Thúy Bình. Anh gọi điện đến cơ quan.
 – Alô. Cho tôi gặp Thúy Bình.
 – Thúy Bình đi vắng rồi, có chuyện gì không?
 – Không, tôi cảm ơn.
 Phong nói rồi nhấn sang điện thoại cầm tay của Thúy Bình. Máy tắt. Anh chán nản lên xe. Đi đến bệnh viện, Phong phân vân không biết có nên vào không. Anh đi đi lại lại trước bệnh viện.
 – Anh... bị cái gì vậy? – Có tiếng nói vang lên làm anh giật mình.
 Quay lại, Phong nhận ra Thúy Bình.
 – Là cô?
 – Vậy thì sao? Anh làm cái gì vậy? Bộ không sợ mòn giày à?
 Phong nhăn mặt:
 – Cô sao lúc nào cũng thế.
 – Thế là thế nào?
 – Tôi không thể dùng từ để tả. Nhưng bộ lúc nào, cô cũng đùa thế sao?
 – Đùa ư? Tôi đùa với anh hồi nào? Khi nói, tôi có cười đâu.
 – Không cười đâu có nghĩa là không đùa.
 Thúy Bình phẩy tay:
 – Tôi không nói với anh nữa. Anh vào thăm Yến Nhi chứ?
 Phong phân vân:

– Tôi...
– Không có “tôi” hay “ta” gì cả. Vào nhanh lên đi! Anh sẽ rất ngạc nhiên & cũng rất hối hận đấy.

– Vì sao vậy?

Bình không nói, cô đi trước, Phong vội chạy theo:

– Anh cứ vào rồi biết. – Bình đẩy cửa phòng.

o O o O o

Yến Nhi ngồi trên giường, vẻ mặt xanh xao, ngơ ngác nhìn mọi người.

– Không nhớ anh thật sao, Yến Nhi? – Khải Minh lay vai em.

– Anh là ai?

– Khải Minh nè, anh của em nè.

Yến Nhi vẫn ngơ ngác lắc đầu, cô nhìn sang Khánh Phong rồi Thúy Bình, Khánh Huy.

– Nó không nhớ gì cả. – Khải Minh thở dài.

– Tại anh cả đấy. – Thúy Bình đột ngột lắc vai Khánh Phong - Nếu anh không bày trò thì đâu ra nông nổi.

– Đừng trách anh nữa! – Khánh Huy đột ngột lên tiếng – Tôi tin rằng Yến Nhi sẽ tỉnh lại thôi.

Khánh Phong không tin vào tai mình, lần đầu tiên Khánh Huy bênh anh:

– Huy à! Anh... cảm ơn em.

Định nói gì đó, nhưng Phong dừng lại. Anh chỉ thốt được nên lời cảm ơn.

Khánh Huy không trả lời, nhưng Phong cảm thấy khoảng cách giữa 2 anh em đã bắt đầu ngắn lại.

– Thôi, chúng ta ra ngoài đi. – Thúy Bình đột ngột đề nghị - Anh Huy ở lại nha.

Mọi người nhìn Bình ngơ ngác, song cũng theo.

– Cô gọi mọi người ra làm gì? – Khánh Phong nhăn nhó - Để mọi người ở với Yến Nhi 1 chút.

– Ở đông như thế làm gì? – Yến Nhi đâu nhận ra ai đâu. Cứ để Khánh Huy ở lại chăm sóc cô ấy, từ từ cô ấy sẽ hình thành tình cảm mới, như thế sẽ tốt hơn. – Thúy Bình nói & nhìn sang Khánh Phong nháy mắt - Phải không anh Phong?

Khải Minh nhìn Thúy Bình, cười cười:

– Em lúc nào cũng thế. Hỏi mà cứ như trêu người ta.

– Vậy thì sao, bản tính em là vậy mà, anh còn lạ gì nữa.

– Hèn gì đến bây giờ vẫn cô đơn.

– Hồng dám cô đơn đâu. Em có “Tiểu hoàng tử” lúc nào cũng quan tâm em.

– Bạn ảo thôi mà. Tự tìm cho mình 1 người bạn thật đi cô nương. – Khải Minh cốc đầu Bình.

Thúy Bình vừa xoa đầu, vừa trêu Khải Minh.

- Anh cũng vậy. Dữ thí mồ! Hèn chi... hổng ai thềm cả.
- Khánh Phong nghe Bình nói, sợ Khải Minh buồn, anh lái sang chuyện khác.
- Cô về phòng, tôi có chuyện bàn với cô.
- Quan trọng không?
- Liên quan đến công ty. Còn quan trọng hay không là tùy cô.
- Thúy Bình phụng phịu:
- Con người gì chẳng bao giờ dịu dàng cả. Quan trọng thì nói quan trọng, còn “quan trọng hay không thì tùy cô” – Bình bấu môi - Bộ anh học đến đây rồi mà không biết thế nào là quan trọng sao? Thế thì đi du học làm gì?
- Thúy Bình nói xong bỏ về trước. Khải Minh nhìn Phong.
- Chết cậu rồi!
- Gì cơ?
- Nữ giám đốc có vẻ “xao lòng” vì cậu rồi đấy.
- Ai nói với cậu thế?
- Cần gì ai nói, nhìn là biết liền.
- Cô ta lúc nào cũng làm khó tôi.
- Khải Minh khoác vai Phong:
- Người ta bảo “thương nhau lắm cắn nhau đau”. Cô ta càng khó dễ, là cô ta càng quan tâm đến cậu đấy.
- Khánh Phong đột ngột quay sang Khải Minh:
- Chuyên gia tâm lý, sao không lo chuyện của mình đi? Chuyện người ta thì giỏi, chuyện mình chẳng ra sao cả.
- Có sao đâu. “Ngoài sáng trong quáng” mà.
- Cậu bỏ cuộc thật sao? – Khánh Phong vỗ vai Minh.
- Bỏ cuộc. Tớ không thể bị xem thường mãi.
- Tùy cậu. À, mà này! Lúc này, Thúy Bình nhắc “Tiểu hoàng tử” là ai vậy?
- Tớ chỉ biết sơ thôi. Mà tớ không nói đâu, đi mà hỏi Thúy Bình ấy.
- Thôi. Tớ về, chiều sẽ vào.
- Cậu đừng vào nữa. Yến Nhi tỉnh rồi, cứ để Khánh Huy chăm sóc, nếu cậu đồng ý nhường cho Khánh Huy.
- Cậu không giận tớ chứ?
- Giận thì được gì? Cậu cũng không có lỗi, chẳng qua tại Yến Nhi không may mắn.
- Khánh Phong chào Khải Minh rồi về. Anh cho xe chạy dọc tán điệp vàng.
- “Tiểu hoàng tử” – Phong mỉm cười khó hiểu.
- Thúy Bình đi đi lại lại trong phòng. Thế Luân chép miệng:
- Tôi nói thật, cô phải nghe tôi.
- Ai bảo anh là Khánh Phong & Vĩnh Phú thông đồng ăn chặn nguyên vật liệu sản xuất của công ty? Tôi không tin.
- Không phải vì không được cô giao mà tôi ghen ghét hãm hại Khánh

Phong, tôi nói ra là vì công ty. Cả Khánh Phong lẫn Vĩnh Phú, không ai trong số họ đáng tin cả. Cô đừng quá tin người.

– Vậy à? - Vậy tôi cảm ơn anh. Tôi sẽ điều tra.

– Còn điều tra gì nữa? Mẽ xi măng mới ra đây không thành công, hẳn chưa báo cô sao? Còn nữa, tại sao không sử dụng quy trình sản xuất cũ mà cứ sử dụng quy trình mới. Làm sao tin được Khánh Phong, & quy trình của hẳn chứ? Vả lại, cô giao cho hẳn & Vĩnh Phú toàn bộ, thật phiêu lưu.

Thúy Bình nhăn mặt:

– Anh cứ để từ từ tôi điều tra.

– Điều tra? Cô điều tra xong, chắc bán cả cái công ty này luôn quá. Cô cứ về hỏi ba cô xem, vì sao ông ấy không trọng dụng Khánh Phong, cô sẽ rõ. Vì sao hẳn không được lòng mọi người chứ?

Thế Luân cứ nói mãi. Thúy Bình bịt tai lại:

– Mời anh ra ngoài cho! Gọi Khánh Phong lên đây cho tôi. Tôi cảm ơn anh, nhưng tôi muốn nghe lời giải thích của Khánh Phong. Anh yên tâm đi! Nếu Khánh Phong có lỗi, tôi chẳng tha cho anh ta đâu.

– Tùy cô. Cô nói thế thì tôi mừng. Thật ra, tôi chỉ vì lo cho cô.

Không còn tâm trí để nghe, Thúy Bình gật đầu:

– Cảm ơn anh.

– Cô phải đề phòng, đừng quá tin người.

– Vâng. – Bình gật đầu.

Thế Luân lùi ra phía cửa. Khánh Phong vừa đi vào. Luân nhếch mép.

– Đồ phản chủ!

– Anh... - Phong nắm cổ áo Thế Luân – Anh tin tôi đấm anh 1 quả không?

– Cứ việc – Luân khinh khỉnh - Cứ việc. Công ty có bảo vệ. Anh đấm tôi 1 cú xem.

Phong giơ nắm đấm lên.

– Các anh thôi đi chưa? – Thúy Bình quát lên – Phòng làm việc của tôi chứ không phải đấu trường. Có muốn đánh nhau thì ra khỏi công ty tôi.

Khánh Phong buông tay ra. Thế Luân kéo lại áo cho ngay ngắn:

– Xin chào nhé!

Khánh Phong bực bội sập cửa, rồi đến trước mặt Thúy Bình.

– Tôi có chuyện muốn nói.

– Chuyện gì? Tôi cũng có chuyện muốn nói với anh.

– Tại sao cô giao nguyên vật liệu kém chất lượng cho tôi?

– Tôi ư? Ai bảo với anh vậy?

– Còn ai bảo. Tôi trực tiếp sản xuất, chẳng lẽ tôi không biết. Thật quá đáng!

– Tôi lại nghe báo cáo là anh đổi nguyên vật liệu... Anh bảo tôi nên tin anh hay nên tin báo cáo kia?

– Theo cô thì ai đáng tin?

- Tôi không rõ. Nhưng ai, tôi cũng tin.
 - Cô chỉ có thể tin 1 trong 2 thôi. Tự cô phải có lập trường chứ.
 - Anh nói thế nghĩa là bảo tôi... không có lập trường?
- Khánh Phong ngã người ra ghế.
- Cô vừa nói chứ không phải tôi. Nhưng bây giờ, cô trả lời đi. Cô có tin tôi không?
 - Có.
 - Vậy thì cô nói đi, tại sao nguyên vật liệu kém chất lượng? Tôi cứ tưởng khi cô lên giám đốc thì mọi chuyện sẽ khác. Không ngờ cô cũng như ba cô, lười gạt người khác.
 - Anh nói gì? – Thúy Bình giận tái mặt – Sao lại có ba tôi? Anh không được đụng tới ông ấy.
- Khánh Phong cũng không vừa:
- Không được ư? Còn cô nữa, sao cô cũng giống ba cô, làm ăn... không tích đức.
 - Anh nói gì?
 - Nguyên vật liệu kém chất lượng, xi măng kém chất lượng... hậu quả thế nào, cô biết không?
- Thúy Bình đứng dậy:
- Anh nói gì? Nguyên vật liệu kém chất lượng, anh dám bảo đảm là không nhún tay vào sao?
 - Cô hỏi thế là thế nào?
- Bình nhếch mép:
- Chẳng thế nào cả, tôi tin anh thật thà, nhưng... lòng người khó lường.
 - Chứ không phải cô cũng như ba cô, chỉ lo lời cho mình sao?
 - Sao anh cứ nói đến ba tôi? Ba tôi đã làm gì?
 - Cô cứ về hỏi ông ấy.
 - Nếu được, tôi chẳng hỏi anh. Cho tôi biết, tại sao anh cứ nói về ba tôi?
- Khánh Phong không trả lời mà hỏi Thúy Bình.
- Cô có biết vụ sập công trình chung cư 8 năm về trước?
 - Vụ sập chung cư ư? Tôi có nghe. Nhưng... sao cơ?
 - Cô biết chung cư do ai xây không? Thầu ăn cánh với ba cô, làm xi măng kém chất lượng, chung cư sập ngay sau 2 tháng đưa vào sử dụng. Cũng may, số thiệt hại về của không có, vì chưa ai dọn đến. Nhưng...
 - Sao cơ?
 - Có 1 gia đình chết 2 người, còn 2 đứa con lưu lạc đâu không rõ.
 - Thật sao? – Bình lão đảo.
- Phong hừ mũi:
- Tôi không ngờ 8 năm sau, cô lại đi tiếp bước chân của cha cô.
 - Tôi không có.

- Vậy ai tráo đổi nguyên vật liệu kém chất lượng?
- Vậy là không phải anh?

Phong cười:

- Phải đấy. Thì ra cô không tin tôi. Cô nên điều tra trong công ty thì hơn. Tôi nói cho cô biết, trong công ty này, có 1 số người ăn cắp với cha cô, bây giờ cũng thế.

Bình thở ra:

- Không ngờ... làm giám đốc cũng khó thật.
- Vậy ai nói cô dễ?

Thúy Bình đứng lên, mở cửa sổ:

- Tôi muốn nhờ anh 1 chuyện.
- Gì?
- Điều tra giúp tôi, xem ai tráo đổi nguyên vật liệu.
- Tôi không phải cảnh sát. Nếu muốn thì cứ nhờ cảnh sát.

Thúy Bình liếc xéo:

- Nếu nhờ cảnh sát được, tôi đã không nhờ anh. Người gì mà lúc nào cũng thích từ chối những việc người ta nhờ.

Câu sau cuối, Thúy Bình cố ý hạ giọng thật thấp, nhưng Khánh Phong vẫn nghe.

- Tôi không thích làm việc đó.
- Sao lại không?
- Không sao cả, tôi không thích làm. Cô nhờ Vĩnh Phú đi.

Thúy Bình tự nhủ: “Nhờ được thì ai thêm nhờ anh. Con trai gì mà không ga-lăng gì cả. Khó ư!”

Nghĩ thế, nhưng Bình không nói ra. Cô lớn tiếng:

- Vậy cứ coi như tôi giao anh thêm việc. Đi điều tra giúp tôi.
- Tôi không làm.
- Tôi sẽ đuổi việc anh. – Bình làm ra vẻ nghiêm trọng.
- Cứ đuổi, tôi nghỉ ngay. Tôi là 1 kỹ sư có tài, ở đâu mà chẳng có việc.

Thúy Bình nheo mắt:

- Anh có lẽ xin vào lộn xí nghiệp mất rồi.
- Ý cô nói là tôi phải vào nhà máy chế biến thuốc nổ chứ gì? – Phong hỏi lại
- Cô chưa nói tôi đã biết cô muốn nói gì rồi.

Thật đáng ghét! – Bình nghĩ – Thông minh thì vừa vừa thôi. Rõ là...

Thúy Bình đột ngột đề nghị:

- Anh giúp tôi nhé! – Năn nỉ anh mà. Vì uy tín của công ty. OK?

Bình nói & đưa ngón tay út ra. Khánh Phong không còn cách nào khác là “móc ngoéo” cùng Bình. Anh nhếch mép, giọng vừa đùa vừa thật.

- Thật trẻ con!
- Vậy thì sao chứ? Anh hứa rồi nha. Không được nuốt lời.

Khánh Phong thở dài:

- Cô ép người quá đáng.
- Vậy thì sao chứ? Người như anh, không ép anh đâu làm.

Khánh Phong đành chịu thua. Trong tâm, anh bắt đầu dành cho cô gái bướng bỉnh này 1 niềm cảm mến. Nhất là khi phát hiện Bình là “Công chúa bướng bỉnh”.

- Anh đi với tôi chứ? – Bình đột ngột hỏi.
- Đi đâu?
- Thăm xí nghiệp, xưởng sản xuất.
- Được thôi. Nếu cô muốn, tôi sẽ đưa cô đi.
- Đương nhiên là muốn rồi. – Bình nháy mắt – Đi nào!

Phong uể oải đứng lên.

- Đi liền sao?
- Đi liền. – Bình nói rồi bước nhanh ra cửa.

Khánh Phong bước theo.

- Cô làm gì mà gấp dữ vậy?
- Chuyện hôm nay chớ để ngày mai. – Bình vừa đi vừa nói.

Khánh Phong đi theo Thúy Bình. Chẳng mấy chốc họ đến khu sản xuất.

Mọi người mải miết làm việc. Thúy Bình nhìn 1 anh thợ.

- Anh làm ở đây lâu chưa?
- Dạ, chừng 1 năm.
- Vậy còn anh? – Thúy Bình chỉ người kế bên.
- Dạ, nửa năm.

Bình sang phòng bên, dò hỏi. Không công nhân nào quá 4 năm. Những người có kinh nghiệm đâu?

- Cô muốn tìm những người biết vụ tai nạn 8 năm trước sao? – Phong hỏi khi 2 người rời khỏi xưởng.
- Phải. Anh đoán ra hay thật. Nhưng...
- Cô phí công thôi. Vì tất cả đã được cho nghỉ việc hoặc chuyển đi. Một số... đã mất nữa.
- Mất ư? Vì sao?
- Cô đừng hỏi, nhưng vụ tai nạn đã được dàn xếp ổn, không ai kiện cáo. Quên đi thì hơn.

- Còn... gia đình bị hại?

Phong hừ mũi:

- Họ không kiện thì thôi, cô lo gì?
- Nhưng... tội nghiệp họ.
- Cô quá nhân đạo, khác xa cha cô.
- Anh làm công ty này bao nhiêu năm rồi?
- Mới 3 năm thôi.

- Sao anh biết vụ tai nạn đó? Anh...
- Ba tôi từng làm ở đây, chỉ có thể thôi. Ba tôi bây giờ không còn, nhưng ông ấy có kể tôi nghe, thế thôi.

Thúy Bình ầm ức:

- Tôi sẽ hỏi ba.
- Tốt hơn là đừng hỏi. Cô sẽ không có câu trả lời thoả đáng. Trái lại, tình cha con lại sứt mẻ.
- Thế, anh bảo tôi phải làm sao?
- Đừng giẫm lên vết xe đổ, thế là đủ rồi.

Thúy Bình tỏ vẻ ngao ngán.

- Ước gì tôi không là giám đốc. Như thế... thật tốt.
- Tại sao cô không biết dùng quyền hạn của mình để tạo hạnh phúc cho người khác? Tại sao cô không dùng quyền hạn để cải tạo lại công ty?
- Anh nghĩ tôi sẽ làm được sao?
- Được. – Phong gật đầu – Tôi tin cô.
- Anh ủng hộ tôi chứ? – Bình hỏi.
- Vâng. Mãi mãi ủng hộ.
- Cảm ơn.

Bình cười. Lời Khánh Phong nói với cô quả tạo thêm sức mạnh. Bình tự nhủ lòng sẽ vì lời nói ấy mà cố hết sức mình, sửa lại sai lầm của ba & đền bù những gì ba mình đã làm nên.

Thúy Bình về nhà đúng lúc Minh Vũ & Hải Bình khép cổng:

- Từ từ, đợi đã, đợi đã. – Bình kêu lên 1 cách khô khan.

Minh Vũ bước ra mở cửa, trêu:

- Ở ngoài đi, nhà này không chứa cô.
- Anh giỏi nhỉ! Nhà này là nhà của ai, anh biết không?
- Tại sao lại phải biết, nhưng chắc chắn không phải là nhà của cô rồi. Tôi không quen cô, phải không Hải Bình?

Đang nói, Minh Vũ bỗng hỏi làm Hải Bình ngơ ngác gật đầu.

- Anh học được cách nói chuyện đó của ai thế? – Thúy Bình hỏi.
- Của cô, chứ còn ai nữa.
- Tôi không nhận đại tử. – Thúy Bình dài giọng.

Hải Bình cười khúc khích:

- Anh nói chuyện không lại chị ấy đâu. Chị ấy lạnh lắm!

Thúy Bình vờ thờ dài:

- Em quả thật hết nói. Chị đây không bệnh lại bệnh Minh Vũ. Hấn có gì tốt mà em say mê thế?

Hải Bình đỏ mặt:

- Chị này! Nói chuyện gì kỳ.
- Kỳ, kỳ... không kỳ sao sạch – Bình nhe răng cười – Còn anh? Bình đột

ngọt quay sang Vũ – Anh nghĩ thế nào?

– Thế nào là thế nào?

– Anh nghĩ thế nào về tôi?

– Chẳng nghĩ thế nào cả. Nhưng tôi đồng ý với Hải Bình, cô rất lạnh lợi.

Bình lại thở dài:

– Không nói chuyện với 2 người nữa. Lúc nào cũng bênh nhau, chán chết!

– Chán thì đừng nói nữa, Thôi, cô đưa Hải Bình vào giúp, tôi về.

– Anh không vào nhà chơi sao?

– Tôi có công chuyện, hẹn lúc khác nhé.

– Vậy chào anh.

– Bye!

Thúy Bình đợi Minh Vũ đi rồi mới nói với theo:

– Đừng bay, té bây giờ.

Hải Bình mỉm cười:

– Chị này! Lúc nào cũng trêu người khác muốn khóc lên ấy.

– Chị chưa thấy ai khóc cả. Em nói quá lời rồi.

Bình nói & kéo tay em vào trong nhà.

Căn nhà mát lạnh, được chưng toàn hoa điệp vàng – loài hoa yêu thích của T-bình.

Ông Sơn đang ngồi trên ghế xa lông xem ti vi.

– Ba! – Hai chị em cùng kêu lên.

– Về rồi hả? – Ông Sơn hỏi - Ngồi xuống đi, ba có chuyện muốn nói với 2 đứa.

– Chuyện gì vậy ba? – Thúy Bình hỏi.

Ông Sơn nhìn Thúy Bình:

– Con với Minh Vũ sao rồi?

Thúy Bình nhìn em rồi hỏi:

– Sao là sao ạ?

– Con đừng giấu ba. Tại sao Minh Vũ đi chơi với Hải Bình mà không phải với con? Ba nói rồi, ba chỉ muốn gả con cho Minh Vũ chứ không phải Hải Bình.

– Ba! – Thúy Bình kêu lên – Con hay Hải Bình cũng thế. Chúng con là chị em mà.

– Nhưng ba chỉ muốn con làm vợ Minh Vũ, Hải Bình không thể.

– Vì sao thế ba?

– Con không cần biết. Con chỉ cần biết rằng, ba muốn con làm vợ Minh Vũ, con chứ không phải Hải Bình.

– Xin ba thương con... - Hải Bình rơm rớm nước mắt.

– Vì thương con, ba mới ngăn cản không cho con lấy Minh Vũ. Hải Bình!

Con nghe đây. Lấy Minh Vũ, con sẽ gặp bất hạnh. Nghe ba, tìm cho được 1

đối tượng khác.

– Con không cần. – Hải Bình bệu bạo – Con chỉ cần Minh Vũ thôi.

– Con phải nghe ba. Thúy Bình! Ba sẽ xem ngày làm lễ hỏi cho con & Minh Vũ.

Thúy Bình kêu lên:

– Ba! Ba thật cố chấp. Ba hãy cho con biết lý do, vì sao thế ba? Hải Bình cũng là con ba, lời hứa vẫn được thực hiện mà.

– Con không hiểu đâu.

Hải Bình đứng lên, nức nở chạy lên lầu.

Thúy Bình quay lại:

– Ba! Ba giải thích đi, lý do tại sao?

– Vì con biết kinh doanh. Khi về với Minh Vũ, con sẽ cùng Vũ nắm công ty. Con biết đấy, gia đình bên ấy chỉ có mình Minh Vũ.

– Thì ra... ba lợi dụng cả hôn nhân của con để kinh doanh.

– Không phải lợi dụng, nhưng ta tranh thủ thời cơ.

– Ba thật quá đáng! Ba không thương con, cũng không thương Hải Bình. Ba chỉ lo công ty, lo tài sản. Con... con... thất vọng về ba quá.

– Thất vọng ư? Nếu không có tao, ai sẽ làm cho cái nhà này ngày 1 giàu có, công ty ngày 1 lớn mạnh chứ? Con sao không hiểu. “Nam Việt” là 1 công ty lớn, muốn thắng “Nam Việt” không phải là chuyện dễ. Nhưng nếu con làm vợ Minh Vũ, thì “Nam Việt” sẽ là 1 cánh cửa ta. Như thế, không còn lo gì nữa.

Thúy Bình lắc đầu:

– Ba tính toán quá. Ba! Con xin ba, hãy vì Hải Bình, ba cứ cho Hải Bình & Minh Vũ đến với nhau. Con xin ba mà.

Ông Sơn trừng mắt:

– Anh em nhà bây định nổi dậy chống lại tao chắc. Thật nuôi ong tay áo.

Xưa nay, ai nuôi mày lớn, ai cho mày ăn học, ai cho mày cuộc sống giàu sang, lên xe, xuống ngựa? Mày thử nghĩ xem, trong trường học có mấy đứa bằng mày, sao mày không nghĩ tới?

– Giàu sang... - Bình chua chát - Bằng những thủ đoạn hại người chứ gì?

– Mày nói cái gì? – Ông Sơn hét lên.

Thúy Bình lau nước mắt, những giọt nước mắt tức tối kèm nén bấy lâu nay ứa ra.

– Ba đừng dối con. Con biết cả rồi. Vụ sụp công trình 8 năm về trước.

– Mày biết gì?

– Ba! Con biết cả rồi. Tại sao ba lại cung cấp xi măng kém chất lượng cho công trình làm hại nhân mạng chứ?

– Ai nói cho mày biết?

– Không cần ai nói cả, chỉ nội việc ba cho công nhân thôi việc, chuyển công

tác là con biết. Còn nữa, trong chuyến này, nguyên vật liệu nhập vào cũng toàn hàng kém chất lượng. Lại là ba nhúng tay vào chứ gì?

– Sao, mày lại nghi ngờ ba mày ư? Thúy Bình! Mày thật là quá đáng.

– Không phải ba thì còn ai. Ai có thể làm được việc đó chứ? Ba nói đi, nói đi!

Trong cơn tức giận, Thúy Bình gần như quên mất người trước mặt là ba mình. Cô hét to cho vơi đi bức dọc. Ông Sơn tát vào mặt Bình.

– Tao cấm mày ăn nói kiêu đó. Mày nghi ngờ cả ba mày ư? Nuôi mày ăn học bao nhiêu năm để rồi mày quay lại dạy đời tao đó à? Ai dạy mày nói kiêu ăn nói đó, hả?

– Ba! Con xin lỗi. Nhưng ba hãy nghĩ lại. Uy tín công ty là trên hết & cả tính an toàn của công trình nữa, ba à.

– Tao nói rồi. – Ông Sơn vẫn còn giận – Mày phải nghe tao. Thúy Bình! Ba không hề nhúng tay vào đợt này. – Ông Sơn đột nhiên đổi giọng - Một lần đã đủ ân hận rồi.

– Thật sao ba? – Thúy Bình hỏi.

– Thật. Ba thề đấy!

– Vậy... chẳng lẽ trong công ty...

– Thúy Bình! Con mới về nên chưa hiểu. Làm giám đốc phải đối phó với nhiều phức tạp. Đó chỉ là 1 trong những phức tạp con phải đối phó thôi. Nghe ba, điều tra cho kỹ, không nên tin ngay cả người tin cẩn nhất.

Chợt nghĩ đến Khánh Phong, Bình hỏi:

– Ba đánh giá Khánh Phong thế nào?

– Ba chỉ làm việc với Khánh Phong có 2 năm. Tay ấy cao ngạo, có vẻ khó gần, nhưng đáng tin.

– Vậy sao... ba không ưa anh ấy?

– Không hẳn là không ưa, nhưng quả là ba không mấy thích hẳn. Khánh Phong rất có tài, nhưng luôn chống lại ba. Nhưng... sao đột nhiên con quan tâm đến Khánh Phong thế?

– Không có. – Bình khờng chế - Con chỉ hỏi thế thôi.

– Mà ba nè! – Thúy Bình kéo tay ông Sơn. Chuyện của Hải Bình...

Ông Sơn lắc đầu:

– Con đừng nói nữa, ba không muốn nghe. Con & Minh Vũ phải là vợ chồng. Ba nói rồi, con khnôg có quyền cãi.

– Ba...

Không đợi Thúy Bình nói, ông Sơn đã gọi xe rời khỏi nhà. Thúy Bình nhìn theo tuyệt vọng.

Trọn Đời Chỉ Một

Chương 7

Thúy Bình lên lầu, gõ cửa phòng Hải Bình.

Một lúc lâu sau, Hải Bình mới ra mở cửa... Mắt cô đỏ hoe.

– Chị Bình! Vào đi chị.

– Em đừng buồn! – Thúy Bình an ủi em - Chị sẽ thuyết phục.

– Em không tin là chị sẽ thuyết phục được ba. Ba xưa nay rất cố chấp.

– Không thuyết phục được, nhưng chị sẽ có cách làm ba đồng ý.

Thúy Bình nói với giọng tự tin, nhưng chính cô chưa biết phải làm gì.

– Chị ơi!

– Gì?

– Nếu ba không đồng ý, chắc em chết mất.

– Em không được nghĩ vậy. – Bình nghiêm mặt - Chuyện gì cũng có cách giải quyết. Tin chị đi Hải Bình.

– Em tin. Nhưng... chị đừng làm phật lòng ba.

– Chị biết rồi. Yên tâm đi! Thôi nghỉ ngơi, chị đi đây chút.

Thúy Bình nói rồi về phòng, thay quần áo, cô nhanh chóng hẹn Minh Vũ đến xưởng hoạ Duy Bình.

– Anh Hai, anh Vũ, chị Phương!

Thúy Bình đến khi mọi người đã tề tựu đông đủ.

– Có gì vậy Thúy Bình?

Bình kể lại mọi chuyện & kết thúc.

– Giải pháp hữu hiệu nhất bây giờ là hoãn lễ cưới. Anh Vũ! Ba mẹ anh chấp nhận Hải Bình không?

– Tôi đưa Hải Bình về rồi. Cái chính là ba tôi muốn kết thân với ba cô, còn cô hay Hải Bình đều không quan trọng.

– Vậy tốt rồi. Anh nghe đây, chúng ta phải đóng kịch thật khéo. Khi sắp đám cưới, ta sẽ công bố: cô dâu là Hải Bình. Kê hoạch là như vậy...

– Rất tốt! – Minh Vũ kêu lên – Nhưng cô phải nói với Hải Bình, kéo cô ấy buồn.

– Tôi biết rồi. – Thúy Bình dài giọng - khỏi phải nhắc. Lúc nào cũng Hải Bình... thấy ghét. Trên đời này, sao lại có người quan tâm đến Hải Bình thế nhỉ.

Mọi người cười rộ lên trước thái độ của Thúy Bình, khiến Minh Vũ đỏ mặt.

Anh hỏi lại:

– Cô ganh tỵ à?

– Ai thèm. – Thúy Bình nheo mắt - Nếu cần, tôi chỉ cần nói 1 tiếng có khối người quan tâm.

Duy Bình vừa cười vừa nói:

– Đừng nói chuyện với Thúy Bình nữa, không khéo sẽ tan xác cả lũ.

Mọi người ai cũng hiểu câu nói của Duy Bình, nên cười rộ lên.

Thúy Bình vùng vằng:

– Ghét! Hộp đồng treu người ta. Ba người treu một người, không xấu hổ sao.

Minh Vũ trả đũa:

– Ba người cũng chưa chắc nói lại cô. Chẳng qua là cô... nhường thôi. Phải không?

Thúy Bình ầm ỨC, nhưng cố tỏ ra vẻ thản nhiên.

– Tất nhiên. Tôi không nhường thì ai mà nói lại.

Thúy Bình nói rồi khép chân lại chào theo kiểu nhà binh. Xong, cô bước nhanh ra cửa, bỏ lại sau lưng tiếng cười rúc rích của mọi người.

Minh Vũ đợi Thúy Bình đi khuất cũng đứng dậy, cáo từ.

– Vân Phương à!

Duy Bình gọi sau khi tiễn Minh Vũ về.

– Gì thế anh?

Vân Phương vừa hỏi vừa dọn những hộp màu rải rác trên sàn.

– Em định nhờ ai làm đại diện nhà gái?

– Em chưa biết. Em chẳng còn ai thân thuộc cả. Giá như anh em còn bên em thì tốt quá!

Thấy Vân Phương buồn, Duy Bình mỉm cười, an ủi:

– Rồi em sẽ gặp lại anh em thôi mà. Trái đất này nhỏ lắm, đừng lo. Mà nếu gặp lại anh em, em có nhận ra không?

– Em... khnôg rõ. Năm lạc ảnh, em mới... 16 tuổi. Nhưng mà... chắc ảnh nhận ra em mà.

Duy Bình ôm nhẹ Vân Phương vào lòng:

– Anh tin là thế. Hay là... để anh nhờ Khánh Phong.

– Khánh Phong?

– Ủ. Khánh Phong rất tốt. Chắc là Phong sẽ đồng ý thôi.

– Cũng được. Vậy anh... thu xếp & nói với anh ấy giúp em.

– Được rồi. – Bình gật đầu.

– Còn anh, ai sẽ đại diện cho anh?

– Bác Dương, ba của Minh Vũ.

– Anh nói với bác chưa?

– Chưa. Nhưng bác sẽ đồng ý thôi.

Vân Phương kéo áo Duy Bình:

– Lúc này, sao anh không cho Thúy Bình biết chuyện chúng ta sắp cưới nhau?

– Anh muốn lúc nào thu xếp xong sẽ nói. Anh không muốn nó lo lắng. Nội

chuyện của công ty cũng làm nó nặng đầu lắm rồi, còn chuyện của Hải Bình nữa... Thúy Bình còn trẻ, phải cho nó có thời gian dành cho mình chứ.

Vân Phương nhẹ nhàng.

- Em biết chứ. Mà này! Hay là anh tìm cho cô ấy 1 chàng hoàng tử đi.
- Con bé ấy bướng lắm, nó chẳng chịu đâu.
- Hay là... Khánh Phong. Em thấy Khánh Phong được đấy.
- Nếu duyên nợ thì ai mà tránh khỏi. Anh... cứ để đấy, tự nó sẽ vận động thôi.

– Thật sao.

– Em giới thiệu Khánh Phong là em cũng đồng quan điểm với anh. Chỉ như thế thôi cũng đủ chứng tỏ là Bình & Phong có duyên. Thôi, ta đừng quan tâm đến họ nữa.

Duy Bình nói & đi về phía giá vẽ. Anh đưa bút hoàn thành chi tiết cuối cùng của bức họa dở dang.

Thúy Bình đến công ty khá muộn. Khánh Phong đang chờ cô ở cửa phòng.

- Sao giờ này cô mới tới? – Khánh Phong hỏi.
- Bộ tôi tới trễ sao? – Thúy Bình hỏi tỉnh.
- Không. Đồng hồ trong công ty & của tôi chạy sớm hơn.
- Anh thật quá đáng! Nhịn giám đốc 1 câu cũng không được.
- Tôi không nhịn ai cả. Quen rồi... trừ phi...
- Trừ phi gì?

Khánh Phong nhăm nhắng:

- Cô ra thêm 1 điều luật là... không được trêu tức & phải nhường nhịn nữ giám đốc.
- Không nói với anh nữa. Anh tìm tôi có chuyện gì không?
- Không.
- Vậy là anh tìm tôi cho... đỡ nhớ à? – Thúy Bình tiếp tục đùa.
- Tôi không rảnh để nhớ cô. Tôi tìm cô để báo cho cô biết 1 tin.
- Tin gì? Quan trọng không?

Phong nhún vai:

- Theo tôi thì quan trọng. Còn theo cô thì tôi không rõ.

Thúy Bình gật gù:

- Tầm hiểu biết của anh không đến nỗi. Tôi... tin anh.

Thúy Bình nói bằng giọng kẻ cả làm Khánh Phong khó chịu. Tuy nhiên, anh làm ra vẻ thản nhiên.

- Tất nhiên là phải tin tôi rồi. Trong công ty này, có ai hiểu biết bằng tôi chứ.

Thúy Bình cố nín cười:

- Vậy anh nói đi.
- Tôi đã tìm ra người trao đổi vật liệu. Chỉ nghi ngờ thôi, nhưng cô phải biết

để mà phòng.

– Ai? – Bình hỏi bằng giọng quan tâm.

– Vĩnh Phú.

– Vĩnh Phú ư? – Thúy Bình hỏi, giọng thẳng thốt - Tại sao lại là Vĩnh Phú chứ.

Khánh Phong thở hắt ra:

– Chính tôi cũng bất ngờ. Nhưng theo tôi, việc tráo nguyên vật liệu, Phú làm không phải vì lợi nhuận, vì bỏ túi riêng, mà vì 1 lý do khác.

– Lý do gì?

– Trả thù gia đình cô.

– Trả thù ư? Thù gì?

– Tôi nghĩ là có liên quan đến vụ tai nạn 8 năm về trước.

Thúy Bình nhắm mắt lại: “ Trả thù ư?”

– Bây giờ cô tính thế nào?

– Thế nào là thế nào?

– Truy cứu không? Nếu muốn, tôi sẽ giao toàn bộ những gì tôi biết cho cảnh sát.

– Theo anh thì sao?

– Theo tôi thì không nên, vì Vĩnh Phú báo thù không phải không có lý.

Đừng chuốc oán gây thù cho nhau nữa.

Thúy Bình nhìn Khánh Phong:

– Anh nói thật hợp ý tôi. Vậy anh giúp tôi tìm đủ chứng cứ, tôi sẽ trực tiếp nói chuyện với Vĩnh Phú.

Khánh Phong cười thoải mái:

– Xem ra cô cũng nhân đạo nhỉ!

– Đương nhiên rồi.

– Khác xa ba cô.

– Đừng nhắc ba tôi với thái độ như vậy. Ba tôi rất quý anh.

Khánh Phong đứng lên, mở cửa sổ:

– Tôi chưa bao giờ bị chi phối bởi ai. Một người quý tôi, chưa chắc tôi sẽ quý lại.

– Anh rất cố chấp.

– Vậy thì sao? Đó là bản tính của tôi, tôi không sửa được. Nhưng nếu sửa được, tôi cũng không sửa, vì đó là thế mạnh của tôi.

Thúy Bình lái sang chuyện khác:

– Anh có yêu hoa điệp vàng không?

– Không. Tôi cực kỳ ghét loài hoa ấy, & ghét cả những người thích nó.

Quá hiểu bản tính Khánh Phong, Thúy Bình không thêm cãi lại, cô bảo:

– Anh hãy nghe tôi, tập thích hoa điệp vàng đi. Vì người thích loài hoa này có tâm hồn rất đẹp.

– Trừ cô ra chứ gì? Tôi biết. – Phong đáp tỉnh.

Thúy Bình lắc đầu:

– Anh quả thật không hiểu gì người xung quanh cả. Tâm hồn tôi mà anh không cho là đẹp thì quả là 1 sai lầm lớn.

Khánh Phong không đáp. Anh quay nhìn Thúy Bình với ánh mắt đầy thiện cảm. Thúy Bình đến bên khung cửa sổ rực hoa điệp vàng làm tâm hồn anh trỗi lên 1 khúc nhạc khác thường. Bỗng dưng anh muốn hát:

“Em là cô Tấm

Bước ra từ cội hoa vàng

Lung linh

Sóng mắt như ngàn vì sao

Tà áo em

Bay trong gió chiều

Bên khung cửa vàng

Hắt hiu...”

o O o O o

Khánh Phong vừa bước ra khỏi phòng Thúy Bình thì gặp Thủy Trinh.

– Anh Phong!

– Có gì không? – Phong có vẻ dè dặt.

– Anh có thể nói chuyện với em không?

Phong không còn cách nào khác là đồng ý. Anh đưa Thủy Trinh đến băng đá kê ở hành lang.

– Anh Phong! – Trinh nói - Tại sao anh lánh mặt em?

– Anh không có. – Khánh Phong đáp - Chẳng qua là anh bận việc thôi.

– Bận việc? Bận việc hay là bận gặp gỡ Thúy Bình?

– Em nói gì?

– Anh đừng giả vờ nữa. Anh nói đi! Em & Thúy Bình có gì khác nhau. Em thua Thúy Bình ở điểm nào? 4 năm du học, chẳng lẽ tình cảm trong 4 năm không bằng tình cảm trong vài tháng sao anh?

– Anh cấm em nói bậy!

– Em không nói bậy. Anh thật khó hiểu. Anh cần chiều chuộng, em đã chiều chuộng. Còn Thúy Bình, cô ta luôn chống đối anh. Cô ta cũng chẳng quan tâm anh, sao anh lại yêu cô ta chứ?

– Em đừng nói linh tinh.

– Linh tinh ư? Phải, em nói rất linh tinh, nhưng đúng chứ gì?

Khánh Phong thở hắt ra:

– Em về đi. Lúc nào bình tĩnh lại hãy nói chuyện tiếp.

– Anh đứng lại đó! – Thủy Trinh hét lên – Em... muốn anh nói rõ ràng hơn.

Khánh Phong ngồi xuống:

– Thủy Trinh! Đây là công ty. Muốn gì, về nhà hãy nói.

– Em không về. Anh mà không nói rõ, em không về. Trái lại, em sẽ tìm Thúy Bình hỏi chuyện.

Phong bắt đầu bực bội:

– Em thật vô lý, Thủy Trinh à. – Phong hạ giọng - Nếu anh có làm gì để em hiểu lầm thì anh xin lỗi, chứ anh lúc nào cũng xem em như em gái.

– Em gái ư? Anh Phong! – Trinh gần giọng – Lúc trước, anh yêu Yến Nhi, em rất đau khổ nhưng vẫn cố vui vẻ. Đến bây giờ, chia tay Yến Nhi, anh lại đến bên Thúy Bình. Tại sao vậy? Em có gì không bằng Thúy Bình?

Khánh Phong đứng lên:

– Thôi, chào em. Lúc khác ta nói chuyện.

Phong nói rồi đi thẳng. Thủy Trinh buông mình xuống ghế, thần thờ.

– Lại 1 người đau khổ! – Thẻ My đứng sau lưng Trinh lúc nào - Khổ vì Thúy Bình.

– Cô nói gì?

– Tôi nói là có người đau khổ vì Thúy Bình. Sao chúng ta không liên kết lại phá ả 1 trận? Cô sẽ có Khánh Phong, còn tôi sẽ có Vĩnh Phú.

– Vĩnh Phú ư?

– Vâng, Vĩnh Phú cũng mê một cô ả Thúy Bình.

– Cô định làm thế nào?

– Tôi sẽ nói cụ thể hơn, nhưng phải từ từ. Rủi cô “trá hàng” thì khổ cho tôi.

– Cô cứ tin tôi! – Thủy Trinh quả quyết – Tôi phải trả thù Thúy Bình, tôi phải giành lại Khánh Phong.

Thẻ My mỉm cười ranh mãnh:

– Phải, cô rất đẹp, lại có tài. Còn Thúy Bình thì được gì chứ? ả chỉ giỏi quỵên rũ đàn ông thôi. Nhưng rồi... Thúy Bình ơi! Cô sẽ phải hối hận vì điều đó.

– Cô định làm gì?

– Phá công ty.

– Bằng cách nào?

Thẻ My nhếch mép:

– Từ từ tôi... Nhưng tôi nhờ cô. Cô cũng là 1 kỹ sư phụ trách bộ phận kỹ thuật. Chỉ cần cô thêm 1 chút gì đó vào quy trình sản xuất, xi măng không thành phẩm, công ty không giao hàng kịp thời thì...

– Nhưng Khánh Phong đang phụ trách chứ không phải tôi.

– Dễ thôi, cô cứ nghe tôi đến xin lỗi Khánh Phong, & lợi dụng quan hệ thân thuộc để phá. Rất tiện lợi phải không? Còn nữa, Thúy Bình sẽ nghi ngờ ai?

Khánh Phong & Vĩnh Phú, cô ta sẽ trút giận lên .

– Có người khác rồi. Tôi sẽ điều tra. Biết đâu chúng ta sẽ có thêm người.

– Nếu có, cũng chẳng ai theo phe anh đâu.

– Có cô đủ rồi. – Luân nheo mắt rồi đi thẳng.

Thế My nhìn theo rồi từ từ rời chỗ, trong lòng vui với kế hoạch mới hình thành.

o O o O o

Khánh Phong không đến nhà Khải Minh nữa. Anh không thể đối diện với Yến Nhi, cô cũng không thích gặp anh. Trong mắt Yến Nhi bây giờ chỉ có mỗi Khánh Huy, & anh không muốn phá vỡ điều đó.

K-huy dạo này cũng cởi mở với Phong hơn. Chính điều đó làm Khánh Phong vô cùng sung sướng. Công việc dạo này ngày càng nhiều, anh không còn thời gian nghĩ đến chuyện khác. Phong cũng không hiểu nổi mình. Hết rảnh 1 chút, trong đầu anh lại loáng thấy hình ảnh Thúy Bình. Nhất là từ lúc anh biết Bình là “công chúa bướng bỉnh” bé bỏng bấy lâu nay mình trò chuyện.

Anh mở máy vi tính lên, không có “công chúa” trên mạng, chỉ có 1 dòng nhắn.

“Tiểu hoàng tử! Lâu quá không gặp, dạo này mình bận lắm. Không biết bạn có ở gần mình không? Mình không thể lên mạng trò chuyện với bạn thường xuyên được. Bạn chắc cũng thế...”

Dòng nhắn khá dài. Công chúa đúng là công chúa, vẫn nghịch ngợm như xưa.

Phong click chuột, nhắn lại. Bây giờ chỉ có anh là người biết mặt đối phương. Phong vui vì điều đó.

Anh chuẩn bị đứng lên thì chuông cửa reo vang. Phong ra mở cửa:

– Thúy Bình!

– Vâng. Bộ lạ lắm sao?

– Không lạ, nhưng bất ngờ. Cô vào đi!

– Tôi không vào. Nhưng tôi chờ anh, chúng ta đi ra kia bàn công chuyện.

Phong cười:

– Nhà chỉ có mình tôi, cô lo gì?

– Nhưng tôi thích ngồi ngoài kia hơn.

Thúy Bình chỉ về phía băng đá cuối vườn, nơi có cây điệp vàng đơm hoa rực rỡ.

– Được thôi. – Phong lắc đầu – Cô lúc nào cũng thế. Loài hoa ấy có gì đẹp chứ?

– Nhưng tại sao anh lại chưng nó trong nhà? – Bình hỏi, khi Phong vừa bung 2 ly sinh tố ra.

– Gì cơ?

– Hoàng điệp ấy?

– À! Cho sáng nhà thôi. Tôi lười đi mua hoa mà lại...

Thúy Bình đưa tay chạm những giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt.

– Nóng chết đi được!

- Vậy mà đòi ra đây. Trong nhà có máy lạnh lại không chịu.
- Tôi ghét máy lạnh.
- Thôi được, cô tìm tôi có việc gì? Quan trọng không?
- Tùy anh thôi. – Thúy Bình cố ý lặp lại câu nói của Khánh Phong đã nói với mình.
- Phong vẫn không tỏ vẻ gì nao núng:
- Tôi chỉ cảm thấy quan trọng khi chuyện liên quan tới mình. Còn chuyện công ty thì tôi không quan tâm. Và tôi chỉ thích nghe chuyện gì quan trọng thôi.
- Anh thật ích kỷ!
- Ích kỷ không phải là 1 tính xấu. Nhưng đó không phải là ích kỷ, đó chỉ đơn giản là không thích xen vào chuyện người khác thôi.
- Phong nói & đưa ly sinh tố lên miệng uống ngon lành. Thúy Bình làm theo, chép miệng:
- Anh pha sinh tố... dở thật đấy.
- Dở thì đừng uống. – Phong nói - Đỡ hao.
- Có 1 ly nước mà cũng tiếc, anh đúng là... trùu sò.
- Còn tính nào nữa, cô gán luôn cho tôi đi. – Phong cười – Thôi, nói vào chủ đề đi. Cô đến đây bàn chuyện của Vĩnh Phú, đúng chưa?
- Đúng.
- Vĩnh Phú thế nào rồi?
- Không thế nào cả. Tôi chỉ phát hiện ra anh ta chính là đứa bé trai con gia đình bị tai nạn năm đó.
- Sao cô biết?
- Hồ sơ cũ. Anh Khải Minh đã lục giúp tôi.
- Tôi biết ngay là cô sẽ nhờ Khải Minh mà.
- Anh biết ư?
- Tất nhiên. Vì thế nên tôi không nhờ nó. Rồi mọi chuyện thế nào?
- Lẽ ra gia đình ấy còn 1 bé gái nữa, nhưng Vĩnh Phú chỉ có 1 mình, đâu có em út gì.
- Có đấy. – Phong lên tiếng – Em Vĩnh Phú là 1 người rất quen thuộc với chúng ta.
- Là ai?
- Vân Phương.
- Vân Phương ư? Chẳng lẽ Vân Phương...
- Vân Phương chưa biết, có thể Vĩnh Phú cũng chưa biết. Tôi chỉ suy đoán thôi. Vì hôm Vân Phương ở viện, tôi phát hiện ra cô ấy còn có 1 người anh trai. Cả gia đình: Phạm Vĩnh Tuyên, Nguyễn Thị Vân, Phạm Vĩnh Phú, Phạm Vân Phương.
- Thật. Chỉ vì anh em họ chưa gặp nhau thôi.

– Khổ anh Hai rồi! – Thúy Bình kêu lên.

– Khổ cả 2 đấy. Nhưng... - Phong đột nhiên dừng lại – Cô có thể cứu vãn mọi chuyện đấy.

– Tôi ư?

– Cô chỉ cần nghe tôi, Vĩnh Phú tất sẽ nguôi giận. Đây cũng là cách cô cứu ba cô.

– Có nên giúp anh em họ gặp nhau không?

– Có chứ. Cô cứ tạo cơ hội, còn việc còn lại, từ từ sẽ tính. Cô cứ tin tôi, mọi việc sẽ ổn thôi.

– Anh chắc chứ?

– Không chắc. – Phong đáp.

Thúy Bình cười. Khánh Phong đúng là Khánh Phong, lúc nào cũng nói ngược. Bình đứng lên đi vào nhà.

Khánh Phong bước theo. Bình vào tới cửa chợt dừng lại.

– Gì thế?

– Anh vào trước đi.

– Cô cứ vào, nhà tôi không có nuôi cạp.

Bình cười khúc khích:

– Đương nhiên rồi. Chứ anh có nuôi cạp, tôi đã vào nhà từ... nãy giờ để xin bắt tay nó.

Phong đẩy cửa bước vào. Bình như chìm vào không gian đầy nghệ thuật. Không ngờ Phong lại nghệ sĩ thế. Thúy Bình bước đến bên đàn máy hiện đại.

– Anh cũng ái mộ ca sĩ Khánh Bình sao? – Thúy Bình reo lên đầy thích thú.

– Thì có sao đâu nào. – Phong đáp - Chẳng lẽ mọi người thì thích được còn tôi thì không à?

Bình che miệng cười:

– Tôi chỉ hỏi thế thôi, vì tôi cũng rất ái mộ Khánh Bình. Anh ta chỉ ca những ca khúc mình sáng tác, mà những bài hát Khánh Bình viết đều ca ngợi hoa điệp vàng.

– Cô ái mộ chỉ vì thế thôi sao?

– Không. Khánh Bình còn hát rất hay, rất truyền cảm nữa.

– Cô thấy mặt Khánh Bình lần nào chưa?

– Tôi ao ước được gặp biết mấy. – Bình thở dài – Nhưng anh ta không bao giờ lộ diện trước công chúng.

– Tôi thì gặp rồi. – Khánh Phong nói.

Thúy Bình hào hứng hỏi:

– Trông anh ta thế nào?

– Bình thường thôi.

– Tôi không tin.

– Vì sao?

Thúy Bình tỏ vẻ quan trọng:

– Vì anh ta phải khác người kia. Ít ra là anh ta phải... phải..

– Phải thế nào? – Khánh Phong trêu.

Ngay cả 1 cô gái lạnh lợi như Thúy Bình cũng phải áp úng. Bình chẳng tìm ra từ ngữ nào để diễn đạt được điều mình muốn nói. Phải khác thế nào nhỉ?

Khánh Phong vẫn không buông tha:

– Cô nói đi chứ.

– Tôi không nói nữa. – Bình bướng bỉnh – Anh nói đi! Anh ta bình thường là bình thường thế nào?

– Thì bình thường giống... tôi vậy nè.

– Anh ta đẹp trai không?

– Đẹp.

– Đẹp... cỡ nào?

– Cỡ... tôi.

Phong nói rồi nhe răng cười. Thúy Bình giận dữ:

– Không giỡn à ghen.

– Tôi nói thật đó.

– Không nói chuyện với anh nữa. Tôi về.

Bình đứng lên nện giày lộp cộp ra cửa. Đường như bao nhiêu bướng bỉnh, cô dồn hết xuống đôi chân.

– Tội nghiệp đôi giày! – Phong nheo mắt – Nhà nhẹ thôi.

Bình không trả lời, cô lên xe, nổ máy.

Phong nói với theo:

– Cô có muốn... xin hình Khánh Bình không, tôi xin cho.

Thúy Bình đã đi xa, tà áo trắng cùng dáng người nho nhỏ khuất dần sau dãy hoa điệp vàng mênh mông. Phong bồi hồi khẽ hát:

“Em là cô Tấm

Bước ra từ cội hoa vàng...”

Trọn Đời Chỉ Một

Chương 8

Khánh Huy cùng Yến Nhi dạo bước trong vườn. Ba tháng trôi qua, Yến Nhi sống trong sự bình yên của 1 người quên quá khứ.

– Nhi à! – Huy gọi.

– Gì thế anh Huy? – Yến Nhi quay lại.

Khánh Huy thở dài. Anh biết lúc này mình quan trọng trong cuộc sống của Yến Nhi. Nhưng... khi Yến Nhi nhớ lại thì sao?

– Gì thế anh? – Nhi lại hỏi 1 lần nữa.

– Không có gì. – Huy lấp lửng - Mặt trời kìa.

Yến Nhi che miệng cười khúc khích:

– Anh làm như em chưa thấy mặt trời lần nào ấy.

Huy vừa định trả lời thì Khải Minh xuất hiện.

– Nhi à!

– Gì vậy anh Hai?

– Em vào nhà nấu cơm đi, anh nói chuyện với Khánh Huy 1 chút.

– Vâng ạ. – Nhi ngoan ngoãn.

– Cậu ngồi xuống đi!

Minh bảo Huy khi Yến Nhi vừa đi khuất.

– Có gì không ạ?

Khải Minh cười:

– Không. Tôi chỉ hỏi cậu, cậu có thương Yến Nhi thật lòng không? Vì Yến Nhi bây giờ không phải là Yến Nhi của ngày xưa.

Khánh Huy hạ giọng:

– Anh Minh! Em yêu Yến Nhi mãi mãi. Chỉ mong rằng tỉnh lại, cô ấy vẫn yêu em. Em rất sợ khi nhớ lại mọi chuyện, thì em sẽ chẳng còn là gì đối với cô ấy cả?

Khải Minh cười an ủi:

– Không đâu. Yến Nhi là người rất tình cảm, lại rất hiểu chuyện. Chắc chắn nó không phụ cậu đâu.

– Hy vọng thế. – Khánh Huy thở nhẹ

– Cậu có về nhà không? – Khải Minh hỏi đột ngột.

– Có chứ ạ.

– Không. Ý tôi nói là về nhà cậu, nhà của Khánh Phong kìa.

Khánh Huy đứng lên, đi đi lại lại, vẻ suy nghĩ hiện lên trên mặt. Khải Minh hiểu ý.

– Cậu về chưa? Cậu còn phân vân gì chứ? Khánh Phong thật lòng với cậu, cậu còn chưa rõ sao?

– Không phải em chưa rõ, nhưng tạm thời chưa chấp nhận được thôi. Em sẽ về, nhưng phải có thời gian.

– Khánh Huy! Cậu nghe tôi, cậu hãy về với anh cậu. Quá khứ không là gì cả. Cậu thấy Yến Nhi đó, nó đã quên hết quá khứ & hiện rất vô tư. Huống chi, Khánh Phong trong quá khứ cũng tốt với cậu. Chưa bao giờ Khánh Phong làm điều gì khiến cậu buồn mà, có đúng không?

– Đúng. – Huy đáp nhanh

– Người có lỗi với cậu là ba cậu, không phải Khánh Phong. Đừng vì giận

hòn vô có mà mất tình anh em. Cậu nghe tôi đi.

– Vâng, cảm ơn anh.

Dạo này Khánh Huy ít đi chơi. Anh xa dần đám bạn giang hồ, vì Yên Nhi thì ít, vì... Khánh Phong thì nhiều. Nhưng không mấy ai hiểu được điều đó, trừ... chính bản thân Huy.

– Thôi, em về. – Huy tiếp lời – Có lẽ anh nói đúng, đã đến lúc anh em em phải hoà thuận rồi.

Khải Minh nắm lấy tay Huy:

– Gượng đã, ăn cơm xong hẵng về. Chẳng lẽ bảo Yên Nhi nấu cơm lại bỏ nó ăn 1 mình à. Chán chết!

Khải Minh khoát tay như 1 người bạn thân thiết. Anh làm đúng như những gì mình hứa với Khánh Phong hướng Khánh Huy về con đường tốt đẹp.

o O o O o

Vĩnh Phú bước vào phòng Thúy Bình, nửa vui nửa lo lắng:

– Cô gọi tôi có chuyện gì?

Bình tỏ vẻ thoải mái:

– Hình như anh có 1 người em?

Phú giật mình:

– Không, đâu có.

– Vậy là tôi lầm. Cô Phạm Vân Phương không phải là em anh, thế mà tôi cứ tưởng...

Vĩnh Phú chồm lên, nắm vai Thúy Bình rồi buông ra ngay:

– Xin lỗi... Nhưng cô vừa nói gì? Vân Phương...

– Phải, Phạm Vân Phương, con ông Phạm Vĩnh Tuyên.

Phú vui mừng khôn xiết, Vân Phương, Vân Phương... anh đã gặp được Vân Phương – cô em gái thất lạc gần 8 năm. Nhưng tại sao không phải anh mà là Thúy Bình phát hiện ra? Chính điều đó làm V-Phú buồn bực.

– Vân Phương... sắp làm chị Hai tôi. – Bình tỏ vẻ không quan tâm tới thái độ của Vĩnh Phú, tiếp lời - Chị & anh tôi sẽ làm lễ cưới.

– Không được. – Phú hét lên – Không được.

Bình vờ hỏi:

– Vì sao?

– Vì... - Phú trả lời theo 1 hướng khác – À... vì anh em tôi chưa gặp nhau, à... còn vì tôi không biết anh cô là người thế nào. Tôi... tôi... lo cho hạnh phúc của Vân Phương.

– Anh yên tâm đi! – Bình nói – Anh tôi rất tốt, hạnh phúc của Vân Phương bảo đảm như ý.

– Làm sao như ý được. – Phú lẩm bẩm rồi nói lớn – Tôi muốn gặp em tôi.

– Được, tôi hẹn cho anh. – Bình cười – Anh đợi nhé!

Thúy Bình bấm điện thoại gọi cho Duy Bình. Giọng cô vui vẻ:

– Chị Phương hả? Anh Hai đâu? Ra ngoài rồi à. Vậy bao giờ về, nửa tiếng nữa à. Vậy tiếng nữa, ta gặp nhau, nhớ nói Duy Bình đưa đi. Em dành cho chị 1 bất ngờ. Ở “Hoàng Hoa” nha!

Phú lắng nghe bên kia đầu dây loáng thoáng câu hỏi. Bình trả lời:

– Nói bất ngờ mà. Thôi, bye nha!

Bình nói rồi gác máy:

– Xong, anh sẽ gặp em anh trong vòng 1 tiếng nữa. À! – Thúy Bình vờ quay sang hỏi Vĩnh Phú - Chuyện nguyên vật liệu bị tráo đổi, anh nghĩ thế nào?

Phú dè dặt:

– Tôi không rõ cô hỏi gì?

– Có gì đâu. Ý tôi hỏi là anh có nghi ngờ ai tráo đổi nguyên vật liệu không?

– Không. – Phú đáp gọn – Tôi không dám nghi ai cả.

Thúy Bình nhìn xoáy vào Phú:

– Thật không?

– Thật.

– Vậy thì tốt. Tôi cũng chẳng nghi ai cả. Tôi tin cả công ty.

Thúy Bình cố ý nói thế để thăm dò Vĩnh Phú, không ngờ anh vẫn bình tĩnh:

– Cô cẩn thận thật. À! Cô có điều tra xem ai làm không?

– Có chứ. – Bình gật đầu.

– Có kết quả không? – Phú hỏi

Thúy Bình mỉm cười nhẹ nhàng:

– Không. Và tôi cũng bỏ, không điều tra nữa. Có khi nhập phải hàng dỏm thôi, chứ không ai tráo đổi.

Vĩnh Phú buột miệng:

– Biết đâu có người cố tình vì lợi nhuận mà làm điều đó.

Thúy Bình nghe rõ, nhưng làm ra vẻ không quan tâm:

– Anh nói chơi... chẳng lẽ anh nói tôi hay anh & Khánh Phong, vì chuyện này có liên quan 3 chúng ta.

– Không. – Phú cười giả lả - Tôi chỉ nói thế thôi, chứ cô là 1 giám đốc tốt mà.

– Tôi cũng nghĩ vậy. – Bình gật đầu.

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa.

– Vào đi!

Thẻ My bước vào, liếc nhanh Vĩnh Phú & Thúy Bình rồi lên tiếng:

– Cô ký giúp tôi văn kiện này?

– Gì vậy?

– Xuất hàng... Một nghìn bao xi măng cho công trình thủy lợi thành phố.

– Xi măng loại nào? – Bình hỏi.

– Loại 1 trong hợp đồng có, cô đọc đi.

Thúy Bình đọc lướt qua rồi ký vào. Cô gấp hồ sơ trao lại cho Thẻ My.

– Xong rồi! Cô lo gấp giúp tôi. Xin lỗi, tôi phải đi có chút chuyện.

– Vâng. – Thẻ My đáp rồi bước ra cửa.

Thúy Bình bước ra sau cùng. Cô khép cửa lại & xuống lầu bằng cầu thang bộ.

– Anh Phú! – My gọi khi Vĩnh Phú dợm bước theo – Anh đi đâu đó?

– Tôi đi có chút chuyện.

– Chuyện gì?

Phú bực mình.

– Chuyện riêng. Thôi, tôi đi, trễ giờ rồi.

Thẻ My nhếch mép:

– Giờ hẹn hả? Đúng rồi. Thúy Bình đang chờ phía dưới, phải không?

– Không nói với cô nữa. – Phú gắt.

– Anh Phú! – Thẻ My hạ giọng – Anh ghét em thế sao?

– Không có. Nhưng... anh có chuyện đi gấp. Thôi, chào My.

Phú nói xong rồi bước vội vào thang máy. Thẻ My hậm hực nhìn theo.

– Thật đáng ghét!

My lăm lăm rồi đi về phía cuối hành lang, nơi phòng của Thẻ Luân.

– Có gì thế? – Luân hỏi khi My vừa vào.

– Có gì đâu. Nhưng thật bực mình. Vĩnh Phú đi với Thúy Bình rồi.

– Vậy sao? Vậy mà cô bảo không có gì. Cô không ghen sao?

– Ghen ư? Không bao giờ. Tại sao tôi phải ghen trong khi Vĩnh Phú sắp thuộc về tôi.

– Cô tự tin thế là tốt. Này! Thủy Trinh bắt tay vào việc chưa?

– Chưa. Nhưng sao?

– Bảo cô ấy làm đi, tránh đêm dài lắm mộng, kế hoạch lên rồi thì cứ thế mà làm.

Thẻ My đứng lên:

– Được, tôi bảo cô ấy làm ngay.

– Chúc thành công! – Luân cười.

Thẻ My đi ra mà không để ý nụ cười đắc ý của Thẻ Luân. Anh nhắc ông nghe lên.

– Alô. Có phải nhà tổng giám đốc Sơn?

– Phải, anh là ai? - Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên - Gặp ba tôi có chuyện gì?

– Cô bảo ba cô ra nghe điện thoại. À! Khỏi. Cứ nhắn ông ấy ra quán “Hải Đường” gặp tôi, ngày mai, ba giờ.

– Anh là ai?

– Cô cứ nói, tôi là người về từ 8 năm về trước, hẳn ông ấy sẽ biết thôi.

– Vâng.

Thẻ Luân cười đắc thắng, chuẩn bị tất cả những gì cần thiết cho cuộc gặp gỡ

ngày mai.

o O o O o

Trong phòng tranh, Duy Bình vỗ vai Phong.

– Đi nha!

– Đi gặp anh của Vân Phương hả?

Duy Bình nheo mắt:

– Thì ra cậu & Thúy Bình sắp xếp cuộc gặp này, có phải không? Lộ rồi nhé!

Chính tôi còn không biết đi đâu, chỉ biết là Thúy Bình nhẩn.

Phong biết lỡ lời, vội cười giả lả:

– Thì... sắp xếp, nhưng đâu có sao. Tôi giúp Vân Phương của anh, chẳng lẽ anh không vui sao?

– Tôi không có nói là không vui, cậu đừng đánh trống lảng. Tôi chỉ hỏi là phải cậu & Thúy Bình sắp xếp không thôi? Hai người ghê thật! Thì ra 2 người gây nhau xoành xoạch, chỉ là tung hỏa mù.

Phong dứ dứ nắm đấm:

– Anh mà nói nữa, tôi sẽ cho ăn đấm đấy.

Duy Bình cười lớn:

– Cứ việc. Nhưng đấm tôi rồi thì khó lòng theo đuổi Thúy Bình đấy.

– Tôi đâu có định theo đuổi Thúy Bình.

– Vậy sao? Vậy là tôi lầm. Xin lỗi nhé! – Duy Bình nói bằng giọng trêu cợt.

Khánh Phong thu tay lại:

– Không nói với anh nữa.

– Đi nha! – Duy Bình kéo tay Phong.

Phong tỏ vẻ dễ dãi.

– Được thôi. Nhưng có dư người không?

– Làm sao dư được. Chỉ có tôi dư thôi. Vì vậy, tôi sẽ không đi.

– Anh không đi ư? Vậy Vân Phương?

– Vì vậy tôi mới nhờ cậu đưa Vân Phương đi giúp. Một chút nữa, tôi có khách quan trọng.

– Nam hay nữ? – Phong hỏi

– Đàn ông. – Bình đáp tỉnh - Được chưa?

Phong gật gù:

– Chấp nhận được. Mà khách quan trọng lắm sao mà bỏ cả anh vợ tương lai?

– Rất quan trọng. Khách tới mua tranh & thẩm định tranh luôn. Vân Phương biết rồi. Anh đưa Vân Phương đi gúp nhé!

– Anh không sợ sao?

– Sợ gì?

– Tôi sẽ... cướp mất Vân Phương.

– Điều đó thì... Thúy Bình sợ chứ can gì tôi. Mà cậu không làm được việc

đó đâu, vì Vân Phương rất yêu tôi. Nếu không tin, cậu thử hỏi cô ấy xem.

– Anh tự tin nhỉ!

– Tất nhiên rồi.

Phong & Duy Bình vừa nói dứt thì Vân Phương bước ra.

– Có gì mà 2 anh vui thế?

– Không có gì. – Bình nhanh miệng – Thôi, em đi đi kéo trễ giờ hẹn với Thúy Bình & Vĩnh Phú.

Vân Phương quay lại:

– Em hồi hộp quá! Không biết anh Hai bây giờ thế nào?

Phong nổ máy xe.

– Lẹ lên! Tôi bảo đảm là anh ta rất... đẹp trai.

Vân Phương cười khúc khích:

– Trả lời như anh ấy...

Xe Khánh Phong chạy 1 vòng thành phố lên con dốc nhỏ. Quán “Hoàng Hoa” nằm cuối con dốc, yên tĩnh & lãng mạn cực kỳ.

Thúy Bình & Vĩnh Phú đã đợi từ lúc nào. Vừa thấy Khánh Phong, Bình buột miệng:

– Chỉ đi từ nhà đến thôi mà lâu gớm. Anh phải là người chạy xe cẩn thận cực kỳ.

Khánh Phong nhìn Vĩnh Phú, đáp:

– Tôi chẳng phải đến đây để cãi với cô. Anh Phú! – Phong chỉ Vân Phương

– Anh có nhận ra ai đây không?

– Anh Hai! – Phương kêu lên

– Em là...

– Vân Phương đây. Anh không nhận ra em sao?

Phú lao đến ôm em gái vào lòng.

– Nhận ra chứ. Em thay đổi nhiều, nhưng anh vẫn nhận ra. Chúng ta ở cùng 1 thành phố, nhưng sao mãi đến giờ mới gặp nhau nhỉ?

Phương lau nước mắt, chỉ Khánh Phong & Thúy Bình:

– Anh phải cảm ơn họ, Thúy Bình & Khánh Phong. Nếu không có Bình & anh Phong, em & anh chắc chẳng bao giờ gặp nhau.

Vĩnh Phú bắt tay Khánh Phong rồi nhìn sang Thúy Bình:

– Cảm ơn 2 bạn, cảm ơn nhiều.

– Không có chi. – Bình nheo mắt – Hai anh em cứ trò chuyện, tôi ra đây 1 chút.

Nói xong, Bình quay sang kéo tay Khánh Phong đi mất.

o O o O o

Cùng lúc đó ở phòng tranh Duy Bình.

– Ông thấy thế nào, Mr. John?

– Rất tuyệt! - Người đàn ông đeo kính trắng đáp - Quả là một tài năng. Ông

Duy Bình! Số tranh này ông bán thế nào?

– Tùy ngài ạ. – Duy Bình đáp – Tôi vẽ theo cảm hứng & với ý định truyền đạt cái đẹp đến mọi người. Chỉ cần nghệ thuật được tồn tại thôi, còn tiền bạc, tùy ông ạ.

– Rất tốt! Thẳng thắn & chân thành. Tôi đồng ý mua số tranh này với giá rất hợp lý. Ông sẽ không thiệt thòi đâu.

Duy Bình cười:

– Tôi cảm ơn ông.

– Ông Duy Bình! - Người đàn ông tiếp lời – Tôi sẽ tạo cơ hội cho ông ra nước ngoài phát triển tài năng. Ông có thể liên lạc với tôi qua số điện thoại này.

– Tôi cảm ơn ông. – Duy Bình cười lịch thiệp – Nhưng tôi muốn suy nghĩ.

– Được, tôi đợi ông. Bây giờ tôi lấy số tranh này. Tiền bạc tôi sẽ thanh toán luôn, ông đồng ý chứ?

– Tôi đồng ý. Cảm ơn ông.

Người đàn ông phụ trách giới thiệu cười:

– Hy vọng ông sẽ là họa sĩ cho phòng tranh chúng tôi.

Duy Bình tiễn 2 người khách đi, trong lòng vui sướng vô cùng. Con đường anh chọn rốt cuộc đã đem lại kết quả khá tốt.

Vì quá vui mừng, Duy Bình không để ý ông C-Sơn đã đến từ lúc nào. Ông Sơn nói:

– Chúc mừng! - Rốt cuộc anh cũng thành công.

– Ba! – Duy Bình kêu lên.

– Anh vẽ những bức tranh ấy trong vòng bao nhiêu năm để bán được từng ấy tiền? – Ông Sơn hỏi, giọng ngạo mạn – Và từng ấy tiền, anh sẽ sống trong bao lâu?

– Ba! Con vẽ là vì nghệ thuật.

Ông Sơn ngắt lời:

– Nghệ thuật nuôi sống anh chẳng? Nhìn tranh, anh no chẳng? Anh đã thành công rồi đó, anh sẽ được gì nào?

– Ba! – Duy Bình đáp nhanh - Sống trong thế giới này, con rất hạnh phúc. Con chán lắm sự bon chen, lọc lừa của thương trường, nên không theo con đường ba đã chọn. Con chỉ thích sống bình yên thôi ba à. Và ngành nghề này đã nuôi sống con, tuy nghèo khó, nhưng trong lòng lại thanh thản vô cùng.

Ông Sơn nhếch mép.

– Anh hãy sống đi với cái mơ lý tưởng của anh. Tôi đến đây chỉ để tìm Thúy Bình thôi. Nó đâu rồi?

– Thúy Bình không có tới đây đã 2 hôm. Có chuyện gì không ba?

– Chuyện gì cũng không liên quan anh? Thôi, tôi về.

Duy Bình không nói gì thêm, anh tiễn ông Sơn ra xe.
chiếc xe vun vút lao đi. Lòng Duy Bình buồn vô hạn. Đã bao năm rồi, ông Sơn vẫn không chịu hiểu anh.

o O o O o

Khánh Phong cùng Thúy Bình ngồi ở góc khuất quán cà phê. Vừa trò chuyện, vừa theo dõi hành động của anh em Vĩnh Phú.

– Tặng cô! – Khánh Phong đưa cho Thúy Bình 1 đĩa nhạc - Nhạc mới, đĩa gốc, chưa phát hành đâu.

Thúy Bình sẫm soi đĩa hát. “Hoa vàng phở biển”, là đĩa nhạc của Khánh Bình.

– Ở đâu anh có vậy?

– Của Khánh Bình tặng tôi.

– Vậy ư? – Thúy Bình hỏi giọng nghi ngờ

– Chẳng lẽ tôi đi trộm sao? – Phong hừ mũi.

– À, không! Ý tôi không phải vậy.

– Chứ ý cô thế nào?

– Thôi, bỏ đi. – Bình cười – Anh & Khánh Bình quen thế nào?

– Bạn bè thân thiết, tuy 1 mà 2.

Bình gật gù:

– Tôi hiểu.

– Hiểu gì? – Phong ngạc nhiên

– Hiểu câu anh nói.

– Hiểu thế nào?

Bình tỏ vẻ am hiểu:

– Thì anh & Khánh Bình thân thiết nhưng không thể thân... đến mức tối đa, vì Khánh Bình thì biết hát, biết sáng tác, còn anh thì mù tịt về nhạc.

Phong cười.

– Sao cô biết tôi mù nhạc?

– Sao không? – Bình nghinh mặt – Tôi chưa thấy anh hát là 1 nè, chưa nghe anh hát là 2. Vả lại, những người biết nhạc đều lẳng mạn, còn anh thì không?

– Còn gì nữa không?

– Còn chứ. Anh & Khánh Bình khó mà hợp nhau.

– Lý do?

– Khánh Bình yêu hoa điệp vàng là thế, còn anh thì lại ghét hoa điệp vàng & ghét cả những người yêu hoa. Thế thì làm sao làm bạn được.

– Thì tôi & Khánh Bình vẫn thân thiết đó thôi.

Bình lắc đầu:

– Tôi không tin. Theo tôi thì 2 người không có cùng sở thích, không thân thiết được.

– Vậy sao?

- Tất nhiên rồi. – Thúy Bình gật đầu quả quyết
- Ai nói với cô?
- Không cần ai nói cả, tự tôi suy đoán thôi. Mà nè! Lúc nào anh giúp tôi gặp Khánh Bình đi.
- Chi vậy?
- Lúc nào anh cũng chi vậy. Thì gặp cho biết mặt chứ chi.
- Vậy thì không nên.
- Vì sao?
- Tính tình Khánh Bình rất kỳ quái, cô mà gặp nó, không khéo sẽ bực mình cho mà xem.
- Kỳ quái thế nào?
- Không thể diễn tả được. Nhưng theo tôi biết, thì tính tôi & nó hơi giống nhau. Cô không ưa tôi thì làm sao ưa nó.
- Thúy Bình lầm bầm:
- Không dám không ưa đâu.
- Cô nói gì.
- Không có gì.
- À! - Đột nhiên Khánh Phong hỏi - Tiểu hoàng tử của cô thế nào rồi?
- Sao anh biết? - Vẻ ngạc nhiên lộ dần trên gương mặt Thúy Bình.
- Hôm đó Khải Minh chẳng hỏi cô là gì?
- Bình bĩu môi:
- Anh cũng quan tâm đến chuyện người khác nhỉ!
- Khánh Phong cũng không chịu thua:
- Tại sao tôi phải quan tâm. Nhưng hôm đó, không muốn nghe, tôi cũng phải nghe thôi. Cô nói to cứ như.... hét ấy, làm sao không nghe cho được.
- Thúy Bình liếc xéo Phong:
- Tôi mà nói như hét à. Giọng nói của người ta vừa thanh vừa ấm, thế mà...
- Đúng là người không sành nghệ thuật có khác.
- Phong mở to mắt:
- Giọng nói cô thì có liên quan gì đến nghệ thuật chứ?
- Sao không liên quan. Vậy thì tôi hỏi anh, Khánh Bình hát bằng cái gì?
- Thì bằng miệng chứ bằng gì?
- Vậy thì tôi nói cũng bằng miệng. Hát là 1 nghệ thuật thì nói ắt hẳn cũng thế.
- Khánh Phong phì cười:
- Vậy trên đời này, chắc chỉ có mình cô nói chuyện bằng miệng quá.
- Thúy Bình cung tay, chưa kịp đáp thì Khánh Phong chỉ sang bàn bên cạnh.
- Nhìn kia!
- Thúy Bình nhìn đôi nam nữ vừa bước vào.
- Khánh Huy & Yến Nhi! – Bình kêu lên.

– Không phải. Tôi chỉ cô bên kia kia. – Phong đưa tay chỉ Vân Phương & Vĩnh Phú, dường như họ đang cãi nhau.

Thúy Bình nhìn theo hướng Khánh Phong chỉ.

– Ta đến xem họ gây gì?

– Anh định can thiệp à?

– Không nên. – Khánh Phong khoát tay - Chỉ nên xem thôi.

– Vậy thì xem để làm gì?

– Biết đâu trong lúc nóng giận, Vĩnh Phú sẽ nói ra điều gì đó.

Phong nói rồi gọi tính tiền. Anh cùng Bình nhẹ nhàng đến bàn Vĩnh Phú, đứng sau chậu cây dừa kiểng.

– Em không nghe anh sao?

– Anh Hai! Em không thể xa Duy Bình.

– Vậy là em quên cái chết của cha mẹ rồi sao?

– Nhưng đó không phải lỗi của Duy Bình. Anh Duy Bình không có lỗi. – Vân Phương sụt sịt.

– Vậy thì sao? Ba nó đã hại chết ba mẹ. Hai anh em ta ra nông nổi này, em còn yêu nó được sao?

– Nhưng anh Bình rất tốt với em.

– Vậy thì sao? Tốt thì được gì, em cũng sẽ khổ. Nó giống cha nó, rồi thì nó sẽ làm như cha nó. Người ta sẽ nguyên rửa, trả thù, em sẽ khóc hận triền miên.

– Anh Bình không bao giờ làm thế, anh ấy không kinh doanh.

Khánh Phong đứng kề Thúy Bình, tai lắng nghe cuộc trò chuyện. Mấy sợi tóc Thúy Bình cọ vào má Phong. Anh như chìm sâu trong mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra từ mái tóc.

Vĩnh Phú đột ngột hạ giọng:

– Anh không nói với em nữa. Nhưng thù này, anh sẽ trả. Nếu em muốn Duy Bình yên ổn, hãy khuyên hắn đi xa đi.

– Sao vậy anh?

– Tốt nhất em đừng hỏi, cứ nghe lời anh. Chuyện của anh kể như không can dự tới em.

– Anh giận em sao?

– Giận thì không. Anh chỉ không muốn em đau khổ. Nghe lời anh được chứ?

– Vâng. Em nghe lời anh.

– Anh không muốn Duy Bình oán hận hay cảm thấy có lỗi với em. Vì vậy, đừng cho hắn biết em là con của gia đình đã bị cha hắn hại chết. Hãy để mọi việc bình thường.

– Anh Hai! Anh tính thế nào? Trả thù bằng cách nào?

– Đó là việc của anh. Thôi, em đừng hỏi nữa. – Phú ngắt lời – Có người đến kia.

Phương quay lại.

– Vân Phương! – Khánh Huy chào Phương – Còn đây là...

– Anh của tôi. Yên Nhi thế nào rồi?

Khánh Huy chỉ Yên Nhi.

– Cô ấy đây. Chẳng thế nào cả, Yên Nhi vẫn cứ sống bằng hiện tại.

Yên Nhi cười thật tươi:

– Em không nhớ gì cả, nhưng không sao, bây giờ em vẫn rất hạnh phúc.

Khánh Phong chợt khều Thúy Bình:

– Ta về thôi.

– Về ư?

– Tất nhiên. Hay là cô muốn ở lại, vậy tôi về.

Khánh Phong nói rồi bỏ đi. Thúy Bình hậm hực đi theo.

– Vậy 1 chút, ai đưa Vân Phương về?

– Vĩnh Phú.

– Còn bây giờ, ai đưa tôi về? – Bình vờ hỏi.

– Cô... đi bộ. – Phong đáp tỉnh.

– Anh không ga-lăng tí nào cả.

– Tại sao tôi lại phải ga-lăng. Tôi không thích ga-lăng với bất kỳ ai, nhất là cô.

– Tại sao chứ?

Phong vừa dắt xe vừa nói:

– Cô tự nghĩ đi. Thôi, leo lên xe, tôi đưa về.

– Anh bảo không ga-lăng với tôi cơ mà.

– Thì tôi có ga-lăng đâu. Chẳng qua là bỏ cô về bộ thì tội nghiệp... đôi giày thôi.

Bình vừa leo lên xe, vừa lẩm bầm.

– Đáng ghét, đáng ghét!

– Cô muốn xuống đi bộ không? – Phong hỏi

– Gì cơ?

– Cô cứ luôn miệng “đáng ghét”... Ghét tôi hay là ghét chiếc xe đây?

Bình dậm dẳng:

– Theo anh thì tôi ghét ai? Mà nếu có ghét, tôi cũng đâu dại gì ghét... chiếc xe chứ. Nó chở tôi mà.

– Vậy là cô cũng không ghét tôi. Tôi cũng có 1 phần trong việc chở cô. Cô ghét ai bây giờ không còn quan trọng nữa.

– Vì sao?

– Vì người cô ghét không phải là tôi & thằng bạn yêu quý này.

Phong nói xong rồi máy xe phóng vun vút làm Thúy Bình ngồi phía sau la oai oái.

Trọn Đời Chỉ Một

Chương 9

Khánh Phong đưa Thúy Bình về xong, liền rẽ vào hiệu vi tính quen thuộc. Anh lang thang trên mạng 1 lúc & chợt vui mừng khi thấy “công chúa bướng bỉnh” cũng vừa vào mạng.

– Xin chào! – Phong nhấp nháy mắt
– Lâu quá không gặp. Hoàng tử thế nào rồi?
– Chẳng thế nào cả. – Phong trở lại giọng điệu bình thường.
Bên kia máy làm dấu hỏi to đùng.

– Sao hôm nay hoàng tử nói chuyện giống dữ.
– Giống ai?
– Người tôi mới vừa tạm biệt cách đây 15 phút.
– Hẳn tên gì?
– Đừng hỏi. Tên hẳn xấu òm hà.
– Vậy tên hẳn rất đẹp à?
– Sao nói vậy, hoàng tử?

– Vì “con gái nói có là không mà”. Phải không?
Thúy Bình che miệng cười khúc khích rồi gõ vào máy:

– Hoàng tử hôm nay ăn nói cũng đáo để gớm.

Phong gõ tiếp:

– Đáo để thế nào?
– Dám lên án con gái là... nói dối.
– Tôi đâu có nói, đó là công chúa nói đó chứ.

Đột nhiên, Phong hỏi:

– Công chúa có tin là tôi biết tên cô rồi không?
– Tên gì?
– Thúy Bình.

Bên kia máy tỏ vẻ ngạc nhiên.

– Sao tiểu hoàng tử hay vậy?
– Đâu, nghĩ thử xem. – Phong tỏ ý đùa – Cô thông minh lắm mà.

Phong cố ý trêu Thúy Bình. Anh rất muốn cho Thúy Bình biết tiểu hoàng tử chính là Khánh Phong, nhưng không dám. Anh yêu quý Thúy Bình bướng bỉnh của ngày thường & quý cả tính bướng bỉnh của “công chúa” anh quen.

– Này! – Màn hình nhấp nháy - Ngủ quên hả?
– Không có. – Phong đáp – Tôi phải đi đây.
– ...

– Về ngủ. Thôi, chào ghen.

Anh nhanh chóng thoát ra khỏi mạng vì sợ chỉ 1 lúc nữa thôi, mình sẽ lộ bí mật trước những câu hỏi của Thúy Bình. Phong tắt máy, rời phòng vì tính. Anh cho xe chạy dọc con phố đầy hoa điệp vàng, vừa đi vừa hát bài hát mới sáng tác cho Thúy Bình:

“Tà áo em

Bay trong chiều lộng gió

Trong màu hoa

Anh yêu mãi không nhòa

Dù mai sau có xa

Muôn đời anh vẫn nhớ

Tà áo trong chiều vàng

Dáng nhỏ

Anh yêu thương...”

Phong yêu hoa điệp vàng từ lâu. Anh không hiểu mình & Thúy Bình có duyên nợ hay không mà bỗng dưng anh lấy tên Khánh Bình làm nghệ danh. Ít ai biết Khánh Bình chính là Khánh Phong. Thấy Thúy Bình hâm mộ Khánh Bình, Phong thấy vui vui trong lòng. Nửa muốn cho Bình biết, nửa lại không.

o O o O o

– Sao về trễ thế?

Khánh Phong vừa bước vào nhà đã thấy Khánh Huy ngồi chờ sẵn. Anh vui mừng.

– Khánh Huy! Em về lúc nào?

Thoáng thấy ba lô Huy để dưới chân, Phong reo to:

– Em chịu về đây với anh rồi sao?

Huy nhún vai:

– Biết sao được. Nhà cũ lở trả rồi, bây giờ mà... anh không chứa thì có nước em ra.... ngoài sân thôi.

Phong cười.

– Vậy thì anh không chứa đâu.

Huy đưa tay lên:

– Không cho cũng ở. Bây giờ có ai đuổi, Khánh Huy này cũng chẳng đi đâu.

Phong ngồi xuống bên em:

– Em về đây, còn Yến Nhi thế nào?

– Cô ấy vẫn bình thường.

– Anh... còn yêu Yến Nhi chứ?

Phong trầm ngâm không nói. Ba tháng nay, anh cố quên đi Yến Nhi. Anh khóa lấp hình bóng của Yến Nhi bằng hình bóng của Thúy Bình. Anh vẫn đến thăm Yến Nhi đó chứ. Chỉ là không dám vào nhà, không khuấy động sự

thanh bình trong hồn Yến Nhi. Anh bắt đầu quý mến Thúy Bình, nhưng điều đó không có nghĩa là Phong không còn yêu Yến Nhi.

– Thế nào? – Huy lặp lại câu hỏi

– Em hỏi để làm gì?

– Không làm gì cả. Nếu anh yêu Nhi, em sẽ trả cô ấy lại cho anh.

Khánh Phong to tiếng:

– Anh cấm em làm việc đó! Như thế là xúc phạm Yến Nhi.

– Nhưng anh biết Yến Nhi không yêu em?

– Vậy thì sao? Cái chính là bây giờ cô ấy yêu em.

Khánh Huy cất giọng nặng nề:

– Nhưng nếu cô ấy nhớ lại... Em có cảm tưởng là cô ấy bắt đầu nhớ lại.

– Thật sao? – Phong kêu lên

Huy lắc đầu:

– Không rõ. Chỉ là cảm giác thôi.

Phong thở phào:

– Có thể do em tưởng tượng thì sao?

Đột nhiên, Huy hỏi:

– Anh Hai! Nếu như... Yến Nhi nhớ lại & yêu anh, anh nghĩ thế nào?

– Anh... - Phong ngập ngừng - Thế nào nhỉ?

Nếu Yến Nhi còn yêu anh, anh sẽ làm sao? Chính Phong cũng không hiểu nổi mình. Anh còn yêu Yến Nhi, nhưng lại không muốn Yến Nhi yêu mình.

Vì Khánh Huy hay Thúy Bình?

Khánh Huy thấy vẻ lưỡng lự trên mặt anh, bèn nói sang chuyện khác:

– Anh làm việc tốt chứ?

Khánh Phong cười nhẹ:

– Rất tốt.

– Anh Hai! – Huy lấy giọng thân mật – Em sẽ đi học tiếp.

Phong tỏ vẻ vui mừng:

– Tốt! Anh sẽ lo cho em học. Phải học để sau này có thể lo cho vợ con cuộc sống yên ấm chứ. Em đã hai mươi tuổi còn gì.

Huy tỏ vẻ mắc cỡ:

– Vợ con gì? Người yêu em còn chưa có nữa là.

Phong nắm tay Huy nói bằng giọng chân tình:

– Em hãy xây đài hạnh phúc với Yến Nhi.

– Còn anh thì sao?

Phong vỗ vai em thân mật:

– Anh chú mày không ế đâu mà lo. Lo cho bản thân chú kìa.

Phong nói rồi nhìn lên đồng hồ:

– Thôi chết! Tối rồi. Lên phòng dọn đồ rồi tắm rửa, ăn cơm.

– Ai nấu cơm? – Huy hỏi

– Anh chứ ai.

– Anh biết nấu cơm sao?

Phong hóm hỉnh:

– Không biết. Nhưng cũng phải nấu để ăn, biết làm sao bây giờ.

Huy cất giọng hóm hỉnh theo:

– Báo trước cho anh là em không biết nấu cơm đâu nhé. Rước về đây là nuôi dài dài đó.

– Sẵn sàng. Thôi, đi tắm nhanh lên. Trong phòng có sẵn quần áo.

Huy chớp mắt cảm động:

– Cám ơn anh.

Phong trừng mắt, đùa:

– Ổn với nghĩa. Chú tin tôi đuổi chú ra khỏi nhà nếu chú cảm ơn lần nữa không. Thôi, biến!

Huy mỉm cười, cái cười hạnh phúc đầu tiên từ khi biết nhận thức đến giờ.

Anh ngoan ngoãn lên lầu như 1 đứa trẻ.

o O o O o

Thế Luân thấy xấp hồ sơ lên bàn, trước mặt ông Sơn.

– Ông thấy đấy. Đây là toàn bộ chứng từ giả ông đã làm để ăn chặn tiền của công ty. Có cả hóa đơn mua hàng kém chất lượng, kèm theo toàn bộ giấy tờ về vụ sập chung cư Lê Dương 8 năm về trước.

Mặt ông Sơn tái mét:

– Tại sao cậu có những giấy tờ này? Tôi không tin.

– Ông biết Thế Trung chứ? Phó tổng giám đốc, kiêm kế toán Lý Thế Trung, ông ta là ba tôi. Sao, bây giờ ông tin chưa?

– Cậu muốn gì? Tiền bạc?

– Không. Tôi chỉ muốn làm rõ ông thôi.

– Cậu điên à? – Ông Sơn hét to.

– Ông đừng la lớn. La lớn không có lợi cho ông đâu. – Thế Luân nháp giọng

- Người khác mà nghe là ông vào tù đó.

Ông Sơn mặt mày:

– Ngoại trừ chuyện đó ra, cậu muốn gì cũng được.

– Rất tiếc, tôi chỉ muốn thế. Ông hãy về năn nỉ cô con gái hiếu thảo của ông đi. Nếu không, công ty ông sẽ phá sản, ông sẽ vào tù vì số giấy tờ này.

Ông Sơn vẫn cự tuyệt:

– Con gái tôi hứa gả rồi.

– Thì sao? Hủy hôn đi.

– Hủy hôn? Uy tín của tôi..

Thế Luân nhếch mép:

– Uy tín? Buồn cười! Ông còn uy tín sao?

– Cậu...

– Đừng chặn lời tôi, nhạc phụ. Ông nghe đây, tôi sẽ giao toàn bộ giấy tờ cho ông với 1 điều kiện: gả Thúy Bình cho tôi. Ngoài ra, tôi không cần gì cả. Tôi cần câu trả lời của ông.

– Tôi muốn suy nghĩ.

– Được. – Luân tỏ vẻ dễ dãi – Tôi cho 3 ngày. Ông hãy nhớ lời tôi. Hoặc gả Thúy Bình, hoặc phá sản, vào tù.

Ông Sơn nhắm mắt, ngả người, mệt mỏi. Dư âm cuộc nói chuyện làm ông bước đi không nổi. Ông gắng gượng ra xe, về nhà.

– Thúy Bình đâu? – Ông hỏi mệt mỏi

– Cô Ba chưa về ạ. – Cô giúp việc lên tiếng.

– Nó đi đâu thế?

– Cậu Minh Vũ đón. Có lẽ là đưa cô đi chơi ạ.

– Thôi được. Chị đi làm đi. À! Còn cô Tư Hải Bình đâu?

– Cô Hải Bình cũng đi rồi ạ. Trước cô Thúy Bình 1 chút.

– Chị lấy giúp tôi ít thuốc. – Ông Sơn ho sặc sụa

Người giúp việc tất tả lấy thuốc. Ông Sơn uống thuốc rồi ngả người ra ghế.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại reo vang:

– Alô. - Chị Hiền nhắc ông nghe.

– Chờ tôi gặp ông Sơn.

– Ông chờ 1 lúc.

Ông Sơn vừa áp tai vào điện thoại thì giọng Thế Luân vang lên:

– Ông về tới nhà rồi chứ?

– Cậu muốn gì?

– Xem ông về nhà chưa thôi, & nhắc ông nhớ nói với Thúy Bình.

– Cậu quá đáng lắm!

Thế Luân vẫn bình thản:

– Nhắc ông luôn. Ráng mà năn nỉ Thúy Bình. Cô ta đang yêu đấy.

– Cậu để tôi yên được không?

– Được chứ. Chào nhen!

Luân cười to rồi gác máy, ông Sơn không còn chút sinh khí.

– Ba! Gì vậy ba?

Giọng Thúy Bình vang lên bên tai làm ông bừng tỉnh.

– Không có gì. Đi chơi vui không?

– Vui ạ.

– Con & Minh Vũ thế nào?

– Rất tốt ạ.

Thúy Bình vừa nói vừa đưa mắt nhìn ông Sơn. Cô vừa nói dối. Thật ra Minh Vũ đến đón cô thường chỉ là kế hoạch. Đi chơi với Minh Vũ vẫn là Hải Bình. Còn Thúy Bình, bao giờ cô cũng chỉ là sứ giả.

– Con yêu Minh Vũ chứ?

– Ba hỏi kỳ! – Bình quay mặt sang chỗ khác vì sợ câu trả lời bị lộ.
 Ông Sơn hiểu sai thái độ của Bình:
 – Tình cảm con & Minh Vũ ngày một tốt hơn mất rồi.
 Bình hy vọng:
 – Có phải ba không vui vì điều đó?
 – Không... Ba vui chứ. Vậy con có muốn cưới không?
 Bình lắc đầu nguầy nguậy:
 – Không. Con còn nhỏ. Vả lại, con & Minh Vũ mới gặp nhau vài ngày.
 – Vài ngày chẳng lẽ không yêu nhau được à?
 Bình nũng nịu:
 – Ba! Vài ngày làm sao mà yêu được, tệ gì cũng vài tháng.
 – Thì con & nó quen 3 tháng rồi còn gì.
 Bình đắm vào vai ông Sơn:
 – Ba tính kỹ ghê! Con ghét ba lắm.
 – Thật sao? – Ông Sơn tỏ vẻ nghiêm nghị - Minh Vũ đâu?
 – Anh ấy về rồi ạ.
 – Sao đi chơi về sớm thế?
 Bình le lưỡi:
 – Người ta có việc mà ỉ. Đâu phải lúc nào cũng rảnh chờ con gái ba đi chơi.
 – Ba biết. Ba chỉ hỏi thế thôi. Vũ đối với con thế nào?
 – Tốt ạ. – Bình gật đầu.
 – Vũ yêu con chứ?
 – Con không rõ ạ.
 Thúy Bình vừa trả lời vừa len lén nhìn ông Sơn như sợ ông phát hiện ra điều gì. Nhưng tâm trí ông vẫn đâu đâu.
 – Hải Bình chưa về sao?
 – Chưa.
 – Không biết chuyện nó với Minh Vũ thế nào rồi?
 Thúy Bình giật mình, tưởng ông Sơn biết chuyện nên cố chối.
 – Đâu có thế nào ba. Hải Bình & Minh Vũ chỉ như anh em thôi.
 Ông Sơn thở dài:
 – Giá như ba đừng cản Vũ & Hải Bình thì tốt quá.
 Mắt Thúy Bình mở to đầy ngạc nhiên:
 – Ba nói thật hay...
 Ông Sơn nhìn Bình bằng đôi mắt mệt mỏi:
 – Thật thì sao chứ? Mọi chuyện đâu thay đổi được gì. Con & Minh Vũ, chính ba đã đưa các con đến với nhau, bây giờ bắt xa nhau, làm sao ba nỡ chứ.
 Thúy Bình chớp mắt:
 – Ba nói thế là thế nào ạ?

– Không thể nào cả.

Bình lay lay tay ba:

– Ba! Ba nói đi. Có chuyện gì, con sẽ giúp ba giải quyết.

Ông Sơn nhìn xoáy vào con gái:

– Con thấy Thế Luân là người thế nào?

– Thế Luân ư? – Bình ngạc nhiên – Sao ba lại hỏi con về Thế Luân?

– Thì con cứ trả lời ba đi.

– Thế Luân hả? Con không biết nhiều về anh ta. Nhưng con nhận thấy anh ta nhỏ mọn, lại ích kỷ nữa.

– Hắn có người yêu hay vợ con gì chưa?

Bình lắc đầu ngạc nhiên:

– Con không biết.

Ông Sơn nhắm mắt, điều sắp phải nói ra thật khó khăn.

– Thúy Bình! Con... có chấp nhận.... xa Minh Vũ không?

Ngạc nhiên pha lẫn vui mừng, Bình hỏi:

– Vì sao hỏi ba? Ba nói cho con biết đi.

– Ba muốn con giúp ba 1 việc.

– Việc gì ạ?

– Điều hành công ty gần 3 tháng, con có nhận ra điều gì không?

– Không ạ.

Ông Sơn cười chua chát:

– Những tưởng mọi chuyện êm xuôi, nào ngờ... Thúy Bình! Con có tin là công ty ta sẽ lâm vào tình trạng phá sản không?

– Sao ba lại hỏi vậy? Chẳng lẽ...

– Mọi chuyện bây giờ không đáng ngại, vì ba che giấu rất kỹ. Thúy Bình!

Ba sẽ kể con nghe câu chuyện 8 năm về trước. Vụ sập chung cư Lê Dương.

Thúy Bình lắng nghe. Ông Sơn đi lên, giọng đều đều...

– Số hàng nhập vào êm xuôi, ba làm chứng từ giả không sai sót 1 ly. Chung cư cũng xây lên đúng dự kiến. Ngay cả nghiệm thu cũng bị qua mặt. Không ngờ, chung cư sập ngay sau đó. Cũng may, trong vụ đó chỉ thiệt mạng 2 người.

Bình hỏi, giọng sợ sệt:

– Rồi sao hả ba? Cảnh sát có tra cứu không?

– Cảnh sát điều tra, nhưng ba cũng làm cho êm mọi chuyện. Ba bắt đầu làm ăn lương thiện trở lại. Không ngờ...

Ông Sơn nhấp ngụm trà, rồi tiếp:

– Mọi giấy tờ ba đã hủy đều được 1 người lưu lại. Bây giờ...

– Sao hỏi ba? – Bình tỏ vẻ nôn nóng.

– Có người dùng nó để uy hiếp ba, buộc ba phải... gả con.

Thúy Bình hiểu ngay:

– Ba nói Thế Luân?

– Phải.

– Hèn gì... Hắn luôn tìm cách tiếp cận con & rêu rao khắp mọi người là sẽ cưới con làm vợ.

Bình nói rồi quay sang ông Sơn:

– Ba hứa với hắn chứ ạ?

– Ba chưa hứa. Ba còn chờ ý kiến của con.

– Ba cứ hứa đi. Nói với hắn là con đồng ý.

Ông Sơn ngạc nhiên vô cùng:

– Con...

– Ba yên tâm đi. Con có cách của con mà.

– Còn Minh Vũ?

Thúy Bình quyết định nói thật:

– Minh Vũ vẫn là của Hải Bình. Ba đừng lo, chỉ cần ba gặt đầu, bác Dương sẽ bước tới.

– Thật chứ?

– Thật. Còn chuyện của Thế Luân, ba cứ việc hứa. Mọi chuyện còn lại, con sẽ giải quyết.

Ông Sơn nhìn con gái, sự cứng cỏi của con làm ông yên tâm phần nào.

– Thế nào cũng phải cẩn thận, nghe con!

– Vâng ạ. – Bình đáp – Ba nghỉ ngơi sớm, con lên phòng.

– Ừ, con cũng thế.

Bình lên lầu, thả phịch người xuống giường sau khi đóng cửa. Cô với tay vặn nhạc.

“Chờ em
Chờ muôn kiếp
Chờ trăm năm, chờ...”

Giọng hát Khánh Bình êm êm. Thúy Bình úp mặt vào gối. Cô thấy mình & Khánh Phong cùng đi dạo dưới dãy hoa vàng ven biển. Cô nép vào vai Phong nghe anh hát - tiếng hát của Khánh Bình, tiếng hát xoáy vào tim cô, đau buốt.

– Khánh Phong ơi...

Bình thì thầm. Chưa bao giờ cô nhớ Khánh Phong như lúc này.

– Mình sẽ lên xe hoa với Thế Luân ư? Chưa bao giờ Thúy Bình nghĩ đến điều đó.

Bình nằm dài ra giường, trong đầu trăm nghìn ý nghĩ khác nhau. Chuyện của Hải Bình coi như xong, còn chuyện của anh Hai, rồi chuyện này nữa... Bình vỗ trán.

– Sao nhức đầu thế này?

Bình thở dài, rồi không biết nghĩ thế nào, cô nhắc ông nghe, tìm Khánh

Phong.

– Alô. Tôi muốn gặp anh. Cà phê “Hoàng Hoa” nhé!

o O o O o

– Có gì không? – Phong hỏi khi Thúy Bình vừa vào quán.

– Không có gì không tìm anh được à? – Bình hỏi lại.

– Tất nhiên là được. – Phong đáp – Nhưng tôi nghĩ cô không đến độ đó. Khi không lại tìm người ta.

Bình ngồi xuống, nhìn Phong:

– Tôi sẽ lấy chồng.

Phong cười:

– Ai bắt hạnh vậy?

– Tôi không đùa, tôi sắp lấy chồng!

– Tôi biết. – Phong nhăm nhắng.

– Anh có tin không?

– Tin chứ. – Anh vẫn nói với giọng bốn cột.

Thúy Bình cười buồn:

– Tôi biết anh sẽ không tin tôi, nhưng đây là lời nói thật. Dù tất cả những lời tôi nói đều giả dối thì đây là lời nói thật.

– Cô không đùa đó chứ?

– Không.

Khánh Phong không đùa nữa, anh nhìn Bình:

– Lý do gì cô lại đi lấy chồng? Bất ngờ quá!

Vẻ bướng bỉnh của Thúy Bình không còn. Phong chợt thấy nhớ nhớ. Anh biết, không bướng nữa, ắt hẳn Bình đau khổ lắm. Vì bướng bỉnh vốn là bản tính vốn có của Bình.

– Tại sao cô lại lấy chồng? – Phong lại hỏi.

– Vì ba tôi.

– Vì ba cô ư? Ông ấy ép cô lấy chồng?

– Không, vì cứu ba tôi. Người ta ép ông ấy phải gả tôi, nếu không, ba tôi sẽ phải đi tù.

Bình kể lại câu chuyện ông Sơn kể lại lúc sáng. Cô tiếp lời:

– Tôi nói để tôi giải quyết là cho ba tôi vui thôi, chứ còn giải quyết gì nữa chứ.

– Người uy hiếp ba cô là ai?

– Thế Luân.

– Thế Luân ư? Không phải anh ta yêu Thế My sao?

Thúy Bình ngược nhìn Phong:

– Thế My? Thế Luân là người yêu của Thế My?

– Tôi không rõ. Nhưng thấy họ đi chung hoài, tôi cứ ngỡ...

Phong nắm lấy tay Thúy Bình như an ủi. Bình để yên tay mình trong đôi bàn

tay ấm áp của Phong.

– Anh sẽ giúp tôi chứ?

– Bằng mọi cách, tôi sẽ giúp cô. Cô yên tâm đi! Thế Luân không bao giờ đạt được mục đích của hắn đâu.

Bình thở dài:

– Hắn có lẽ cũng biết ta sẽ phản đòn nên đòi cưới rất gấp. Vì sao chứ, hắn đâu có yêu tôi.

– Gia tài! – Phong đáp gọn.

– Gia tài ư?

– Vâng, cưới rồi sẽ ly hôn. Và khi ly hôn, đương nhiên hắn sẽ được 1 nửa gia tài.

– Thật thâm độc!

Phong bóp nhẹ tay Bình:

– Cô phải bình tĩnh, đừng để hắn nghi ngờ. Tôi sẽ nhờ Khải Minh can thiệp.

– Nhờ Khải Minh à? Không được. – Bình rút tay lại - Nếu vậy thì ba tôi vẫn phải bị truy tố.

Khánh Phong tỏ vẻ buồn:

– Biết vậy, nhưng đây là cách duy nhất. Cô phải biết, đây là cách duy nhất. Một người như Thế Luân, không nên để hắn vào nhà. Khi vào được nhà cô rồi, hắn sẽ không để cha cô & cô yên ổn. Cô phải hiểu điều đó chứ.

Bình mím môi:

– Tôi hiểu. Nhưng...

– Công ty phá sản thì không hắn đâu, nhưng chuyện ba cô thì... Nếu có đơn bãi nại của gia đình nạn nhân thì sẽ nhẹ hơn nhiều.

– Nhưng Vĩnh Phú đang rất căm thù ba tôi.

– Cô đừng lo, sẽ có cách cho Vĩnh Phú không còn thù nữa. Ân oán đời trước không nên dính đến đời sau. Vĩnh Phú phải lo cho hạnh phúc của em gái mình nữa chứ.

– Tôi cũng mong là vậy.

Thúy Bình nói rồi quay mặt ra khung cửa sổ vàng rực hoa điệp vàng. Đây là chỗ duy nhất có thể trông ra rừng hoa, cô rất thích. Cô khe khẽ hát điệu nhạc quen quen.

Khánh Phong cười cười:

– Coi bộ cô si tình Khánh Bình dữ rồi đó.

Bình nghinh mặt:

– Lỗi do anh đó.

– Do tôi.

– Tất nhiên rồi. Chứ không phải vậy sao? Anh nghĩ xem. Biết tôi hâm mộ Khánh Bình, anh còn tặng tôi đĩa nhạc của Khánh Bình... Vậy chẳng phải anh làm tôi ngày càng si tình Khánh Bình sao?

Phong giơ 2 tay lên đầu:

– Oan cho tôi quá. Tôi chỉ tặng quà thôi, chứ đâu có bảo cô nghe. Cô có thể bỏ đi mà, sao lại đổ thừa tôi?

Bình tiếp lời:

– Vì vậy anh có nhiệm vụ phải tạo điều kiện cho tôi gặp Khánh Bình.

– Nó đâu mà gặp. Đi công tác rồi.

– Công tác? Sao đúng lúc vậy? – Thúy Bình nghi ngờ.

– Tin hay không tùy cô. Nhưng cô nghe tôi nói đây, tốt nhất là đừng gặp hẳn.

– Lý do?

– Hắn xấu như... thằng gù nhà thờ Đức Bà ấy.

Thúy Bình làm ra vẻ thất vọng:

– Xem ra anh không phải là người bạn tốt.

– Sao cô nói thế?

Thúy Bình dài giọng:

– Không người bạn tốt nào lại nói xấu bạn mình như thế.

– Tôi vì cô thôi.

– Vì tôi ư? – Bình hỏi lại

Phong gật đầu.

– Tất nhiên rồi. Nói cho cô biết để khỏi ôm mộng. Tốt với cô thế thì thôi chứ.

Bình tỏ vẻ không tin.

– Thật khó tin. Biết đâu... anh cố ý nói thế vì sợ tôi theo đuổi bạn anh thì sao?

Phong cười to:

– Tại sao tôi phải sợ điều đó chứ.

– Ai biết được.

Phong mỉm cười. Thúy Bình đã trở lại được dáng vẻ ban đầu. Phong cảm thấy vui vì điều đó.

– Cô hết buồn rồi hả?

– Hết rồi. – Bình tỉnh queo

– Cô đúng là vui buồn thất thường.

– Ý anh bảo là tôi... bất bình thường chứ gì? Tôi cũng cảm thấy thế, nhưng chưa tiện nói đây.

Phong thở ra:

– Tôi sợ cô luôn. Cỡ nào cô cũng nói được cả. Bây giờ hết buồn rồi, cô về được chưa.

– Chưa.

– Vậy chẳng lẽ ngồi đây hoài?

– Cũng không ngồi đây.

– Vậy thì đi đâu.

Bình đứng lên:

– Đến nhà Yến Nhi.

– Cô đến 1 mình đi.

Thúy Bình quay lại nhìn Phong:

– Anh tránh mặt Yến Nhi hoài sao?

– Tôi không muốn làm khổ Yến Nhi. Cứ để cô ấy sống với niềm hạnh phúc mới của mình.

– Anh sai rồi. – Bình lắc đầu – Anh & Yến Nhi, cả Khánh Huy nữa, phải đối diện với sự thật.

– Làm sao đối diện? – Phong lên giọng – Cô tưởng dễ lắm chắc. Yến Nhi không thể nhớ đến quá khứ, hãy để cô ấy quên.

– Anh làm thế là không công bình cho Yến Nhi.

– Công bình ư? Cuộc đời này đã không công bình lâu lắm rồi.

Thúy Bình vẫn không chịu thua.

– Anh cứ đi với tôi. Đi! Đến tôi, cô ấy còn không nhớ, cô ấy nhớ anh sao.

– Tôi không muốn đi.

– Đi mà.

Bình kéo tay Khánh Phong, lôi anh xềnh xệch ra khỏi quán.

– Cô ép người thật đấy.

– Đi mà.

Bình nói rồi nổ máy xe, Phong đành đi theo. Chạy kịp Thúy Bình, anh rà sát xe cô:

– Cô không sợ tôi đi về sao?

– Sao lại sợ? Chẳng phải là anh đang đi với tôi đó sao?

Khánh Phong im lặng. Chạy xe song song Thúy Bình, lòng anh ảm áp lạ.

Anh liên tưởng đến lúc gặp Yến Nhi, anh sẽ nói gì đây. Chuyện cũ thì không thể nhắc lại, còn chuyện mới thì thật khó mở lời.

– Anh sao vậy? – Đột nhiên Thúy Bình hỏi

– Không sao. Cô yên tâm đi.

Thúy Bình không nói nữa. Cô cho xe chậm chậm tấp vào lề. Đến chiếc cổng phủ đầy hoa giấy, Bình bấm chuông dồn dập.

– Cô làm gì cứ như cháy nhà thế? Bấm từ từ thôi. Không sợ... cái chuông mệt à.

Thúy Bình quay lại:

– Anh với nó có bà con chắc? Tại sao nó mệt nó không kêu, mà anh lên tiếng chứ.

Phong chưa kịp trả lời thì cửa xích mở. Yến Nhi bước ra:

– Thúy Bình! – Cô kêu lên rồi nhìn Phong bằng ánh mắt tò mò.

– Mi nhớ hần không? – Bình hỏi

Yến Nhi lắc đầu rồi nói rộng cửa cho Thúy Bình vào.

– Anh Minh ơi! Anh Minh! – Bình vừa đi vừa gọi

– Không có anh Minh ở nhà.

– Tiếc thật! - Thúy Bình chắc lưỡi – Giá như có anh Minh ở nhà thì tốt biết bao.

– Chi vậy? – Yến Nhi ngạc nhiên

– Đón khách quý chứ chi. – Bình vừa nói vừa liếc Khánh Phong

Hiểu hàm ý câu nói của Thúy Bình, Phong đánh trống lảng.

– À, Yến Nhi! Anh cô đi đâu vậy?

– Đi làm.

Phong định hỏi gì đó thì Khánh Huy bước vào.

– Anh Hai! Anh đến đây lúc nào?

Phong quay lại:

– Mới đến thôi.

Huy nhìn Yến Nhi ra ý hỏi, Phong hiểu ý em.

– Yến Nhi mới cho anh biết Khải Minh đi vắng. Anh vừa định về đây.

Thúy Bình quay sang Khánh Phong:

– Anh ở đây đi, tôi ra ngoài với Yến Nhi 1 chút.

Bình nói rồi kéo tay Yến Nhi chạy ra vườn.

Khánh Huy nhìn theo:

– Thúy Bình sôi động thật.

Phong cười:

– Đúng vậy. Đó là ưu điểm của cô ấy mà.

Khánh Huy mở to mắt nhìn anh, giọng vui:

– Hình như anh đối với Thúy Bình có chút tình cảm.

– Không có. – Phong chống chế

– Em không tin.

Phong ngồi xuống đi-văng:

– Không tin kệ chú. Tội gì tôi phải giải thích.

– Thúy Bình tốt lắm đó.

– Sao chú biết?

– Xi! Chị ấy đến đây hoài.

Phong nheo mắt:

– Chị ấy? Kêu theo ai vậy?

– Theo... anh chứ ai. Bạn gái của anh Hai em mà lì.

Khánh Phong quan tâm:

– Thúy Bình có nói gì về tôi không?

– Anh hỏi để làm gì?

– Biết mà đối xử thôi mà.

– Có.

– Thế nào? – Phong hỏi dồn

Khánh Huy thản nhiên:

– Chị ấy bảo anh... xấu trai, lại ăn nói vô duyên. Con trai trên đời này không ai tệ bằng anh. Chị ấy còn thắc mắc, tại sao em anh dễ thương thế này mà anh chẳng giống chút nào.

– Em mà không nói, anh về cho xem.

– Em nói mà. – Huy cười láu lỉnh - Chị ấy hỏi anh tốt với em không? Có... người yêu chưa? Gia đình thế nào?

– Em trả lời thế nào?

– Tình thật mà khai thôi. Rằng anh... yêu nhiều lắm.

Phong thót lên:

– Thật là hại bạn mà.

Huy giơ tay lên:

– Nè! Vậy sao anh bảo là anh & chị Bình không có gì. Không có gì sao lại lo lắng thế nhỉ?

Thấy Phong không trả lời, Huy mới nói:

– Giỡn với anh thôi, ai thèm phá anh làm gì. Chuyện chị Bình hỏi, em bảo là... không biết. Và có biết... cũng chỉ cho chị ấy biết điều tốt mà thôi.

Được chưa?

Phong thở dài:

– Bị em hiểu hết cả rồi.

Rồi Khánh Phong lớn giọng:

– Còn em với Yến Nhi sao rồi?

– Có sao đâu.

– Không nói thể được. Tình cảm 2 đứa đang rất sâu đậm, có phải không?

Khánh Huy nhìn ra vườn.

– Em không rõ. Em đối với cô ấy thì rất sâu đậm. Còn cô ấy, em cũng không hiểu rõ nữa.

– Sao lại không hiểu?

Huy lắc đầu:

– Thật đấy. Cô ấy không nói gì cả, lúc nào cũng đối xử với em rất bình thường.

Phong cười, trêu em:

– Em khờ quá! Cứ ngỏ lời với cô ấy xem. Anh tin Yến Nhi sẽ đồng ý. Từ lúc tai nạn đến giờ, Yến Nhi chỉ tiếp xúc với em. Anh chắc chắn là cô ấy đối với em thế nào cũng gần bó hơn người khác.

– Hy vọng là thế. – Huy nói – Nhưng em chưa ngỏ lời bây giờ đâu, đợi đến lúc Nhi nhớ lại đã.

– Em không sợ...

Phong cố ý bỏ lửng câu nói, nhưng Huy hiểu.

– Chuyện ấy em biết. Nhưng em không muốn lừa dối Yến Nhi & lừa dối chính mình. Em muốn khi đồng ý yêu em, Nhi nhớ & nhận biết tất cả. Nếu không, khi nhớ lại, Nhi chắc hẳn rất đau khổ.

Khánh Phong vuốt tóc em:

– Anh quả yêu Nhi không bằng một góc chú.

Khánh Huy lộ vẻ buồn:

– Ước gì bây giờ Nhi nhớ lại... Em chỉ mong có thể.

Khánh Phong trầm ngâm, anh nghĩ đến giây phút Yến Nhi nhớ lại. Mọi người sẽ rất vui. Yến Nhi sẽ... Phong không thể nghĩ tiếp.

Huy nắm tay anh:

– Anh Hai! Em hiểu anh. Anh chớ lo. Em tin khi nhớ lại, Yến Nhi sẽ tha thứ cho anh. Cô ấy là 1 cô gái hiền lành, hiểu chuyện. Anh cứ tin vào điều đó.

– Anh tin. – Phong cười gượng gạo

Thật sự Phong cũng tin Yến Nhi rất tự trọng. Cô sẽ rút khỏi đời anh, nhưng anh không dám bảo đảm Nhi sẽ không đau khổ.

Trọn Đời Chỉ Một

Chương 10

Thúy Bình chống cằm nhìn Nhi:

– Đạo này mi đẹp thật! Có gì thay đổi vậy ta. Hay là... yêu rồi?

Nhi cúi vào vai Bình:

– Yêu đâu mà yêu chứ. Mi chỉ giỏi tài suy diễn.

– Không có suy diễn à nha. Ta căn cứ vào người thật việc thật ấy chứ.

Nhi đỏ mặt, im lặng.

– Thế nào! Ta nói đúng rồi chứ?

Yến Nhi ngắt chiếc lá bên cạnh, vò nát trong tay, bối rối.

Thúy Bình cười trong trêu:

– Co' gì đâu mà mắc cỡ. Có thì cứ nói, chị em bạn gái với nhau mà. Nói đi!

– Có gì mà nói chứ.

– Vậy thì ta hỏi nha.

Thấy Nhi im lặng, Bình liền hỏi:

– Mi có tình cảm gì với Khánh Huy không?

– Chút... chút.

– Chỉ chút chút thôi sao?

Yến Nhi quay sang đánh vào vai Thúy Bình.

– Còn muốn thế nào nữa?

Bình nhìn Yến Nhi, hạ giọng:

– Mi thật không nhớ gì cả sao?

– Không.

– Một chút ký ức cũng không?

– Ừ.

– Vậy mi nhớ Khánh Phong không?

Yến Nhi lắc đầu nhẹ nhẹ.

Bình lẩm bẩm:

– Vậy cũng tốt!

Bình chợt nắm tay Yến Nhi.

– Nhi này!

– Gì cơ?

Bình nhún vai:

– Không có gì. Chỉ tự nhiên thích gọi mi thế thôi.

Yến Nhi chưa kịp nói gì thì Khánh Phong xuất hiện.

– Các cô nói chuyện gì, cho tôi tham gia với.

Yến Nhi cười hiền lành.

– Có gì đâu. À! Anh Huy đâu rồi?

– Nó ở trong nhà.

– Em vào với anh ấy. Đi không Thúy Bình?

Bình giơ tay chào:

– Không. Tớ không muốn làm kỳ đà cản mũi.

Đợi Yến Nhi đi khuất, Phong quay sang Thúy Bình.

– Cô điều tra được gì rồi?

– Vậy còn anh? – Bình không trả lời mà hỏi lại.

– Cô nói trước đi. Ưu tiên phụ nữ mà.

– Tôi không nói. – Bình bướng bỉnh - Nếu anh thương em trai thì nói trước đi.

– Hai người không ai nói thì để tôi nói. – Khải Minh lên tiếng.

Bình la lên:

– Anh xấu! Dám nghe lén chuyện của người khác.

– Tôi đâu nghe lén. Hai người nói cứ như loa phóng thanh ấy, muốn không nghe cũng không được. Vả lại, đây là vườn nhà tôi, tại sao phải nghe lén chứ.

Phong vỗ vai Minh thân mật:

– Hôm nay về sớm nhỉ!

– Không về sớm làm sao chứng kiến chuyện của 2 người. Nè! Hai người tính cãi nhau hoài sao?

Thúy Bình cong môi:

– Ai thêm cãi nhau với anh ấy chứ. Người gì mà đáng ghét.

– Vậy sao? – Khải Minh cười ha hả - Nếu vậy thì có người mừng rồi.
 – Ai cơ a.?
 – Bình hỏi làm gì?
 Thúy Bình tỏ vẻ bất cần:
 – Không nói thì thôi, em chẳng thèm nghe đâu.
 Khải Minh cười lớn, rồi hạ giọng:
 – Hôm nay không hẳn cô cậu đến đây thăm tôi, có phải không?
 Khánh Phong trừng mắt:
 – Lúc nào cũng nghi oan cho người ta.
 – Phải đó. – Thúy Bình phụ họa - Bộ có việc mới đến tìm anh sao. Không tin tình cảm bạn bè gì cả. Nhưng mà... hôm nay tìm anh thì đúng là... có việc thật.
 Khải Minh vỗ trán:
 – Cậu thấy không Khánh Phong? Mồm mép cô ấy thế đấy. Cậu nhầm nói chuyện lại thì... nhào vô, còn không thì tránh xa cô ta ra.
 Bình tỏ vẻ giận:
 – Anh quả là thích nói xấu người khác.
 Khải Minh thở dài:
 – Thôi, có chuyện gì, nói ra đi.
 Bình nhìn Khánh Phong rồi nói:
 – Em sắp phải lấy chồng rồi.
 – Trời đất! – K-Minh đột ngột la lên – Hai người làm thật hả?
 – Cái gì thật? – Khánh Phong ngạc nhiên.
 – Thì... hai người cưới nhau.
 Phong phát vào vai Minh.
 – Thăng quỳ! Lúc nào cũng đùa. Ai cưới ai đâu.
 – Vậy là Thúy Bình lấy chồng, nhưng... người đó không phải là mày?
 Minh nói rồi quay sang Bình:
 – Vậy là em... đi mời đám cưới?
 Phong la lên:
 – Mày im lặng cho người ta kể chuyện nào.
 – Xin lỗi. – Minh làm ra vẻ biết lỗi - Kể đi!
 Thúy Bình hít 1 hơi thật sâu, kể lại đầu đuôi câu chuyện.
 Khải Minh lấy giọng điềm tĩnh:
 – Vậy là em chấp nhận lấy hắn?
 – Không còn cách nào khác, anh ạ.
 – Anh có thể giúp em điều gì?
 – Đơn giản thôi. Anh tìm lại giúp chúng em toàn bộ hồ sơ giấy tờ có liên quan đến “Cát Tiên”. Đồng thời, giúp em tìm chứng cứ bắt... Thế Luân.
 – Khó lắm!

- Vì sao ạ?
- Việc này khá lâu. Vả lại, không thuộc chức trách của anh. Nhưng... để anh cố gắng xem sao.
- Cảm ơn anh. – Bình cười
- Thúy Bình! Anh nghĩ em khoan hãy đám cưới, cứ hoãn lại. Càng lâu càng tốt.
- Chỉ sợ Thế Luân không đồng ý.
- Em đủ thông minh để làm việc đó mà. – Minh tỏ vẻ tin tưởng.
- Nhưng...

Khánh Phong lên tiếng:

- Cô đừng lo, lúc nào tôi cũng hỗ trợ cô.

Thúy Bình im lặng. Khánh Phong đã nói thế, & lời nói của Khánh Phong đã làm Bình tăng thêm lòng can đảm. Cô nắm chặt tay, quyết đấu tranh đến cùng.

o O o O o

Thúy Bình vừa bước vào phòng thì Thế Luân vào theo. Cô nhú mày:

- Tôi chưa gọi mà sao anh tự tiện vào.

Luân cười hềnh hếch:

- Trước sau gì ta cũng là vợ chồng, em khó khăn chi quá vậy?
 - Ai là vợ chồng với anh.
 - Em chứ ai. – Luân vẫn giữ vẻ mặt khinh khỉnh - Chẳng lẽ giám đốc chưa nói với em gì sao?
 - Anh ra khỏi phòng tôi! – Bình thẳng thừng
 - Đừng đuổi! Trước sau gì ta cũng là của nhau. Khi làm vợ rồi thì em hiền thực một tí. Đừng coi chồng như người ở, không tốt đâu.
 - Thật trơ trẽn!
 - Vậy sao? Anh đâu biết – Thế Luân cười – Trơ trẽn thì sao? Em cố chấp nhận đi, vì trước sau gì em cũng sẽ là vợ anh. Sống chung rồi thì anh có thể nào vẫn là chồng của em.
 - Ngày nào chưa cưới thì anh vẫn chưa là chồng tôi, anh phải hiểu rõ. Bây giờ, mời anh ra cho.
 - Thúy Bình! Cô đừng phách lối. – Luân nói – Tôi không hề yêu cô đâu. Tôi lấy cô vì cái khác, chắc cô cũng biết.
- Bình nhếch mép:
- Anh vì gia tài chứ gì?
 - Cô có vẻ hiểu tôi quá nhỉ!
 - Dĩ nhiên. Tôi phải hiểu người mình sắp lấy chứ. Nhưng anh nghe đây, chưa chắc anh thực hiện được ý định của mình đâu.
 - Vậy sao?
 - Anh cứ chờ xem.

– Cô dọa tôi. À! Hay là cô nhần tâm nhìn cha mình bị bắt, nhà cửa bị phát mãi, gia đình lâm vào cảnh long đong.

Bình cười mĩa mai.

– Tôi đâu phải hạng người vô tình vô nghĩa như anh. Vả lại, anh chắc chắn sẽ được như ý sao? Sao anh không nghĩ rằng sẽ bị quả báo chứ?

– Quả báo? Nếu có thì gia đình cô đã chẳng giàu có như hôm nay. Nếu có thì ba cô giờ đây đang ở trong tù kìa, chứ đâu ung dung tự tại.

– Anh đừng dùng người khác để biện minh cho hành động đáng khinh bỉ của mình. Hành động của ba tôi thì cứ để đó, ông ấy sẽ trả nợ cho những người ông ấy nợ. Còn anh, lợi dụng chuyện xấu của người khác để trục lợi thì tốt đẹp gì mà huênh hoang. Anh cứ chờ xem, quả báo ngay trước mắt.

Thế Luân trắng trợn:

– Tôi tin chứ. Nhưng lúc đó, mọi chuyện cũng đã lỡ rồi, cô đã là vợ tôi. Này, cô vợ đáng quý của tôi! Nghe đây. Bằng mọi cách, tôi sẽ lấy được công ty này. Vì lẽ ra, thật ra nó là của ba tôi, nhưng ba cô đã giật trên tay ông ấy. Ba tôi mang danh nghĩa là phó tổng giám đốc, thì sao chứ? Nó vẫn là của gia đình cô, ba tôi vẫn là một thằng làm công. Nhưng bây giờ khác rồi, tôi sẽ là ông chủ. Ba cô đại dột mới đuổi Duy Bình đi cho cô làm giám đốc. Con gái mà... - Luân cười mĩa - Rồi sẽ đem của dâng chồng thôi.

Bình nóng nảy:

– Anh cút ngay!

– Cút ư? Nếu tôi không đi thì sao? Gọi bảo vệ bắt tôi, hay gọi công an? Cứ gọi, họ đang muốn biết hành động tốt đẹp của cha cô 8 năm về trước lắm đấy.

Thế Luân ngồi xuống ghế rồi tiếp tục:

– Ba cô hứa rồi nhé, chúng ta sẽ làm lễ cưới trong vòng tháng tới. Cô còn hơn tháng để chuẩn bị làm cô dâu. Có cần tôi phụ giúp việc công ty không. Thúy Bình chưa kịp trả lời thì chuông điện thoại reo.

– Alô. – Bình chụp máy

Lập tức mặt cô tái đi. Xưởng sản xuất bị phá hoại ư? Quy trình gián đoạn, xi măng không thành phẩm...

Thúy Bình gác máy.

– Đó! – Luân chế nhạo - Quả báo cô vừa nói đó. Nhưng cô yên tâm đi, chuyện này tôi có thể giải quyết trước khi lên làm... chồng giám đốc. Tôi sẽ nói cho cô biết nhé. Cứ theo dõi Thế My, tất sẽ rõ thôi. Chào nhé, em yêu!

Thúy Bình nhìn Luân đầy tức giận, nhưng không nói. Cô đợi Luân đóng cửa mới gọi điện cho Khánh Phong.

– Anh Phong hả? Lên phòng tôi gấp đi!

Khánh Phong vừa vào phòng Thúy Bình liền buông phịch người xuống:

– Tại sao chứ?

- Anh đừng buồn mà. – Bình lên giọng an ủi -Thất bại đâu phải do anh.
- Nhưng tôi cũng có trách nhiệm. Đã 2 lần liên rồi, tại sao lần nào cũng thất bại chứ?

Thúy Bình đứng lên:

- Lần này cũng có kẻ phá hoại.
- Không phải Vĩnh Phú đâu, tôi theo anh ta rất sát.
- Vậy chẳng lẽ có kẻ khác?

Bình hỏi rồi nhớ ra:

- Thế Luân bảo tôi theo dõi Thế My tất sẽ rõ.
- Cô tin hắn sao?

Bình trầm ngâm:

- Không tin, nhưng tôi nghĩ hắn nói có phần có lý. Hắn biết việc làm gì đó của Thế My.
- Nhưng Thế My thì làm được gì chứ? Thế My đâu bao giờ bước chân vào xưởng sản xuất. Hay là... Thế Luân?
- Không phải đâu. – Bình lên tiếng – Thế Luân chắc chắn không phải là kẻ phá hoại. Anh ta không đại gì phá công ty mà anh ta tin rằng mình sẽ lên làm chủ đâu. Con người như Thế Luân không bao giờ vụng tính như thế đâu.
- Vậy nếu Thế My phá, thì theo cô, My phá cách nào?

Thúy Bình chợt hỏi:

- Anh Phong này! Trong lúc làm việc, ngoài Vĩnh Phú ra, còn có ai phụ anh không?
- Có. Thủy Trinh.

Bình nheo mắt:

- Thủy Trinh ư?
- Phải.
- Thế thì cũng không phải. Chẳng lẽ Thủy Trinh phá ta. Mà này! Khâu nguyên liệu thế nào, anh kiểm tra kỹ chứ?
- Kỹ ở tất cả các khâu. Tôi xem xét rồi, không có gì đáng nghi cả. Phá hoại là phá hoại trong quá trình sản xuất.

Thúy Bình thở hắt ra, mệt mỏi:

- Vậy thì lạ thật.

Phong nhìn Thúy Bình đầy xúc động:

- Lẽ ra cô không nên ngồi ở cương vị này. Một cô gái như cô, phải gánh vác những chuyện này, thật là đáng thương.
- Anh không cần nói thế. Con gái hay con trai đều phải biết đối phó mọi việc. Không việc gì dễ dàng cả. Anh đừng khinh thường con gái. Nếu nói như anh, chắc con gái... khỏi làm gì quá.
- Tôi có nói gì khinh thường con gái các cô đâu. – Phong cười – Tôi chỉ nói thế thôi mà.

– Vậy mà bảo là không khinh thường. – Bình phụng phụ - Thế thì theo anh, thế nào mới là khinh thường chứ?

Phong lắc đầu:

– Đúng là... phụ nữ. Chuyện gì cũng suy diễn cho được.

– Tôi không suy diễn, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy. Phụ nữ cũng có thể giải quyết mọi chuyện như nam giới. Thậm chí... hay hơn nam giới nữa kia.

Phong đồng tình.

– Thì cô cứ giải quyết, tôi lúc nào cũng ủng hộ cô.

Khánh Phong chợt nhớ ra:

– À! Đây là toàn bộ giấy tờ cô cần. Khải Minh mới đưa lúc sáng.

Bình cầm phong bì Phong vừa đưa:

– Đủ cả chứ?

– Đủ.

– Anh có nghiên cứu qua không?

– Có.

– Có thấy gì không?

– Có.

– Gì cơ? – Bình mừng rỡ - Có gì?

– Có chữ & những con số.

Thúy Bình vờ nóng giận. Cô chớp lấy viên sỏi trong chậu hoa chọi vào Phong.

– Anh cút đi! Bây giờ mà còn giỡn.

Phong cười thoải mái.

– Đùa với cô cho vui thôi. Thật ra, trong hồ sơ có nhiều điểm lạ lắm.

– Điểm gì cơ?

– Như ngày nhập. ngày xuất, mã hàng... có gì đó rất lạ.

Bình thở dài.

– Vậy mới nguy cho ba tôi. Do ông ấy làm giả.

– Không, giả thì có phần của giả, nhưng những điều lạ này khác. Dường như có ai đó lợi dụng chuyện ba cô làm để góp phần phá ba cô. Ba cô lại tin người đó, nên cứ thế ký vào.

– Chẳng lẽ là ba của Thế Luân?

– Có thể. Bây giờ, tôi sẽ giúp ba cô lật lại mọi chuyện. Không phải là không còn trách nhiệm, nhưng nhẹ hơn.

Thúy Bình tỏ vẻ cảm động:

– Cảm ơn anh.

– Không cần, chỉ cần cô vui là tốt rồi.

Khánh Phong nói xong thu xếp giấy tờ rời bàn. Anh ra khỏi phòng trong tâm trạng vô cùng vui vẻ vì phần công việc mình đã làm cho Thúy Bình.

o O o O o

– Anh Hai ơi! Anh Hai! – Chưa đến cửa, Thúy Bình đã gọi om sòm.

– Bao giờ cô nói nhỏ mồm lại sẽ lấy được chồng đây.

Bình xịu mặt.

– Lại nói xấu người ta. Anh thích nói xấu người khác lắm sao? Chị Vân Phương chịu đựng được anh hay thật đấy.

Duy Bình cốc đầu em.

– Còn dám nói. Vân Phương có bao giờ cho anh dịp nói xấu đâu. Còn em hả... bao la. Lúc nào cũng bày tật xấu ra cho mọi người cùng thấy.

– Vậy sao? Vậy em có những tật xấu nào, anh Hai kể đi.

Duy Bình điểm vào trán Thúy Bình:

– Tật xấu của cô để Khánh Phong đánh giá, tôi không xen vào đâu.

– Anh này! Khánh Phong là cái gì mà đánh giá em chứ? Anh ta làm gì có quyền đó.

– Có hay không là do cô, tôi làm sao biết được. – Duy Bình vẫn trêu em.

– Không nói với anh nữa. Vân Phương đâu rồi?

– Ai cho em kêu tên vậy. Phải kêu là... chị Vân Phương, nghe chưa.

Bình bĩu môi:

– Xi! Hồng dám chị đâu. Trừ phi... 2 người làm đám cưới rồi, em mới kêu bằng chị.

– Thì tập kêu lần đi là vừa.

– Có gì phải tập chứ. Mà nè! Vân Phương đâu rồi?

– Đi rồi.

– Đi đâu?

– Đi với anh cô ấy.

– Vĩnh Phú ư?

– Phải. Có chuyện gì mà em có vẻ ngạc nhiên vậy?

– Không có gì. – Bình đứng lên, cô nói sang chuyện khác – Nè! Bộ tranh hết đề tài rồi sao mà cứ vẽ hình Vân Phương thế?

– Thế thì sao? Những bức ấy vẫn được yêu thích đó thôi.

– Anh chẳng biết thế nào là nghệ thuật cả. – Thúy Bình nói

– Tại sao em nói vậy?

– Tất nhiên rồi. Vì em đẹp thế này anh không vẽ, lại cứ vẽ Vân Phương.

– Vẽ em thì chẳng ai mua đâu. Vì người ta mua tranh là “Thiếu nữ Việt Nam”. Em thì chỉ giống Việt Nam thôi, còn thiếu nữ thì... phải xem lại đã.

Duy Bình nói xong cười to. Thúy Bình làm ra vẻ bất cần:

– Vẽ đẹp của em làm sao anh cảm nhận được chứ.

– Phải, để cho Khánh Phong cảm nhận, anh cảm nhận làm chi. Phải không Khánh Phong?

Đang nói đột nhiên Duy Bình hỏi làm Thúy Bình giật mình quay lại.

– Anh Phong!

Không thấy ai, Thúy Bình hậm hực:

– Dám gạt em.

– Không dám. – Duy Bình rút cổ - Thằng Phong nó mắc cỡ bỏ chạy đấy thôi.

Thúy Bình thở dài, nét mặt trầm ngâm trở lại.

– Không nói nữa. À! Anh quyết định chưa?

– Chuyện gì?

– Ra nước ngoài ấy.

– Anh còn chưa quyết định.

Thúy Bình khuyên:

– Đi đi anh Hai, đây là cơ hội phát triển tài năng.

– Vân Phương cũng bảo vậy. Em thấy đi là tốt sao?

– Vâng. – Bình gật đầu

Duy Bình gật đầu cười nhẹ:

– Anh cũng muốn đi. Nhưng mà... còn Vân Phương?

– Anh cứ đưa Vân Phương theo. Hai người đi hưởng tuần trăng mật luôn.

– Em đó. – Duy Bình cốc đầu em - Chuyện mình không lo, lo chuyện ai không à.

– Vậy sao? – Bình xoa đầu – Đi nha anh Hai!

Duy Bình nhìn em:

– Còn em thì sao?

– Sao chứ? – Bình vờ ngây thơ.

– Đừng giấu anh. Chuyện của ba bây giờ đổ trút lên vai em. Bây giờ mọi tội lỗi buộc em gánh, bất công quá.

– Ai nói với anh việc này?

– Khánh Phong.

– Khánh Phong ư? Sao lại nói với anh chứ?

– Em đừng trách nó. Nó lo cho em thôi. Thúy Bình à! Anh khuyên em, bất cứ giá nào, em cũng không nên lấy Thế Luân. Hắn ta là 1 tên đòi bại.

– Em không biết sao? Nhưng anh Hai à! Nếu không lấy hắn, ba sẽ bị bắt đó.

Duy Bình cầm tay em:

– Anh không khuyên em bỏ ba, nhưng cứ ba có trăm ngàn cách. Em mà hy sinh hạnh phúc đời mình, có an nhàn ba cũng chẳng vui đâu. Khánh Phong đang tìm cách giúp em. – Duy Bình tiếp lời - Chắc chắn nó sẽ giúp được mà. Rất tiếc, anh chẳng giúp gì được cho em cả.

– Không sao đâu. – Thúy Bình an ủi ngược lại – Thế Luân sẽ chẳng yên thân đâu. Anh yên tâm đi. Thôi, em về.

– Em tìm anh có việc gì?

– À! Không có gì. Em đến để gặp Vân Phương thôi. Không có cô ấy, em về đây.

– Cô ấy kìa! – Bình chỉ ra cổng, nơi Vĩnh Phú vừa cho xe tấp vào.

– Thúy Bình! – Phương reo lên khe khẽ.

– Chào anh! – Bình nhìn Phú.

– Tôi về đây. – Phú tránh ánh mắt Thúy Bình – Anh về Vân Phương. Tôi về luôn. Chào anh, Duy Bình. Chào cô.

Phú quay lưng đi. Thúy Bình quay sang Phương.

– Chị đi đâu lâu dữ vậy?

– Đâu có, đến nhà anh Hai thôi. – Phương cười hiền.

– Chị Phương này! Bao giờ thì chị & anh em... cưới nhau?

Phương lắc nhẹ đầu, hạ giọng:

– Chị không rõ. Nhưng... chắc là lâu lắm.

Thúy Bình nắm lấy tay Vân Phương.

– Chị Phương! Tình yêu của chị & anh Hai được thử thách nhiều rồi. Gắng tin vào tình yêu, hãy vì tình yêu mà đấu tranh, chị nhé!

Vân Phương tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Em nói gì cơ?

– Không có gì.

Bình cười, giấu vẻ bối rối. Cô thật tình không muốn Vân Phương biết cô hiểu rõ mọi chuyện. Anh cô lại càng không thể.

– Chị khuyên anh Hai ra nước ngoài đi. – Bình nói

– Chị có khuyên, nhưng anh Bình bảo là để anh ấy suy nghĩ.

– Chị cứ thúc vào, đừng để tài năng anh ấy bị mai một. Còn nữa, ra nước ngoài, anh ấy chắc sẽ có 1 chỗ đứng vững chắc trong hội họa. Chị hãy giúp anh ấy.

– Chị sẽ cố.

Thúy Bình nhìn Vân Phương thương cảm. Tại sao cuộc đời lại dành nhiều bất hạnh cho cô & Duy Bình? Thúy Bình biết lòng Vân Phương rất đau khổ.

Bình nắm tay Phương:

– Thôi, em về. Chúc chị vui vẻ!

Bình kề tai Phương:

– Có gì vui, nhớ báo cho em.

– Vui gì chứ. Chẳng lẽ có gì vui cũng phải báo cho em ư?

– Không. Chị giả vờ hoài. – Bình trêu Vân Phương – Tin vui lớn cơ.

– Vui lớn ư? Vui gì mà lớn nào?

Bình lên xe:

– Thì chị cảm thấy niềm vui nào lớn thì cứ báo em. Thôi, bye ngen.

Thúy Bình vẫy tay chào Vân Phương. Dáng cô khuất dần trong làn xe đông đúc.

o O o O o

– Tại sao anh làm điều đó?

Thúy Bình nhìn thẳng vào mắt Vĩnh Phú, hỏi.

– Tại sao ư? – Phú ra vẻ ngạc nhiên - Điều đó là điều gì?

– Anh đừng vờ nữa. Một lần tráo đổi nguyên liệu, hai lần phá máy móc. Anh có biết nguyên liệu giả nếu sản xuất ra sẽ gây thiệt hại không, có khi chết người nữa.

Thúy Bình cố tình đánh vào tâm lý Vĩnh Phú.

– Anh có biết hậu quả việc anh làm không?

– Tôi không làm gì cả. – Vĩnh Phú bình tĩnh.

– Anh đừng tưởng tôi không biết. Anh hãy nói đi, tại sao anh phá hoại? Phá công ty có lợi gì cho anh? Hay là anh là gián điệp do công ty khác phái đến phá công ty chúng tôi?

Phú không trả lời mà hỏi:

– Bộ cô thấy tôi giống gián điệp lắm sao?

– Không giống lắm. Nhưng anh nói đi, lý do tại sao?

– Không có lý do gì cả. Tôi không hề làm thì lấy đâu ra lý do. Còn nếu cô đã nghi ngờ tôi như thế, thì tôi đi.

Thúy Bình bỗng nảy ra 1 quyết định hết sức táo bạo.

Cô lên tiếng:

– Anh đi rồi thì làm sao trả thù?

Phú sững người:

– Thù gì?

– Thù cha mẹ.

Phú quay đi.

– Tôi không hiểu cô nói gì cả.

– Anh có biết ông Phạm Vĩnh Tuyên không?

– Đương nhiên. – Phú quay lại – Đó là ba tôi.

– Ba anh mất vì lý do gì?

– Tôi có thể không nói không?

Thúy Bình nói mạnh mẽ.

– Tôi nói cho anh nghe nhé. Tai nạn. Ba anh mất vì tai nạn cùng với mẹ anh, & tai nạn đó là vụ sập chung cư Lê Dương.

Vĩnh Phú vẫn bình tĩnh:

– Cô làm tôi với ai đó thì phải. Ba tôi mất vì đi...

– Anh Phú! – Bình ngắt lời - Đừng giả vờ nữa. Vụ tai nạn đó là do chất lượng xi măng kém, & xi măng đó là của “Cát Tiên”. Chính vì thế, anh về đây với ý định trả thù.

Thấy Phú im lặng, Bình bồi thêm:

– Anh về đây để trả thù, nhưng lại lặp lại thủ đoạn 8 năm trước. Nếu không nhờ quy trình mới, thì số nguyên liệu đó sẽ thành phẩm. Rủi gì có người bị tai nạn vì số sản phẩm đó thì sao? Anh trả thù thế ư?

Phú ôm đầu:

- Cô im đi! Đừng nói nữa. Tôi không hiểu gì cả.
- Anh phải hiểu. Anh làm thế là hại người. Chẳng lẽ chỉ có thể mà anh không thông?

Thúy Bình cố đánh vào tâm lý Vĩnh Phú.

- Anh xót thương cha mẹ thì phải nghĩ đến mọi người chứ. Anh chẳng lẽ không đau lòng trước sự ly tán của gia đình mọi người nếu như...
- Cô im đi! Cô không hiểu gì cả.
- Tôi hiểu chứ.
- Hiểu ư? – Phú hét lên – Làm sao cô hiểu được nỗi đau của tôi & em tôi. Làm sao cô hiểu được nỗi đau gia đình ly tán. Khi 18 tuổi, tôi đã phải bỏ nhà, tự đi tìm cho mình cuộc sống. Và cô biết nỗi đau đó do ai gây ra không? Do ba cô, do “Cát Tiên” này đây.
- Và anh trả thù?
- Cô không có chứng cứ. Cô thấy tôi phá hoại chẳng? Hay là chỉ nghe đồn đại?

Thúy Bình mỉm cười:

- Đúng là tôi chẳng có chứng cứ, nhưng như thế không có nghĩa là anh không làm. Thái độ của anh lúc này đã tố cáo anh.

Vĩnh Phú thở nhàn:

- Tất cả chỉ là suy đoán.
- Tùy anh thôi. Tôi không thể ép anh nhận khi anh không muốn, nhưng mong anh hãy nghe tôi. Mọi chuyện qua rồi... Tôi không khuyên anh quên đi nỗi đau, quên đi quá khứ, nhưng tôi mong rằng anh có thể tha thứ. Đừng tự giày vò mình. Cả Vân Phương nữa, anh phải thương cho cô ấy. Nếu như chuyện trả thù của anh thành công, Vân Phương sẽ thế nào, anh có nghĩ đến không?

Bình liếc Vĩnh Phú rồi nói tiếp.

- Tôi biết anh cố tình làm thế để hủy hoại danh tiếng “Cát Tiên”. Anh còn muốn dùng số nguyên liệu ấy làm chứng cứ tố cáo “Cát Tiên”. Lúc đó, tôi sẽ là người lãnh trách nhiệm. Ba tôi nếu muốn cứu tôi thì sẽ tự thú, đúng không?
- Cô rất thông minh. – Phú thốt lên.
- Cảm ơn. – Bình đáp lời

Phú tiếp:

- Nhưng rất tiếc, đó chỉ là suy diễn vô căn cứ. Cô...

Phú chưa kịp trả đũa thì Thế Luân bước vào cùng Thế My.

- Xin lỗi nhé! – Thế Luân cười – Cô My đây có việc gấp trình báo nên... quên gõ cửa.

Bất mãn về thái độ của Thế Luân, nhưng Bình đầu dụi:

- Có việc gì?
- Cô My muốn tố cáo ông Phú.
- Tố cáo ư?
- Phải. Cô My đã chứng kiến sự phá hoại của ông Phú. Cô My! Trình bày đi.
- Đợi Thê My nói xong, Bình hát hăm.
- Còn gì nữa?
- Thê My nhìn Vĩnh Phú đắc thắng:
- Không còn gì nữa cả.
- Vậy thì cô ra ngoài đi. Cả anh nữa, Thê Luân.
- Thê My tỏ vẻ tức tối:
- Tại sao cô không đuổi Vĩnh Phú mà đuổi tôi? Tôi đã tố cáo Vĩnh Phú, cô tưởng tôi nói dối sao?
- Tôi tin cô chứ. Nhưng tôi muốn nói chuyện riêng với Vĩnh Phú, không được sao?
- Được thôi. – Thê My nhún vai – Tôi về đây.
- Chào nhé! – Thê Luân lên giọng - Tạm biệt anh Phú!
- Thúy Bình đứng lên, đến khóa cửa, rồi nói với Vĩnh Phú.
- Anh thấy đó, công ty này không chỉ có anh muốn phá hoại đâu.
- Cô tin lời Thê My sao?
- Tin chứ. Và anh nghĩ thế nào về lời tố cáo? Tôi thấy nó có căn cứ đó chứ.
- Phú cười:
- Nếu thế thì cô đuổi việc tôi đi, hay là tố cáo với công an.
- Cả hai việc đều không.
- Tại sao?
- Tôi không cố ý lợi dụng anh. Nhưng anh biết đó... ở công ty này có quá nhiều người muốn phá tôi. Lời Thê My tố cáo là gì chứ? Cổ chỉ muốn tôi đuổi anh đi thôi. Vì họ biết, ở công ty này, anh & Khánh Phong là hai cánh tay đắc lực của tôi.
- Đừng đề cao tôi. – Phú cắt lời – Cô đừng tưởng làm thế là có thể lay chuyển được tôi.
- Anh Phú! Cứ coi như tôi cầu xin anh. Tôi xem anh như 1 người anh, tôi chỉ mong anh có thể hợp tác đối phó Thê Luân. Còn việc gia đình tôi nợ anh, tôi sẽ trả.
- Trả ư? Cách nào? Cô chẳng có cách nào để trả cả. Cô có thể làm cho cha mẹ tôi sống lại sao?
- Phú nhìn Bình ra vẻ suy nghĩ, rồi tiếp:
- Coi như tôi nhận lời cô. Nhưng cô dám tin tôi sao?
- Sao lại không?
- Lỡ như tôi liên kết với Thê My & Thê Luân, cô chỉ còn nước trắng tay.

– Tôi tin anh không làm thế. – Bình chép miệng, quả quyết – Vì mục đích của anh là trả thù cho gia đình chứ không phải phá hoại công ty để trục lợi như bọn người của Thế Luân. Và vì... anh là người có lòng nhân hậu, anh không bao giờ trở cờ hại tôi.

– Cô đề cao tôi quá.

– Không, tôi nói thật. - Giọng Thúy Bình đầy vẻ tin tưởng.

Vĩnh Phú thở dài. Từ lâu rồi, anh cố dần lòng. Thúy Bình đối với anh quan trọng vô cùng. Phú biết mình không nên yêu Thúy Bình, anh phải trả thù cho cha mẹ. Nhưng cứ nghĩ đến Bình, nhìn thấy cô là lòng anh bối rối. Phú phân vân, rất phân vân khi nói hai chữ “nhận lời”. Anh giúp Thúy Bình ư? Vì sao? Vĩnh Phú ôm đầu. Tại sao mình lại không để “Cát Tiên” sụp đổ? Anh ngẩng mặt lên. Vẻ trong sáng, vô tư của Thúy Bình làm lòng anh bừng tỉnh. Anh giúp đây là giúp Thúy Bình - vị giám đốc mới của “Cát Tiên”. Vị giám đốc mà anh biết sẽ khác hẳn người anh đã oán hận 8 năm về trước.

o O o O o

Thúy Bình rời công ty khi trời đã sập tối. Cô hối hả ra nhà xe, vì nhà xe nằm ở góc khuất nên Thúy Bình hơi sợ. Giờ này bảo vệ chưa tới, cả không gian vắng lặng như chỉ có Thúy Bình.

Dắt xe đi một quãng, Bình nghe tiếng bước chân phía sau. Cô nhè nhẹ đá chân chống, cầm túi xách, quay lại.

Phong đưa tay chụp túi xách Thúy Bình vừa vung tới:

– Cô tính giết tôi chắc?

Bình thở phào:

– Ai biểu anh theo tôi chi. Tôi cứ tưởng... - đột nhiên Bình ngắc ngứ -

Tưởng... ăn cướp chứ.

– Nếu ăn cướp, họ không cần phải theo cô lâu như vậy.

– Anh định dọa tôi chết chắc?

– Bộ cô biết sợ sao?

Bình ngênh mặt:

– Khong sợ. Nhưng phải phòng kẻ tiểu nhân.

Biết bản tính Thúy Bình, Phong tiếp tục:

– Vậy hả? Vậy cô về 1 mình ghen, tôi đi.

– Đi đâu?

– Thì đi về.

– Vậy anh đợi tôi làm gì?

Phong đáp tỉnh:

– Ai nói tôi đợi cô. Tại tôi về trễ thôi.

Thúy Bình không thèm trả lời, lẳng lặng lên xe, nổ máy.

Khánh Phong chạy xe theo.

– Cô có muốn đi ăn gì đó không?

– Anh mới lãnh lương à?

– Không. Nhưng chẳng lẽ không mời cô đi ăn được sao?

Bình nói mà mắt vẫn không nhìn Phong.

– Anh kiểm xem còn đủ tiền không? Không khéo sẽ phải ở lại rửa bát đấy.

Phong điềm nhiên:

– Cứ thử xem. Tôi chưa rửa bát bao giờ, thử rửa 1 lần cũng tốt.

– Được thôi. – Bình đáp – Tôi đang đói. Anh mời tôi đi đâu?

– Tùy cô.

Thúy Bình nghe xong liền cho xe vào 1 quán nhỏ ven đường.

– Cô biết ăn quán cóc sao?

– Sao không. Nhưng sao anh lại hỏi thế?

Phong cười, giọng nửa đùa nửa thật:

– Tiểu thư các cô mà... Làm sao nuốt nổi đồ nhà quê.

Thúy Bình kéo ghế ngồi, gọi thức ăn & nhìn Phong.

– Đường như anh không trêu tức người khác thì không vui?

– Người khác nào. Chỉ với cô thôi.

– Nhưng tại sao anh thích trêu tức tôi thế?

– Chẳng tại sao cả. Có những chuyện không cần nêu lý do.

Phong nói xong đẩy tô cháo còn bốc khói sang Bình.

– Ăn nhiều nhưng chậm thôi. Cháo không xương, nhưng nóng đấy.

Bình tỏ ra vẻ chẳng quan tâm:

– Cảm ơn anh nhắc nhở. Anh cũng thế.

Đang ăn, đột nhiên Phong hỏi:

– Cô nghe hết đĩa nhạc chưa?

– Chưa.

– Vì sao? Cô say mê Khánh Bình lắm mà?

– Thế thì sao? Tôi có thời gian đâu mà nghe. Anh không thấy bao nhiêu chuyện đồn dập sao?

Phong không trả lời, anh thấy tội nghiệp cho Thúy Bình:

– Cô ăn nhanh đi rồi về.

– Tôi chưa muốn về. – Bình đáp

Nhìn sang Phong, cô nói tiếp:

– Tôi muốn lên “Hoàng Hoa”.

– Được thôi. – Phong đứng lên – Hôm nay, tôi phục vụ cô hết mình.

Thúy Bình cảm động nhưng không nói. Cô cho xe chạy vòng lên “Hoàng Hoa”.

o O o O o

Quán cà phê “Hoàng Hoa” rực rỡ & quyến rũ trong đêm. Thúy Bình cho xe chạy vào quán, tìm vào góc ngồi quen thuộc.

Phong bước vào, buông phịch người xuống ghế.

– Làm gì chạy như ma đuổi vậy?

Phong vừa nói vừa thở.

– Đuổi theo muốn hụt hơi.

Bình liếc xéo:

– Bộ xe hết xăng hả?

– Sao cơ?

Bình đưa tay gọi người phục vụ, đáp:

– Thì anh chạy bộ đến đây mà.

Hiểu ra hàm ý trong câu nói của Thúy Bình, Phong không thèm trả lời. Đợi người phục vụ đi khỏi, anh khều cô:

– Cuộc nói chuyện với Vĩnh Phú thế nào?

– Có thể nói là ... thành công.

– Tại sao lại là “có thể”?

– Vì ... Thế My vào tố cáo Vĩnh Phú là người phá hoại với đầy đủ chứng cứ.

– Vĩnh Phú có nói gì không?

Bình lắc đầu:

– Không nói gì cả. Và tôi nhờ anh ta ở lại giúp tôi, anh ấy đã đồng ý.

– Cô thật liều vô cùng.

– Thì sao? “Có chí làm quan, có gan làm giàu mà”.

Biết không sao nói lại T-Bình, Phong lái sang chuyện khác:

– Còn chuyện của Thế Luân?

– Anh ta thì có chuyện gì chứ?

– Cô quyết định cưới thật sao?

Bình vừa khuấy ly nước, vừa trả lời:

– Anh biết rồi mà. Tôi không còn cách nào khác.

Khánh Phong cũng không biết nói sao. Lòng dạ anh rối bời. Thúy Bình lấy giọng vui vui:

– Anh không được quên lời hứa đấy.

– Hứa gì?

– Giúp tôi. Anh không phải là người mau quên vậy chứ, tiểu hoàng tử?

– Cô nói gì?

– Bộ anh không phải là tiểu hoàng tử sao?

– Sao cô biết?

– Đừng tưởng chỉ có mình anh biết khám phá người khác. Tuy tiểu hoàng tử ăn nói dễ thương hơn anh nhiều, nhưng tôi vẫn nhận ra.

– Cô chỉ nói phét.

– Làm sao phét được. Mà anh nói đi, anh có phải là tiểu hoàng tử?

– Thì... phải. Cô nhận ra khi nào?

– Khi... mới gặp anh được một tuần.

Phong trầm giọng:

– Hay nhỉ! Vậy mà cô còn dám nói với tiểu hoàng tử rằng... công ty cô có 1 tên đáng ghét lắm. Nào là hắn có tên... xấu òm.

– Vậy thì sao? Vậy mới trêu tức được anh chứ.

– Nhưng tôi đâu có tức.

– Anh nói dối...

Bình làm ra vẻ nghiêm trọng khiến anh phì cười. Phong không ngờ mình có thể nói chuyện với Thúy Bình thoải mái thế. Anh tiếp tục:

– Tôi còn 1 thân phận nữa, cô đoán xem.

– Anh hả? Để xem nào... Ngoài là trợ lý của tôi, kỹ sư, tiểu hoàng tử...

Bình lầm nhảm đếm. Đột nhiên, cô nói:

– Anh đừng nói anh sẽ là... phó giám đốc nhé.

Phong nhăn mặt:

– Cái cô này! Phó giám đốc hả? Có cho, tôi cũng không làm.

– Vậy thì là gì?

– Cô đừng có dụ tôi. Tôi sẽ không nói ra đâu.

– Không nói thì thôi. – Bình làm mặt giận

– Cô có giận tôi cũng không nói. Nhưng cô thử đoán xem, thân phận ấy cũng rất quen thuộc với cô.

– Khánh Bình! – Thúy Bình kêu lên.

– Sao... - Phong định hỏi thì Thúy Bình tiếp lời

– Anh đừng nói thế chứ. Anh mà là Khánh Bình, ai tin cho được.

– Vì sao kia?

– Vì Khánh Bình hát hay thế kia. Anh thì... tôi không cho là hát dở, nhưng... chắc là không hay bằng Khánh Bình rồi. Còn nữa, Khánh Bình yêu hoa điệp vàng, còn anh thì lại... ghét. Anh có nói anh là Khánh Bình một ngàn lần, tôi cũng không tin.

Thúy Bình nói 1 tràng dài. Phong lắc đầu:

– Tôi có đụng chạm tới anh chàng ca sĩ của cô đâu mà mồm mép dữ thế.

Bình giấu mặt sau đôi tay, cười:

– Xin lỗi nha, tại tôi bức xúc quá.

Phong đứng lên:

– Tôi về.

– Anh giận à?

– Có mà ngốc. Giận cô thì 1 năm giận 365 lần cũng chưa đủ, tôi đâu rảnh thế.

Tuy Phong nói thế, nhưng Bình cảm thấy trong mắt anh có sự dối hờn. Anh “ghen” chẳng? Bình chợt thấy thích thú vì ý nghĩ đó.

Thúy Bình tạm biệt Khánh Phong rồi vào nhà. Thế Luân hằm hè:

– Cô giỏi nhỉ! Đi chơi với Khánh Phong nữa.

– Đi với ai mặc tôi. Anh có quyền gì chứ?

– Chẳng phải cô nhận lời lấy tôi sao? Nếu lấy tôi, cô phải là... của tôi. Cô không được đi với ai cả.

– Chứ không phải anh lấy tôi vì tài sản sao? Nếu thế thì cần gì chứ? – Bình hậm hực.

– Người đàn ông nào cũng ích kỷ cả. Nhất là khi cô được xem là vợ hứa hôn của tôi. Tôi không muốn người trong công ty xem tôi là kẻ bị cấm sùng.

– Anh cũng có người khác vậy, nói tôi làm gì?

– Ai kia? – Luân ngạc nhiên

– Thẻ My chứ ai?

– Cô ta? – Luân cười – Cô ta đáng cho tôi quan tâm sao. Nói cho cô biết nhé, Thẻ My chẳng đáng xu nào cả. Vả lại, cô ta đâu có yêu tôi.

Thúy Bình nóng mặt:

– Anh đừng nói cái giọng ấy.

– Giọng ấy là giọng gì? Cô nghe đây, cho cô biết luôn, Thẻ My yêu Vĩnh Phú đó.

– Vĩnh Phú ư?

– Đó cũng chính là lý do Thẻ My tố cáo. Lòng dạ phụ nữ, cô quá rõ rồi. Ghen tỵ là bản chất. Cô ta biết Vĩnh Phú không yêu mình, thế là cô ta tố cáo. Đuổi Vĩnh Phú đi, cô thì... lỗ & cô ta lời to đây. Vừa trả được thù, vừa làm cô mất đi 1 cánh tay.

Nghe Luân nói, Thúy Bình càng thêm nóng nảy:

– Anh nói xấu người khác thế đủ chưa?

– Chưa. Còn Khánh Phong của cô nữa chứ. Hắn chính là nguyên nhân làm công ty bị phá hoại đấy.

– Anh nói dối.

– Tôi nói dối làm gì? Cứ hỏi hắn thì biết.

Bình nhếch môi:

– Anh ly gián.

– Thôi, cô im đi. Tôi thềm vào. Cô đi với Khánh Phong thì phương hại gì tôi. Tôi có cần đâu mà ly gián. Không phải hắn thì công ty cô không bị phá hoại đâu.

– Khánh Phong không phải là kẻ phá hoại.

– Tôi đâu nói hắn. Người yêu hắn kia. Thôi, chào nhé, tôi về.

Thế Luân rồ máy xe phóng vút ra cửa. Bình ra đóng cửa, nguyên rửa:

– Thật đáng ghét!

Cô cho xe vào nhà. Ông Sơn ngồi trên ghế, ngẩng đầu lên, ông hỏi:

– Bình về hả?

Giọng ông mệt mỏi lạ thường.

– Dạ, con mới về.

- Gặp Thế Luân chứ?
- Gặp ạ. Sao thế hả ba?
- Ông Sơn nhìn Bình, xúc động:
- Con đừng lấy hấn. Hấn là 1 tên lừa đảo, đốn mạt.
- Sao cơ ạ?
- Con nghe ba, đừng lấy hấn. Thà ba vào tù. Con biết hấn đến đây làm gì không? Đòi 20 triệu. Hấn nói trước sau gì hấn cũng là người coi tài sản, xài trước có gì đâu.
- Bình nóng mặt:
- Hấn nói vậy sao? Thật quá đáng! Ba có đưa tiền cho hấn không?
- Con nghĩ không mà được à? Nhưng trong nhà ta không đủ, ba chỉ đưa hấn 15 triệu. Hấn nói ngày mai sẽ đến lấy hết số còn lại.
- Bình tỏ vẻ mệt mỏi:
- Làm sao gia đình ta có thể thoát khỏi tên tham lam ấy đây.
- Nếu...
- Ông Sơn chưa kịp nói, Bình đã ngăn lại.
- Ba đừng nói là nếu ba chấp nhận phá sản, chấp nhận ở tù... thì hấn sẽ tha cho nhà ta. Con người Thế Luân không thể dễ dàng tha thứ cho bất kỳ mối lợi nào đâu.
- Ông Sơn nói bằng giọng chán nản:
- Rất tiếc là con nói đúng.
- Thúy Bình nhìn đồng hồ:
- Hải Bình đâu rồi ba?
- Nó đi đâu với Minh Vũ rồi.
- Bình cố làm cho không khí vui hơn.
- Đó, ba thấy không? Bây giờ đó ai tách Hải Bình ra khỏi Minh Vũ được.
- Ông Sơn cũng muốn thoát khỏi không khí căng thẳng:
- Cô giỏi lắm! Nếu không có chuyện của Thế Luân chắc chẳng bao giờ tôi biết chuyện của Hải Bình hả?
- Ba này! – Bình nũng nịu - Trước sau gì ba cũng biết thôi mà. Chậm lắm là ngày Hải Bình lên xe hoa.
- Có ai tham dự trong chuyện này thế?
- Nhiều lắm ba ơi! – Bình xòe ngón tay ra đếm – Con nè, Khánh Phong nè, anh Hai nè, chị... Hai nè, Minh Vũ nè...
- Con giỏi thật! Anh Hai, chị Hai... gọi nghe ngọt ngào thật đấy. Còn nữa, sao lại có Khánh Phong trong chuyện này nữa?
- Thì... có sao đâu ạ. Tại con mời anh ấy tham gia thôi.
- Con đối với nó thế nào?
- Chẳng thế nào cả.
- Thật sao?

– Thật mà. – Bình làm ra vẻ thơ ngây.

Ông Sơn chợt nghĩ đến Thế Luân, ông chép miệng:

– Đẳng nào Khánh Phong cũng tốt hơn Thế Luân.

– Còn so với Minh Vũ thì sao hả ba?

Ông Sơn cốc đầu con gái:

– Còn dám trêu ba nữa sao? Tội con gạt ba, ba chưa trị nữa là.

Thúy Bình cười hạnh phúc. Cô không ngờ ba mình dạo này thay đổi nhanh thế. Lợi dụng thời cơ, Bình nói:

– Ba này! Anh Hai được mời đi nước ngoài, ba hay không?

– Hay. Nhưng chuyện đó chẳng liên quan gì đến ba cả.

– Sao lại không? – Bình vờ hỏi – Anh Hai là anh của con mà.

Ông Sơn ngạc nhiên:

– Thì sao?

– Mà con là con của ba. Vậy suy ra...

Ông Sơn ôm đầu:

– Thế mà cũng nói dông dài, rõ ràng...

Bình lay tay ông Sơn.

– Tha thứ cho anh Hai nha ba. Anh ấy đã thành công trên con đường mình đã chọn rồi. Còn nữa, Vân Phương cũng rất tốt, ở bên cạnh anh ấy, Vân Phương...

Ông Sơn cắt ngang:

– Tha thứ anh con thì có thể, nhưng chấp nhận Vân Phương thì không. Tốt đẹp gì thứ người mẫu ấy.

– Ba... - Bình ngập ngừng – Có chuyện này, con muốn nói với ba.

– Chuyện gì?

– Ba có nhớ vụ tai nạn 8 năm trước... - Bình lấy giọng trịnh trọng – Trong gia đình ấy, có 2 người thoát chết, trong đó có 1 đứa bé gái. Và đó là... Vân Phương.

Ông Sơn bật dậy:

– Sao... Vân Phương...

– Phải, Vân Phương chính là cô bé ấy.

Ông Sơn lại thả người xuống ghế:

– Tại sao oan nghiệt cứ chất chồng? Tại sao hết chuyện này đến chuyện khác cứ đổ xuống nhà này chứ?

– Ba! Tại sao ba nói vậy? Con thấy có gì đâu.

– Vân Phương... À! Vân Phương biết chuyện chưa?

– Hình như là biết rồi.

– Phản ứng của nó thế nào?

– Chị ấy vẫn yêu anh Hai.

Ông Sơn chắt lưỡi:

– Coi chừng, lỡ nó trả thù thì sao?
– Không có đâu ba. – Bình trấn an
– Làm sao con biết là không có. Lỡ như nó trả thù, làm sao Duy Bình tránh kịp.
– Con bảo đảm với ba là không có. – Bình lên tiếng - Vả lại, đây là cách duy nhất để ba chuộc lại lỗi lầm.
– Con nghĩ thế sao?
– Vâng.
– Vậy ba có nên gặp Vân Phương không? À! Anh Hai con biết chuyện chưa?
– Chưa – Bình đáp nhanh – Nhưng con sẽ cho anh Hai biết, ngay ngày mai. Ba! Cho phép anh Hai làm đám cưới nhen ba. Khuyên anh ấy đi du học nữa.
Ông Sơn thở dài:
– Con lanh như thế, ba có muốn từ chối cũng không được nữa rồi.
Bình reo lên hạnh phúc.
– Hoan hô ba! Ba anh minh quá!
Nói xong Bình chạy lên lầu. Ông Sơn ngồi buồn tê tái vì sự vô tư của con.

Trộn Đồi Chỉ Một

Chương Kết

Thúy Bình hét to lên làm Yến Nhi phải bịt tai lại. Rồi như thấy Nhi... hơi sợ, Bình hạ giọng:
– Cười ư?
– Ừ. – Yến Nhi gật đầu
– Thật hả? Không giả hả? Mi không nói... xạo đấy chứ? Không lừa ta đấy chứ?
Yến Nhi cười khúc khích:
– Ngưng lại mà thử đi. Rõ là đồ... dư chữ. Thật với không giả khác nhau chỗ nào hở?
Thúy Bình thân nhiên:
– Đương nhiên là khác rồi. Ít nhất là ở chữ viết. Còn nữa, thật không là giả, giả thì tất nhiên không thật. Nhưng không giả thì chưa chắc là thật à nhen.
Yến Nhi lắc đầu nguầy nguậy:
– Đủ, đủ rồi. Không cãi với đồ mồm mép như mi nữa. À, nghe nè! Một tuần nữa là ngày cưới, nhớ đến trang điểm cho ta nha.

– Trời ơi! – Bình la lên – Trang điểm, mi không biết ra tiệm làm sao?
– Bạn bè nhờ vả có chút xíu không được sao? Mai mốt mi lấy chồng, ta sẽ trang điểm lại cho.
– Ta sẽ... À! Mà có lấy chồng, ta sẽ không trang điểm đâu. Không mặc xoa-rê nữa.

Yến Nhi nheo mắt:

– Khánh Phong không thích hả?
– Hắn thì liên quan gì đến đám cưới của ta.
– Vậy à! – Nhi le lưỡi - Chẳng lẽ ta làm sao.
– Chứ còn gì nữa. – Bình phẩy tay - Làm 100%.

Yến Nhi bĩu môi ra vẻ không tin:

– Ta luôn tin vào trực giác của mình. Chắc chắn mi & Khánh Phong... có vấn đề.
– Bộ mi thích điều đó lắm sao? – Bình hỏi.
– Không thích thì sao, mà thích thì sao? Điều đó đâu có gì quan trọng. À, mà này! – Yến Nhi hạ giọng – Ta hỏi thật đấy, mi có thích Khánh Phong không?
Đến lượt Bình lặp lại câu nói của Yến Nhi.

– Thích thì sao mà không thích thì sao?

Nhi đâm vào Bình, làm cô la oai oái.

– Thật thô bạo! – Cô rượt Yến Nhi chạy vòng vòng – Cho mi chết nè.
Cô nhặt hòn sỏi dưới chân ném dồn dập về phía Yến Nhi. Đến đòn thứ ba thì...

– Ui cha!

Có tiếng la làm Thúy Bình giật mình.

– Khánh Phong! - Cả 2 cùng kêu lên.

Thúy Bình đưa tay lên trời, về... vô tội.

– Tại hòn sỏi & ... tại anh. Tôi không liên quan đâu nhé.

Phong vừa xoa đầu vừa hỏi:

– Tại sao lại thế?

– Tại vì hòn sỏi nó... bay, & tại anh tự nhiên xông vào cản đường bay của nó. – Bình đáp, mặt không lộ vẻ vui hay buồn.

– Cô giỏi thật! Mà này! Cho tôi hỏi, bộ hòn sỏi nó... tự bay được sao?

– Đương nhiên là không thể tự bay rồi. Vì nó không thể tự bay, nên tôi thương tình, tác động vào nó... tí xíu.

Khánh Phong quay lại tìm Khải Minh.

– Phụ ta trả đũa, chiến hữu!

– Ta hết đạn rồi. – Minh nhún vai - Vả lại, nếu có ta cũng không đại gì sử dụng ở đây. Thúy Bình để cho mi trị. Phải không Thúy Bình?

– Hồng dám... trị đâu. – Bình bĩu môi – Còn phải xem lại đã. Phải không... anh Phong?

Đột nhiên Bình hỏi làm Khánh Phong ngỡ ngàng. Còn Khải Minh thì cười sặc sụa:

– Mày hãy dẫn Thúy Bình ra phía sau kia mà nói chuyện. Nói ở đây.... thua quê lắm.

– Không dám thua đâu. phải không Yến Nhi?

Phong đột nhiên chuyển hướng làm Bình la oai oái:

– Nè! Bắt bò ầu nhé. Yến Nhi thuộc phe tôi mà.

– Chưa chắc. Phải không Nhi?

Yến Nhi lấy hai tay che mặt.

– Tôi không biết. Tôi không theo ai cả.

– Đứng trung lập là tốt đấy Yến Nhi. – Khải Minh nói – Theo phe một trong hai đều hao hơi tốn sức. Cứ để cho chúng nó đối đầu nhau, đừng dại mà can thiệp.

– Tôi không thấy ai thích chiến tranh như anh. – Bình làm bộ giận - Cảnh sát gì mà...

– Nè! – Khải Minh la lớn – Không liên quan đến cảnh sát nhé.

– Không nói chuyện với anh nữa. Em về - Bình la lên – Chào!

Khải Minh nói với theo:

– Hồ sơ tôi gửi Khánh Phong rồi. Nó sẽ chịu trách nhiệm giúp đỡ cô. Cô an tâm đi! Thằng ấy coi vậy mà... cũng xài được lắm.

Phong ngược mặt nhìn bạn:

– Bạn bè thế hả mày? Hèn chi... ế là phải.

– Nè! – Minh giãy nảy - Đừng đụng chạm đến nỗi đau người khác chứ. Về đi, cô ấy về rồi kìa.

Khánh Phong quay lại chào Yến Nhi rồi đi theo Thúy Bình. Anh không biết phía sau có ánh mắt nhìn anh bối rối.

– Nó đi rồi, đừng tiếc nữa. – Khải Minh nói với em.

– Gì ạ? – Yến Nhi vờ ngây thơ

– Em đã nhớ lại tất cả, tại sao em giấu anh?

– Em nhớ khi nào đâu chứ?

– Em đừng dối lòng. Anh biết em đã nhớ tất cả, nhưng cố mà quên. Em vẫn còn yêu Khánh Phong.

– Anh Hai! – Yến Nhi la lên – Anh sai rồi. Đúng, em nhớ Phong, nhớ những ngày tháng êm đềm của chúng em, nhưng đồng thời, em cũng nhớ cả lời chia tay của anh ấy trong lần gặp đó. Anh Hai! Bây giờ dù có nhớ, em cũng không còn yêu Khánh Phong đâu.

– Em khờ quá!

– Em không khờ. – Yến Nhi phản đối – Anh thật sai lầm khi nói em khờ.

Anh nghe đây, em yêu Khánh Phong không khờ, bây giờ có trốn tránh cũng không phải là khờ. Thúy Bình & Khánh Phong rất hạnh phúc, em rút lui thì

đâu có khờ. Phải không? Vả lại, nếu khờ, em đã không nhận lời cầu hôn của Khánh Huy.

Khải Minh cầm tay em:

- Anh hỏi thật, em đối với Khánh Huy thế nào?
- Em yêu anh ấy.
- Thật lòng chứ?
- Vâng.
- Còn Khánh Phong?

Yến Nhi tung tung viên sỏi trong tay.

- Chỉ là nổi nhớ.

Khải Minh thở phào:

- Nếu thật thì mừng cho em.
- Thật. – Nhi cười duyên – Anh phải tin em chứ.
- Ủ. Thôi, anh vào nha.
- Vâng ạ - Yến Nhi ngoan ngoãn.

Khải Minh rời ghế, anh đến chỗ Khánh Huy đang đứng. Vỗ vai Huy, Minh nói:

- Chắc cậu đã nghe cả. Hy vọng cậu sẽ đem lại hạnh phúc cho nó.
- Em hứa. – Huy đưa tay ra.

Vỗ vào tay Khánh Huy làm tin, Khải Minh bước đi, nhẹ nhõm. Khánh Huy không đến bên Yến Nhi mà đứng từ xa ngắm cô. Huy biết, mình là kẻ đến sau, tình yêu anh nhận được sẽ không nồng bằng Khánh Phong. Nhưng anh tin rằng bản thân mình sẽ khiến tình yêu Yến Nhi ngày càng nồng đượm.

o O o O o

Thúy Bình vặn nhạc khe khẽ, cô vừa hát theo vừa nhanh tay thu dọn bàn ghế, sách vở. Ông Sơn đi vắng, Hải Bình ra phố, nhà chỉ có mình cô.

Có tiếng chuông cửa. Thúy Bình lật đật chạy ra:

- Anh Khánh Phong! Có chuyện gì không?
- Có đấy. Quan trọng nữa là đăng khác.
- Anh vào đi! – Bình mở rộng cửa – Vào đi!

Phong dắt xe trên lối sỏi. Tiếng chân & bánh xe va trên sỏi nghe lạo xạo.

- Nóng quá! – Phong thốt lên khi vào nhà - Mở máy lạnh đi.

Bình trừng mắt:

- Anh là... anh Hai tôi chắc.

Phong nhún vai:

- Bạn của anh Hai cô thôi. Có cho vàng, tôi cũng không làm anh cô đâu.
- Tại sao chứ?
- Cô biết mà.

Phong nói, rồi không đợi Bình hỏi tiếp, anh hạ giọng đều đều:

- Đây là hồ sơ Khải Minh đưa cho tôi. Đúng là ba cô có... lập giả phiếu

xuất nhập, nhưng không nhiều như vậy.

– Thật hả? – Bình reo vui.

– Thật. Còn nữa, đây là hồ sơ của Thế Luân. Tin mừng cho cô... Thế Luân là người có tiền án.

Thúy Bình thở dài:

– Anh trêu tôi hả? Lấy chồng có... tiền án mà mừng.

– Cô hiểu sai ý tôi rồi. – Phong giải thích – Cô thấy đấy, Thế Luân từng ngồi tù vì can tội lừa đảo & chiếm đoạt tài sản công dân.

– Vậy...

– Lần này, nếu tìm được chứng cứ phản công, dù có ảnh hưởng đến ba cô cũng được, nhưng cái chính là Thế Luân sẽ lại vào tù, & cô được yên ổn.

Thúy Bình thở ra như trút được gánh nặng.

– Thế thì tốt quá!

– Vậy là cô hết lấy chồng. – Phong trêu Bình

– Anh làm như tôi ham lấy chồng lắm á. – Bình làm ra vẻ hùng hổ - Thà ở vậy... sướng hơn.

– Chưa chắc. Không có 1 người đàn ông bên cạnh, cô sẽ bị... ăn hiếp.

– Ai ăn hiếp được tôi. – Bình vững giọng

– Thế Luân chẳng hạn. – Phong nhắc

– Tại sao anh cứ nhắc đến Thế Luân luôn thế?

– Cho cô nhớ thôi. Vì bây giờ, cô đâu đã thoát được hẳn. Còn có người chỉ chứng là hẳn xúi giục phá hoại kia.

Thúy Bình chợt nhớ ra:

– À! Có chuyện này tôi quên nói với anh. Thế Luân nói, chuyện phá hoại ở công ty có liên quan đến anh.

– Vậy là cô tin hẳn?

– Bậy nào! – Bình quả quyết – Nhưng tôi nghĩ có lý do gì đó, không dung hẳn nói thế đâu.

– Tôi cũng nghĩ vậy. Thế Luân nói thế nào?

– Hẳn nói chuyện không do anh làm, nhưng vì anh mà xảy ra. Cũng như Vĩnh Phú vậy...

– Vĩnh Phú sao?

– Thì vậy đó. – Bình nhấn giọng – Anh biết người yêu của Vĩnh Phú là ai không?

– Thế My.

– Sao anh biết?

– Chuyện này thì tôi biết trước cô.

– Sao hôm đó, anh bảo rằng Thế My là bạn gái của Thế Luân?

Phong làm ra vẻ bình thản:

– Thì sao. Tôi lắm. Con người phải có lúc lầm chớ. Nhưng tôi sửa chữa sai

lắm đó kịp thời bằng cách... tìm hiểu rõ mối quan hệ giữa Thế My & Vĩnh Phú.

– Thế nào? – Bình hỏi dồn

– Chẳng thế nào cả. Vì Thế My yêu Vĩnh Phú & Vĩnh Phú... yêu người khác. Hết!

– Vĩnh Phú yêu ai?

– Cô.

Khánh Phong đáp cụt ngùn.

– Tôi ư? – Thúy Bình chưng hửng.

– Chứ còn ai nữa.

– Sao tôi không biết?

– Làm sao tôi biết được. Có thể là cô không biết thật, cũng có thể là cô ... giả bộ không biết.

Đột nhiên Bình hỏi:

– Còn anh thì sao?

– Tôi sao là sao?

– Anh... có yêu tôi không?

Bình hỏi bằng vẻ thản nhiên.

Khánh Phong bình thản đáp lại:

– Không.

– Vậy sao Thế Luân nói có người vì anh mà trả thù tôi?

– Cô đi mà hỏi hấn.

– Hấn bảo tôi hỏi anh.

Phong ngả người ra ghế:

– Vậy thì tôi không biết. Tôi chẳng biết ai yêu mình nữa.

Bình giễu cợt.

– Ai mà thêm yêu anh. Ham dữ! Rồi người ta trả thù anh thì sao?

– Tôi chưa gây thù với ai bao giờ. Thế nhưng, nếu gây thù với người ta, trả thù thì tìm tôi, chứ tại sao phá công ty cô.

– Biết đâu... Vì người ta thấy tôi... nhân đạo nên phá... chơi. Đợi đến lúc cần thiết, người ta mới nói lên lý do vì biết tôi sẽ “cứu” anh.

Phong tức cười trước giọng điệu “chảnh” hết biết của Thúy Bình, nhưng cố làm ra vẻ thản nhiên:

– Vậy cô cứ chờ cho đến lúc người ta đến nói đi nhé. Tôi...

Phong nói chưa hết câu thì Thế Luân bước vào:

– Thì ra hai người ở đây. Hèn nào tôi bấm chuông mà không ai mở.

– Anh bấm chuông hồi nào hả? – Thúy Bình la lên.

– Vậy là tôi... không có bấm chuông hả? Quên chứ. Dạo này tôi hay quên lắm. Nhưng tôi vẫn nhớ rằng... ba cô hứa sẽ đưa nốt tôi năm triệu.

– Anh thật là...

Thế Luân cắt ngang câu nói của Thúy Bình:

– Cô đừng nói tôi là bỉ ổi, xấu xa, đê tiện nha. Vì những từ đó quá quen rồi. Tìm từ mới đi.

– Anh! Tôi sẽ...

Sợ Thúy Bình làm lộ bí mật, Phong vội rút séc ra, ký tên.

– Đây, năm triệu. Anh đi cho.

– Tốt quá! – Luân vỗ tay - Hỗ trợ nhau hả? Cứ thế nha.

Thế Luân cười hênh hếch:

– Ngốc quá anh bạn ơi! Đi bênh vợ... của người ta.

Phong hăm hè:

– Anh mà còn lải nhải nữa, tôi sẽ gọi cảnh sát.

– Gọi cảnh sát ư? Anh không thấy ngoài cửa nhà này có tấm biển “Tôi rất sợ cảnh sát” à?

– Anh rút ngay! – Thúy Bình giận dữ

– Đi thì đi chứ. Tạm biệt! Hẹn gặp lại.

Thúy Bình buông người xuống ghế. Đĩa nhạc nãy giờ vẫn phát đều đều.

Thúy Bình lại gần tắt máy.

– Thật quá đáng! Tại sao anh đưa hấn tiên?

– Tôi chỉ sợ cô lộ cho hấn biết chuyện ta đã biết về hấn. Thế Luân mà đề phòng thì khó phản đòn lắm.

Bình buột miệng khen:

– Anh chu đáo thật!

– Không chu đáo gì. Đề phòng cần thiết thôi. Tôi về.

– Về sớm vậy? – Bình hỏi

– Về... uống nước. Nãy giờ khát nước muốn chết, chẳng ai cho uống cả.

Bình lấy tay che mặt:

– Í quên! Ai biểu anh nói hăng say quá chi. Để tôi đi xay sinh tố cho anh uống.

– Có uống được không? Hay là ra tiệm đi. – Phong hỏi, giọng hóm hỉnh.

– Uống vào sẽ chết đó. – Bình giận dỗi - Ngồi yên đó, tôi sẽ bung lên cho.

Phong bật cười:

– Cô thích ra lệnh nhỉ! Nếu có anh Hai, tôi đã kén cô về làm dâu rồi.

– Hồng dám làm dâu đâu. – Bình dài giọng

– Vậy làm vợ nha.

Thúy Bình quay vội ra sau, cô hiểu câu nói của Khánh Phong.

Tim cô dấy lên nhịp đập hồi hộp & sung sướng.

Ở nhà trước, Khánh Phong vặn nhạc to lên. Bài hát Khánh Bình ngân vang.

Thúy Bình lẩm nhẩm hát theo, lòng vui sướng rộn ràng.

o O o O o

Ông Sơn bước vào phòng tranh Duy Bình. Phòng tranh đang giờ nghỉ trưa

nên vắng tanh, chỉ có Vân Phương đang lúi húi trên bàn.

– Chào cô! – Ông Sơn lên tiếng

Ngỡ là khách, Phương nhã nhặn:

– Xin lỗi, ông chờ một tí.

Phương đáp rồi ngẩng mặt lên. Ông Cảnh Sơn làm cô bàng hoàng.

– Là... ông ư?

– Bác thôi. Cô vẫn thường gọi tôi thế mà.

– Vâng. Mời bác ngồi! – Phương kéo ghế

– Cảm ơn. Duy Bình đâu?

– Anh ấy đi mua màu rồi ạ.

– Cô ăn trưa chưa?

– Dạ... chưa.

Ông Sơn nhìn đồng hồ:

– Ta nói chuyện một lúc nhé. Mười lăm phút thôi.

Vân Phương ngồi xuống:

– Để cháu đi rót nước.

– Không cần, cô cứ ngồi.

Ông Sơn nhìn khắp phòng tranh:

– Tranh có bán được không?

– Được ạ.

Ông Sơn nhìn Vân Phương:

– Cô thương Duy Bình thật lòng?

– Vâng.

– Nó là con tôi.

– Thì sao ạ? – Phương chớp mắt - Chuyện đó chẳng can hệ gì cả.

Ông Sơn vẫn không rời mắt khỏi Vân Phương.

– Cô biết sự thật về cái chết của cha mẹ.

– Biết chứ ạ?

– Cô không oán hận Duy Bình sao?

– Anh Bình không có lỗi – Phương rành rọt – Bác có lỗi chứ không phải anh ấy.

Ông Sơn không ngờ Vân Phương có thể mạnh mẽ thế. Ông nói mà như van:

– Chỉ mong cô tha thứ cho tôi. Còn nếu muốn trả thù, đừng trả thù Duy Bình.

Phương vẫn bình thản:

– Bác yên tâm đi. Tự cháu biết giải quyết mà.

– Tôi...

– Chuyện gì vậy Vân Phương? – Duy Bình vừa bước vào vừa hỏi – Ba! –

Bình kêu lên khi ông Sơn quay lại.

– Em ra sau. Anh cứ nói chuyện đi. – Vân Phương nhẹ nhàng.

Đợi Vân Phương đi khuất, ông Sơn lên tiếng:

– Con bé thật lễ độ.

Nhận ra sự khác biệt trong giọng nói của ông Sơn, Duy Bình mừng thầm.

Anh hỏi:

– Ba đến đây có chuyện gì không ạ?

– Con... - ông Sơn ngập ngừng – có định đi nước ngoài không?

– Con chưa biết. Con chưa quyết định.

Ông Sơn nhìn Bình:

– Con biết chuyện của Vân Phương chưa?

– Thúy Bình đã kể rồi ạ.

Ông Sơn lơ đãng nhìn ra đường:

– Đưa Vân Phương ra nước ngoài đi. Mong rằng con sẽ thay ba tạ lỗi với Vân Phương. Cố mà chăm sóc nó cho cẩn thận.

Duy Bình ngạc nhiên:

– Ý ba là...

– Con cưới Vân Phương, chăm sóc cho cô ấy.

Duy Bình xúc động, anh không ngờ ông Sơn thay đổi nhanh như thế. Mới hồi sáng, Thúy Bình còn khuyên anh:

– Anh Bình! Tạm thời ba chấp nhận chuyện anh & Vân Phương, nhưng anh phải cho ba có thời gian, đừng ép ba quá. Còn nữa, đừng nhắc chuyện gia đình Vân Phương, ba sẽ thấy mình đau khổ lắm.

Nhưng Duy Bình không ngờ ông Sơn thay đổi. Điều này làm Bình vô cùng vui sướng.

– Con cảm ơn ba.

– Ừ. – Ông Sơn thở ra – Thôi, con gọi Vân Phương đi ăn cơm với ba. Mừng hội ngộ.

– Dạ. – Bình đáp – Ba hết giận con & Phương là con mừng rồi.

– Duy Bình! Đẳng nào thì con cũng thành công. Thúy Bình nó nói đúng.

Con đã thành công với những gì mình chọn, điều đó đã tốt lắm rồi.

Lại là... Thúy Bình. Duy Bình cảm thấy mình nợ em gái quá nhiều.

– Tội nghiệp Thúy Bình! – Anh buột miệng – Hy vọng nó sẽ hạnh phúc.

– Nó phải hạnh phúc. – Ông Sơn nói – Nó đã dựng lên nhiều hạnh phúc quá rồi, bây giờ chính nó phải được hưởng hạnh phúc.

– Vâng ạ. – Duy Bình đồng tình

Ông Sơn cười. Ông thật sự hạnh phúc. Ông chợt nhớ câu nói của Thúy Bình.

– Khi tha thứ cho anh Hai, ba sẽ cảm thấy hạnh phúc.

– Vâng. – Ông thì thầm trong lúc Bình đi gọi Vân Phương – Ba đang hạnh phúc.

o O o O o

– Tại sao cô làm vậy? – Phong lên tiếng

Thủy Trinh la to:

– Ai nói với anh là tôi làm? Thúy Bình chẳng? Anh Phong! Anh phải tin em, chẳng bao giờ em làm vậy. Làm sao em có thể tráo đổi nguyên liệu được chứ.

Phong nheo mắt:

– Anh đâu có nói chuyện gì, sao em biết hay thế?

– Ồ... em... - Trinh ấp úng – Thì chuyện hôm nay công ty ta xôn xao chứ còn chuyện gì nữa.

– Thôi đủ rồi. – Phong nạt ngang - Thế là đủ lắm rồi. Cô đừng biện minh nữa. Hành động của cô thật quá quái.

– Anh Phong! Anh nhớ nói với em như thế sao?

– Tôi còn tố cáo cô nữa là đằng khác, nếu cô không biết hối cải.

– Tố cáo? Tố cáo ư? Vậy thì anh tố cáo đi. Thử coi có mang tội vu khống không thì biết.

Phong cười, nửa mỉa mai nửa thương hại:

– Cô biết ai nói với tôi là cô làm không? Thế Luân đó. Cô nghĩ thế nào nếu như công an điều tra Thế Luân & Thế My. Họ trong sạch như tuyết ấy.

Thủy Trinh rít lên:

– Thật bỉ ổi ! Nỡ lợi dụng tôi.

Phong điềm nhiên:

– Cô chịu nhận rồi sao? Lý do gì cô làm vậy?

– Vì anh đấy. Anh còn hỏi. – Thủy Trinh hằn học – Anh nghe đây. Tôi vì Khánh Phong mà làm tất cả. Tại sao Thúy Bình lại giật anh trên tay tôi? Tại sao anh lại yêu cô ta? Tôi không cam lòng. Tôi không cam lòng.

Phong chép miệng:

– Thủy Trinh! Cô đã thay đổi rồi khác xa những ngày ở Pháp.

– Anh cũng vậy. – Thủy Trinh tỏ vẻ chua chát – Anh thấy tôi thay đổi sao không thấy mình? Tiếng “em” ngọt ngào anh dành cho tôi đâu, sao chỉ có tiếng “cô” lạnh lùng?

Phong đáp:

– Đó là do tôi tôn trọng cô.

– Tôn trọng ư? Hay là có mối nói cũ?

Phong vỗ bàn:

– Thủy Trinh! Cô nghe đây. Tôi cảm cô nói câu đó. Tại sao cô lại hại công ty? Cô là một kỹ sư kia mà. Sao không biết đem tài năng làm đẹp cho đời?

– Anh đừng có mà giảng đạo đức.

Phong hạ giọng:

– Thủy Trinh! Dừng... Hãy dừng lại đi! Dừng mọi chuyện lại đi. Dừng đi sâu hơn nữa.

– Không có chuyện đó đâu, trừ phi tôi vào tù. Nhưng... còn lâu. Thôi, chào

anh.

Thủy Trinh nói xong, bỏ về. Phong nhìn theo ngao ngán.

– Thật đáng tiếc. Tùy cô thôi. Một kỹ sư giỏi thế mà...

Phong nhắc ông nghe:

– Alô. Khải Minh hả? Mình đã gom đủ chứng cứ trong vụ lừa đảo của Thế Luân rồi.

– Tốt! Chớ đánh động anh ta. Dàn thế trận & “mời” anh ta vào cuộc đi.

Phong cười:

– Anh rất láu cá.

– Không phải, mà là nghề nghiệp thôi. Cả ba sẽ tự tố cáo nhau.

– Thủy Trinh thật đáng tiếc... - Phong buồn buồn

– Phải chịu thôi. Tôi cũng tiếc. Nhưng pháp luật là pháp luật, mà... tội của Thủy Trinh cũng nhẹ thôi mà.

– Hy vọng là vậy.

Phong nói & nhìn ra ngoài trời:

– Còn ba ngày nữa là ngày cưới Khánh Huy rồi. Vụ này làm trước hay sau đây?

– Sau lễ cưới đi.

– Sau ư?

– Trong lễ cưới, chúng ta sẽ mời... cả ba, & khi về, cố dụ họ ra ba hướng. Còn việc còn lại là của cảnh sát.

– Cảm ơn cậu, Minh ạ...

– Cậu chuyển lời giùm đây hả?

– Giùm ai cơ?

– Thúy Bình.

Khải Minh nói rồi cười khanh khách. Phong gằm gừ:

– Tớ sẽ bóp cổ cậu nếu cậu nói nữa.

– Không nói nữa. – Minh vẫn cười – Không thôi hư cái điện thoại mất.

Khánh Phong cũng vui vẻ:

– Không nói nữa. Xong việc, tớ bao một châu.

– Châu gì?

– Cà phê.

– Đồ keo kiệt! – Khải Minh thốt lên – Ít ra cũng phải là một bữa tiệc.

– Không dám đâu. – Phong dài giọng

– Chẳng lẽ cưới mà không đãi tiệc à? – Minh nói rồi cúp máy.

Phong nguyên rủa:

– Đồ... chết tiệt!

Nhưng lại thấy vui vui. Ước gì...

o O o O o

Khánh Huy trịnh trọng trong bộ vest mới tinh. Bên cạnh anh là Yến Nhi

thướt tha trong bộ xoa-rê trắng muốt. Trong nhà ngoài ngõ rộn ràng. Ông Sơn nhìn đôi tân nhân.

– Chúc mừng! Yên Nhi, chúc mừng cháu!

Yên Nhi vui sướng:

– Cảm ơn bác.

Ông Sơn nhìn sang Vân Phương & Duy Bình.

– Chùng nào đến hai đứa đây?

Duy Bình cười xòa:

– Còn lâu ba ơi. Ba còn phải lo cho cô gái yêu quý kia kìa.

Vừa nói, Duy Bình vừa chỉ sang Khánh Phong đi bên cạnh Thúy Bình:

– Tụi nó cũng xứng đôi thật.

Ông Sơn chép miệng:

– Phải nói là quá xứng.

Khải Minh chen vào.

Ông Sơn quay sang Khải Minh:

– Hôm nay cậu định...

– Suyt! Bác nói nhỏ thôi. Hôm nay quả là con định bắt Thế Luân.

– Thế Luân sẽ bị giam chớ?

– Tất nhiên. Vì chuyện này hấn lừa đảo không nhỏ đâu.

Khải Minh chột im lặng. Ông Sơn quay lại.

– Con chào... nhạc gia – Thế Luân cười – Cha! Chùng nào mới chịu làm đám cưới cho con & Thúy Bình đây? Con... cho cha biết, sức chịu đựng của con có hạn đấy.

Khải Minh kéo Thế Luân đi:

– Thì tôi & bác ấy đang bàn về đám cưới của Thúy Bình đấy.

– Chào anh cảnh sát. – Luân lè nhè như người say quá mức – Lâu quá mới gặp. Mà hình như... lúc nào gặp anh cảnh sát cũng có chuyện thì phải.

Khải Minh cười thâm.

– Lần này cũng thế thôi.

Nhưng Minh không nói ra, anh đưa cho Luân ly rượu.

– Chúc mừng đôi tân nhân nào.

Luân ngửa cổ uống cạn ly rượu Minh vừa đưa. Lè nhè nói tiếp:

– Anh phải chuẩn bị đi đám cưới của tôi & Thúy Bình. Nhớ đó! Nhấn

Khánh Phong nữa, nói nó đừng ôm mộng hảo huyền.

– Vâng. Thôi, chào anh. Tôi đi nhé.

– Đi đi.

Khải Minh đi ngang Thúy Bình, khẽ nháy mắt với cô. Bình hiểu ý, cô đi đến bên Thế Luân:

– Ta có thể nói chuyện không?

– Cô chịu nói chuyện với tôi rồi sao?

– Vậy thì sao? – Bình hỏi lại - Chẳng lẽ anh không muốn nói chuyện với tôi? Chúng ta... sắp cưới rồi mà, cũng phải tìm hiểu nhau một chút chứ.

– Được. Tốt!

Luân nói & đi theo Thúy Bình.

Bình đưa Luân ra phía sau nhà, nơi có hai xe cảnh sát đang chờ sẵn.

– Mời anh lên xe. – Viên cảnh sát nói.

– Tôi? – Luân như tỉnh rượu

Khải Minh bước ra:

– Ta gặp nhau rồi. Và đúng như anh nói, ta gặp nhau là sinh chuyện ngay, lần này cũng không ngoại lệ.

– Lý do gì bắt tôi?

– Có sự tố cáo của gia đình ông Cảnh Sơn về tội tống tiền, & hai cô Thẻ My, Thủy Trinh tố cáo về... tội phá hoại.

Thế Luân cười khẩy:

– Tôi xui xẻo hay là anh chụp mũ vậy. Họ dám tố cáo sao?

– Về đồn rồi biết.

Minh đẩy Thế Luân lên xe. Chiếc xe cảnh sát lao đi. Phía cổng sau, Thủy Trinh cũng được đưa ra.

Khải Minh đến mở cửa xe:

– Mời cô Trinh. Xin lỗi, cô bị bắt.

Thủy Trinh quay lại nhìn Khánh Phong.

– Anh...

– Tôi xin lỗi. Nhưng không còn cách nào khác. Tôi đã khuyên Trinh dừng lại, nhưng Trinh không nghe. Tôi đành...

– Được lắm. Anh nói nghe hay lắm. Nhưng anh tin đi, tôi sẽ trở về.

Khánh Phong lắc đầu:

– Tôi không hại cô. Cô tự hại cô thôi. Tôi nói cô bị lợi dụng, tại sao cô không nghe?

Khải Minh nói:

– Khánh Phong nói đúng đấy. Cô bị bắt vì lời tố cáo của... Thẻ My & Thế Luân.

– Sao cơ? – Thủy Trinh thảng thốt

– Mời cô lên xe cho. – Khải Minh mạnh mẽ.

Thủy Trinh cười chua chát:

– Cuộc đời hay thật. Tại sao tôi lại bị hết người này đến người kia lợi dụng thế?

– Chẳng ai lợi dụng cô cả, chỉ vì cô hiểu lầm thôi. Khánh Phong lên tiếng - Chỉ có Thẻ My & Thế Luân...

Trinh không nói, cô leo lên xe. Khải Minh quay lại chào bạn rồi cho người lái xe đi. Khánh Phong nhìn Thúy Bình.

– Cô vui rồi chứ?
 – Còn anh thì sao?
 – Dĩ nhiên tôi vui rồi. Hôm nay là ngày vui của em tôi mà.
 Bình nhăn mặt nhưng không trả lời. Ý cô đâu phải thế.
 Khánh Phong chất lưỡi tự trách mình tại sao không dám nói ra.
 Khánh Huy cười, Phong dĩ nhiên là vui. Nhưng còn có chuyện vui nhất lúc này là Thúy Bình không phải lên xe hoa.
 Phong bực bội trong lòng trách mình. Xưa nay, Khánh Phong không hề sợ bất cứ điều gì. Cũng chưa bao giờ ngập ngừng trước một cô gái. Nhưng bây giờ...

Thúy Bình bỗng nhiên hỏi:
 – Bao giờ thì anh cưới?
 – Tôi hả? Bao giờ có người chịu thì tôi sẽ cưới.
 – Anh không hỏi thì làm sao biết người ta có chịu hay không.
 Khánh Phong không trả lời, anh hỏi lại Bình:
 – Thế còn cô?
 – Ngày mai. – Thúy Bình nói rồi bỏ đi vào.

Phong tự nhéo mình:
 – Mình nói sai gì vậy kia?

Anh nói thầm rồi nhìn theo bóng Thúy Bình vừa khuất sau cổng vào. Lòng anh dâng lên một tình yêu mãnh liệt.

o O o O o

Khánh Phong đến phòng Thúy Bình, trên tay anh là cành hoa điệp vàng.
 – Anh bắt đầu yêu hoa điệp vàng rồi hả? – Bình hỏi
 – KHÔNG, tôi mang vào cho cô thôi.
 – Cũng được. – Thúy Bình gật gù – Anh bắt đầu yêu hoa điệp vàng rồi đấy.
 Phong cắm hoa vào bình rồi ngồi xuống.
 – Cô biết chuyện bên sở cảnh sát rồi chứ?
 – Rồi.
 – Thật đáng tiếc!
 – Tiếc cho ai? – Bình cười nhẹ nhàng
 – Thủy Trinh, Thế Luân, Thế My nữa... họ đều là những tài năng.
 Thúy Bình mỉm cười. Cô chợt nói:
 – Tôi sắp phải đi rồi.
 – Đi đâu?
 – Về Mỹ. Về với mẹ tôi bên ấy.
 – Tại sao chứ?
 – Ở đây đâu có gì đáng lưu luyến mà tôi ở lại.
 Phong nhắm mắt, rồi như chợt nhớ ra, anh hỏi:
 – Còn Khánh Bình? Khánh Bình không đáng cho cô lưu luyến sao?

– Tôi đâu biết Khánh Bình là ai chứ, thế thì tại sao phải lưu luyến. Vả lại, tôi chỉ là 1 trong ngàn người hâm mộ thôi. Anh ta làm sao biết tôi.

– Bao giờ cô đi?

– Ngày kia. Tôi mua vé rồi. Mười một giờ máy bay sẽ cất cánh.

Khánh Phong nhìn Thúy Bình, anh không nói gì cả. Thúy Bình cũng ngồi yên. Cành hoa Phong vừa cắm rung rung trước gió. Bình ngắm say đắm sắc hoa điệp vàng.

– Hôm đó... anh tiễn tôi được không?

– Có lẽ không.

– Vì sao?

– Tôi... bận công chuyện. Nhưng đêm mai, tôi sẽ tiễn cô. Mời cô uống cà phê “Hoàng Hoa” nhé.

Bình gật đầu.

– Được thôi, nhưng không phải đêm mai, mà là đêm nay.

– Nếu không có chuyện gì, tôi về trước. Tối tôi sẽ đến đón cô.

– Vâng.

Khánh Phong nói xong đi vội, Thúy Bình nhìn theo, lòng buồn vô hạn. Tại sao Khánh Phong lại không nói điều cô đang chờ đợi. Những tưởng khi Bình nói mình sắp đi, Phong sẽ nói, không ngờ...

Buồn bã, Thúy Bình nhắc ông nghe, gọi cho Yến Nhi.

Cô đợi Yến Nhi trong quán nước quen thuộc.

– Có gì không mà gọi gấp dữ vậy?

Bình không trả lời mà cất giọng:

– Hạnh phúc quá rồi còn bạn bè gì nữa, phải không?

– Mi thật là... lúc nào cũng chọc người ta được. Bộ thích trêu người khác lắm hả? Khi nào mi cưới xong, ta sẽ trêu cho phát khóc luôn.

– Không có chuyện đó đâu. - Giọng Bình buồn buồn

– Tại sao chứ? Mi rất yêu Khánh Phong, & anh ấy cũng yêu mi.

– Thì sao nào? Yêu mà không nói cũng thế thôi.

Yến Nhi nhẹ nhàng:

– Có những chuyện không cần phải nói đâu Bình ạ.

– Đúng, nhưng mình cần Khánh Phong... Bình ngập ngừng – Không nói cũng được, nhưng...

– Mình hiểu. – Yến Nhi thì thầm - Hiểu chứ. Nhưng Khánh Phong là thế, cậu phải thông cảm. Ngày xưa, khi mới quen, Khánh Phong đâu có thế. Điều đó, chứng tỏ Phong yêu cậu biết chừng nào.

Thúy Bình ngạc nhiên:

– Yến Nhi! Cậu...

– Mình nhớ lại tất cả rồi.

Rồi như sợ Bình lo lắng, cô tiếp lời:

– Nhưng Bình yên tâm đi. Mình không còn tình cảm gì với Khánh Phong cả. Tất cả tình yêu mình trao trọn cho Khánh Huy rồi.

– Mình không tin. – Bình nói

– Tùy cậu, nhưng mình nói thật. Tuy Khánh Huy đến sau, nhưng Khánh Huy có những cái mà theo mình hơn Khánh Phong rất nhiều. Địa vị Khánh Huy không bằng, tiền bạc không bằng, nhưng anh ấy yêu mình hơn. Và... mình cần điều đó.

Thúy Bình góp vào hạnh phúc của bạn:

– Cậu thật hạnh phúc.

– Thúy Bình à! Mình nghĩ cậu sẽ hạnh phúc mà. Khánh Phong sẽ nói với cậu...

– Không có chuyện đó đâu. – Bình cười đau khổ - Ngày kia mình đi rồi.

– Đi đâu?

– Về Mỹ.

– Cậu quyết định khi nào?

– Hôm qua. Mình mua vé rồi.

Hiếu nổi đau khổ trong lòng Bình, Yến Nhi không nói. Cô khua muỗng vào thành ly lạnh canh để phá vỡ không khí căng thẳng.

– Bao giờ cậu về? – Nhi hỏi tiếp

– Đám cưới con cậu.

– Nói chơi! – Nhi nhăn mặt.

– Thật. Mình không trở về nữa đâu.

– Không về, liệu cậu có quên được không?

Thúy Bình nhìn ra ngoài. Hoa điệp vẫn vàng đến nao lòng. Bình không biết mình có quên được không? Ai cũng biết Thúy Bình trốn tránh. Cơ hội không đến hai lần đâu.

Bình còn nhớ mình đã nói.

– Ba đừng lo! Năm sau, biết đâu con gái sẽ mang... chồng & cháu ngoại về ra mắt ba.

Ông Sơn cười xòa:

– Cũng mong là như vậy.

– Thúy Bình! – Yến Nhi gọi làm Bình giật mình – Nghĩ gì thế?

– Không có gì. Thôi, ta về, mình còn đi từ giã nhiều người lắm.

Yến Nhi đùa.

– Hẹn người ta ra đây rồi về. Thật đáng ghét.

– Xin lỗi mà. – Bình cười xòa

– Muốn ta tha lỗi thì... thôi nôi con ta, mi phải về.

– Cậu... chẳng lẽ.

Nhi nhéo vào vai Bình:

– Không có. Con quý! Làm gì... lẹ dữ vậy. Ta chỉ nói thế thôi.

– Vậy mà ta cứ tưởng.

Yến Nhi vừa đi vừa nói:

– Đầu óc lúc nào cũng như đêm ba mươi ấy.

– Vậy thì sao? Ba mươi thì... đốt đèn lên.

Thúy Bình cố đùa nhưng lòng cô cứ nặng trĩu.

Cô cho xe chạy vòng các con phố đầy hoa điệp. Bình đã bảo Yến Nhi về, cô muốn một mình suy nghĩ.

o O o O o

Cùng lúc đó ở xưởng hoạ Duy Bình:

– Cậu sao vậy, Khánh Phong? Thúy Bình nó sắp đi rồi.

– Mình biết.

– Anh Hai à! – Khánh Huy nói – Cơ hội không đến hai lần đâu.

– Anh biết. Nhưng mà...

– Anh Hai! – Khánh Huy nhấn giọng – Thúy Bình là một cô gái tốt, khi cô ấy đi rồi, anh sẽ chẳng còn gặp được ai như cô ấy đâu.

Vân Phương cũng xen vào:

– Mọi người nói đúng đó Khánh Phong. Tìm gặp Thúy Bình & nói với cô ấy đi. Cô ấy sẽ ở lại thôi.

Khải Minh đột nhiên nói:

– Nếu như cậu thấy không đồng ý với ý kiến tụi này, thì cứ làm theo ý mình. Nhưng sau này đừng có theo mình mà... Minh ơi! Tao buồn quá...

Câu cuối cùng Minh nói bằng giọng bông đùa.

– Vì Khải Minh này chỉ biết... bắt người thôi, chứ chẳng phải chuyên gia tâm lý.

– Đến bây giờ mà còn giỡn được.

– Sao không? – Minh nháy mắt với mọi người - Tụi này có buồn đâu mà giỡn được với chẳng được.

Phong làm ra vẻ giận dỗi.

– BẠN với BÈ... Thật chán!

Duy Bình vỗ vai Phong.

– Cậu cứ suy nghĩ cho kỹ. Thời gian còn lại không nhiều đâu, chỉ còn đêm nay & ngày mai thôi.

Phong không nói gì, anh chào mọi người rồi lên xe. Anh cho xe chạy vòng dưới tán hoa điệp vàng. Vừa đi, anh vừa nhớ đến mấy câu thơ Thúy Bình đã tặng:

“Hoa vàng phố biển chiều nay

Vàng ánh mắt, vàng bờ vai ngọc ngà

Người là một khách phương xa

Đam mê phố biển, đường hoa chẳng về

Dưới hoa, người thốt câu thề

Ngõ lời hẹn ước sẽ về cùng hoa.
Nghìn năm tình vẫn không nhòa
Nghìn năm người vẫn đợi chờ đáng xưa
Điệp vàng, dù gió, dù mưa
Dù sương, dù nắng vẫn chưa phai màu
Mai sau rồi lại mai sau...
Điệp vẫn rực rỡ một màu vàng tươi
Sắc hoa níu gót chân người..."

Bài thơ dài, dài lắm. Khánh Phong nhớ & thuộc đến từng con chữ. Anh không hiểu vì sao anh không thể nói với Thúy Bình dù trong lòng anh luôn muốn nói.

o O o O o

Đêm cà phê "Hoàng Hoa" vẫn thơ mộng, quyến rũ.
– Tặng cho cô! – Phong đưa cho Bình một đĩa nhạc mới toanh.
Thúy Bình hờ hững:
– Lại của Khánh Bình hả?
– Ừ.
Phong nắm tay Thúy Bình:
– Tôi có... chuyện muốn nói với cô.
– Chuyện gì?
– À! Chuyện.... của Vĩnh Phú. Việc ta không tố cáo & lời khuyên của Vân Phương đã làm anh ấy quên thù xưa. Chúc mừng... gia đình cô!
– Còn gì nữa không?
– Bao giờ thì Bình về?
– Tôi sẽ không về nữa đâu.
– Hoa điệp vàng Hà Tiên, cô bỏ đàn sao?
Bình nhẹ nhàng khuấy ly nước cam, trả lời.
– Có gì mà không đành. Điệp vàng ở đâu cũng thế thôi.
Phong không nghe Bình trả lời. Anh im lặng. Thúy Bình cũng im lặng. Xung quanh họ là tiếng gió, tiếng hoa rơi chạm khẽ mặt sân...
– Mai... cô đi cùng chuyến bay của Duy Bình chứ?
– Không. Anh ấy & tôi đi khác giờ.
– Còn Vĩnh Phú?
– Phú sang Nhật, còn tôi về Mỹ.
Không gian lại rơi vào im lặng.
Thúy Bình & Khánh Phong ngồi đến tận khuya. Phong đưa Bình về.
– Anh vào nhà chơi.
– Thôi, tôi về.
– Vậy, anh về... ngủ ngon.
Thúy Bình cũng không biết nói gì. Cô bối rối lạ lùng.

– Chị Hai! – Hải Bình đón Thúy Bình ở ngoài cửa - Chị đi thật sao?

– Thật.

– Chị không tiếc sao?

Thúy Bình nhìn Hải Bình chăm chăm:

– Hôm nay, em là người thứ hai nói với chị câu đó.

– Vậy thì chị nghĩ lại đi.

– Câu trả lời của chị là... chị không tiếc gì cả.

– Chị nói thật chứ?

– Thật. – Bình lại đáp cụt ngắn

Hải Bình ngồi bên Thúy Bình. Cô không biết nói lời nào để an ủi chị.

– Chị Hai! Hay là...

Thúy Bình cắt lời em:

– Em đừng nói. Chị hiểu em muốn nói gì, nhưng em đừng khuyên bảo nữa.

Rồi như để Hải Bình đừng nhắc đến chuyện của mình nữa, Thúy Bình lại lái sang chuyện khác:

– Minh Vũ thế nào rồi? Chừng nào bác Dương sang nhà nói chuyện với ba?

– Bác ấy nói tháng tới.

– Có lẽ chị không dự được lễ cưới của em. Chị chúc em hạnh phúc trước vậy. Hy vọng là Minh Vũ sẽ tốt với em.

– Hay là qua lễ cưới em, chị hãy đi.

– Không được. Chị lỡ mua vé rồi.

Tuy biết Thúy Bình thoái thác, nhưng Hải Bình không bắt bẻ. Cô nhìn xung quanh:

– Chị đi, anh Hai đi, nhà cũng vắng hơn. Hay là chị ở lại đi, cho ba vui.

– Em lấy chồng rồi thì ba cũng về bên, lo gì.

Hải Bình lắc đầu:

– Em hết cách. Chị bướng thật đấy.

– Tính chị xưa nay thế mà.

– Bướng... sẽ không có lợi đâu.

– Ai nói? – Bình gượng cười - Chị không tin. Xưa nay, chị vẫn bướng đấy, vẫn có lợi đấy thôi.

– Chỉ có anh ấy chịu được chị.

Thúy Bình cốc đầu em:

– Em làm như chị ế vậy. Rồi chị sẽ lấy chồng cho em coi.

Thúy Bình nói mà trong lòng băng khuâng. Cô sẽ lấy chồng, nhưng... lấy ai?

o O o O o

Rốt cuộc rồi ngày đi cũng đến.

Thúy Bình đến sân bay để tiễn Duy Bình. Dù khác chuyến, nhưng chuyến bay của Duy Bình cất cánh trước Thúy Bình chỉ có 15 phút. Vĩnh Phú cũng

sẽ rời nơi đây trong ngày hôm nay.

– Chào anh! – Bình bắt tay Vĩnh Phú – Xin lỗi & cảm ơn anh.

– Không có gì. Cô cho tôi gửi lại Vân Phương.

– Anh tôi sẽ chăm sóc Vân Phương, anh yên tâm đi.

– Cảm ơn.

Đội Phú nói xong, Thúy Bình sang chỗ của Duy Bình.

– Tạm biệt anh Hai!

Bình ôm em vào lòng.

– Hy vọng em sẽ hạnh phúc.

– Cảm ơn anh.

– Ba năm nữa anh về. Mong rằng sẽ gặp lại em.

Thúy Bình cười khe khẽ:

– Sang Mỹ sẽ gặp.

– Anh không muốn sang Mỹ, anh thích gặp em ở đây hơn.

Tiếng loa thông báo vang lên khắp sân bay. Vĩnh Phú đưa Vân Phương lại:

– Tạm biệt nha! – Phương vẫy tay - Tạm biệt anh Hai, tạm biệt Thúy Bình.

Đội máy bay chở Duy Bình cất cánh, Thúy Bình cũng chào ông Sơn & bước vào phòng chờ.

o O o O o

Khánh Phong cho xe lao như bay trên đường. Đồng hồ nhích từng phút. Bên tai anh là lời nói của Khải Minh:

– Cậu mà không giữ Thúy Bình ở lại là một thiệt thòi. Hoặc bây giờ, hoặc không bao giờ.

Cả Khánh Huy cũng bảo:

– Phải nhanh lên anh Hai, cơ hội không bao giờ trở lại.

Phong biết, nhưng anh vẫn còn chưa quyết định. Mãi đến gần giờ bay anh mới đi đến sân bay.

Chiếc máy bay chở Thúy Bình đã khởi động máy. Phong đứng nhìn theo cho đến khi nó khuất dần trong làn mây bạc. Vậy là... không kịp rồi.

Phong thần thờ ngồi xuống vòng rào sân bay. Tiếng máy bay ù ù, nghe như xen lẫn trong đó là tiếng reo vui của Thúy Bình.

– Thúy Bình ơi! Anh yêu em.

Phong hét lên, như giải toả mọi uất ức trong lòng.

Mọi người quay lại nhìn. Phong mặc kệ.

– Anh yêu em. – Phong lại hét to - Tại sao em nỡ bỏ anh?

Phong chợt nghe giọng nói vang lên bên tai.

– Nhỏ thôi! Không thấy mọi người nhìn à?

– Thúy Bình! – Phong la lên – Em không đi, em về với anh, anh không mơ chứ?

Bình véo vào lỗ tai Phong:

– Mơ không?

– Không, không. – Phong vui vẻ - Không hề mơ. Bình ơi! Anh mừng quá! Bình chun mũi:

– Đừng vội mừng. Tôi chỉ bỏ quên đồ, trở lại lấy thôi.

– Bộ quên anh chứ gì?

– Hồng dám đâu. Người gì mà... khô khan tình cảm, trở lại lấy để làm gì chứ?

– Làm chồng. – Phong hóm hỉnh

– Em... chưa muốn lấy chồng. Vả lại, phải có thành ý cơ.

Phong vờ không hiểu:

– Anh chẳng biết... thành ý. Chỉ cần em trở lại là được rồi. Em làm vợ ai không quan trọng, miễn là người đó với anh “tuy hai mà một, tuy một mà hai” là được rồi.

– Vậy anh làm mai Khánh Bình cho em đi.

– Nó có vợ rồi.

– Thì em làm... vợ bé.

Phong giờ hai tay lên trời:

– Ngốc ơi! Làm vợ lớn không chịu, đòi làm vợ bé.

– Chứ sao? Vợ bé được cung mà.

– Vậy thì em làm... vợ bé anh đi, anh về lấy vợ ngay bây giờ.

– Anh lấy vợ thử xem, sẽ biết tay em.

Thúy Bình nói xong rồi đuổi Phong chạy. Tiếng cười trong vắt của cô như làm rung rinh mấy cánh hoa điệp vàng. Lòng cả hai như bay bổng, hoà nhập vào thiên nhiên tươi đẹp.

o O o O o

Trong quán cà phê “Hoàng Hoa” một năm sau...

– Em có ân hận không? – Khánh Phong hỏi

– Điều gì cơ?

– Sắp đám cưới với anh.

Bình cười vang:

– Ôi! Ân hận chết đi được, phải làm sao đây?

– Thì... từ hôn.

– Được không?

– Được chứ. – Phong cười trêu – Nhưng phải xem đủ tiền trả lễ không đã.

– Trả... Không trả không được sao?

– Làm sao được. Nếu thế, anh sẽ kiện.

Thúy Bình cười rúc rích:

– Kiện thì sao nào? Khải Minh sẽ bên em.

– Chưa chắc. Anh là bạn thân của Khải Minh, nó sẽ bên em sao?

Khánh Phong đưa cho Thúy Bình một đĩa hát. Xong, anh vào quán mượn

cây ghi ta.

– Hôm nay hát nữa. Bày đặt ghê!

– Để anh hát cho em nghe xem có giống Khánh Bình không?

– Làm sao mà giống được chú?

– Nghe thử xem.

Phong ôm đàn, & hát:

“Từ em

Bước ra, cỗi hoa vàng

Mênh mang

Tàn trắng

Anh chờ em

Cuối ngõ vàng

Mênh mang

Vì ai em tôi ra đi?

Dù cho em tôi không yêu

Tôi vẫn chờ

Chờ mãi, dáng em, trên đường hoa...”

Thúy Bình cười khúc khích:

– Anh ca dở ghê!

– Dở thật sao? – Phong đứng lên

– Ừ.

– Vậy thì... Khánh Bình sẽ bỏ nghề.

– Vì sao?

– Vì người hâm mộ đặc biệt của mình mà chê, thì chắc không còn ai khen nữa đâu.

– Anh làm như mình là Khánh Bình ấy?

– Vậy chứ không phải sao?

– Không.

Bình trả lời yếu ớt. Phong choàng vai cô. Nhạc trong quán dìu dặt ngân vang...

– Em biết bài hát này Khánh Phong tặng ai không?

– Ai?

– Vợ sắp cưới của anh ta... cô Thúy Bình ấy. – Phong tiếp lời

– Vậy là anh & Khánh Bình phải tranh nhau à?

– Giữa anh & Khánh Bình, em yêu ai?

– Cả hai.

– Vì sao?

Thúy Bình nghiêm túc:

– Vì Khánh Phong là người cho em tình yêu & Khánh Bình là người cho em giọng hát.

– Vậy từ nay em sướng nhất rồi. Được cả hai.
Khánh Phong kéo Thúy Bình đứng lên. Trăng lung linh ngoài cửa, hoa điệp vàng huyền hoặc dưới trăng.

– Em biết anh là Khánh Bình khi nào?
– Từ lâu rồi.
– Sao anh không nhận ra?
– Tại anh ngốc thôi. – Thúy Bình đáp tỉnh
– Dám nói anh ngốc sao?
– Sao không. Tội gì mà không dám.
Thúy Bình nói & đắm chìm trong hạnh phúc.

– Anh thật bất hạnh. – Khánh Phong vờ than thở
– Gì cơ?
– Khánh Huy sắp làm bố rồi mà anh... chưa có vợ.
– Vậy thì về lấy vợ đi. Ai cản chứ.
– Lấy vợ thì ai cưới em? Em sẽ phải buồn sao?
– Buồn thì liên quan gì đến anh.
– Liên quan chứ. Tất cả những gì của em đều liên quan đến anh. Vì thế, từ nay có vấn đề gì, em phải cho anh biết.
– Anh độc tài ghê!

Thúy Bình nói bằng giọng vừa vui vừa mẫn nguyện:
– Cảm ơn anh đã quan tâm đến em.
– Khỏi cảm ơn, anh vì mình thôi.
– Vì mình ư?
– Dĩ nhiên. Như em biết đó, anh hay ghen lắm. Anh không quan tâm em, người khác quan tâm, anh sẽ ghen đến chết mất. Vì thế, anh không thể nào chết được, vì anh chưa... cưới em. Nếu anh chết rồi, người ta cưới em mất.
Thúy Bình cười khúc khích.

– Chưa thấy ai độc tài như anh.
– Ai biểu anh yêu em. Và một khi em đã yêu anh thì... phải chấp nhận.
– Nếu không chấp nhận thì sao?
– Anh sẽ đánh đòn.
– Anh nỡ sao?
– Sao không.

Khánh Phong trả lời rồi nhìn Thúy Bình đắm đuối. Có lẽ anh & Thúy Bình sẽ quên cả ngày tháng nếu không có tiếng cười khúc khích xung quanh.

Khánh Phong hăng giọng:
– Ma quỷ phương nào, ra đi!
Khải Minh từ từ bước ra.
– Biết ngay là mày mà. Đồ... hại bạn.
Khánh Phong vờ găm gù, tiếp:

- Không cắt đi sẽ biết tay tao.
- Thế nào Thúy Bình? – Khải Minh hất hàm
- Chẳng sao cả.
- Em nữ nhìn Khánh Phong đánh anh sao?
- Chưa chắc anh ấy đánh lại anh mà, lo gì.

Khánh Phong chép miệng:

– Vậy mà cứ ngỡ em sẽ bên anh. Thất vọng quá! Nhưng... không sao. Anh sẽ cố gắng đuổi hắn đi để giành lại không gian cho chúng ta.

Khải Minh cao giọng:

– Đây là nơi công cộng, đánh người sẽ ở tù đấy. Nếu muốn yên ổn đám cưới thì chớ có hại ta.

– Nhưng mà... Thôi, ta tha cho mi đấy. Ta đi nhé!

Khải Minh “xỏ” một tràng rồi đi mất.

Thúy Bình tỏ vẻ thương cảm.

– Tội nghiệp anh ấy!

– Tội gì?

– Thủy Trinh ở tù, chắc anh ấy buồn lắm.

– Buồn gì. Chưa chắc chúng ta đám cưới trước nó đâu. Em nhìn kia.

Thúy Bình nhìn xuống. Khải Minh đang chở một cô gái rất dễ thương, đi ngược dòng người, lẫn vào dãy hoa vàng điệp vàng.

– Thì ra anh ấy đi là để tìm không gian... hai người.

– Và nhường cho chúng ta nữa.

Phong nói và đưa Thúy Bình ra đường. Cả hai lẫn vào dãy hoa vàng rợp mắt mà nghe niềm hạnh phúc lắng sâu.

Hết

Nguồn: vnthuquan - thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 13/10/2005 5:02:36 CH